

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2018

Liahona

Taler fra general-konferansen

Jesus Kristus: Sentral i vårt liv og i Kirkens navn

Nytt undervisningsmaterieell og ny møteplan for søndag, fordeler studium av evangeliet i hjemmet og i Kirken

12 nye templer bekjentgjort

“I kveld ber jeg dere innstendig, med hele mitt hjertes håp, om å be om å forstå deres åndelige gaver – å fremelske dem, bruke dem og utvide dem, mer enn dere noen gang før har gjort. Dere vil forandre verden når dere gjør dette ...

Mine kjære søstre, vi trenger dere! Vi ‘trenger deres styrke, deres omvendelse, deres overbevisning, deres evne til å lede, deres visdom og deres røst.’ Vi kan rett og slett ikke samle Israel uten dere.

Jeg er glad i dere og takker dere og velsigner dere nå med evnen til å legge verden bak dere idet dere bidrar i dette avgjørende og presserende arbeidet. Sammen kan vi gjøre alt det vår himmelske Fader trenger at vi gjør for å forberede verden til hans elskede Sønnns annet komme.”

President Russell M. Nelson, “Søstrenes deltagelse i Israels innsamling”, 69, 70.

Coming Full Circle,
av Jenedy Paige

Innhold november 2018

Årgang 82 • Nummer 11

Møtet lørdag formiddag

- 6 Innledende kommentarer
President Russell M. Nelson
- 8 Dyp og varig omvendelse til
vår himmelske Fader og Herren
Jesus Kristus
Eldste Quentin L. Cook
- 12 Løft ditt hode og fryd deg
M. Joseph Brough
- 15 Dere legger grunnvollen til
et stort verk
Eldste Steven R. Bangerter
- 18 Vær ikke bekymret
Eldste Ronald A. Rasband
- 21 Samle alt til ett i Kristus
Eldste David A. Bednar
- 25 Sannhet og planen
President Dallin H. Oaks

Møtet lørdag ettermiddag

- 28 Oppholdelse av Kirkens
funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 30 Fast og standhaftig i troen på
Kristus
Eldste D. Todd Christofferson
- 34 Kom, lytt nå til profetens røst
Biskop Dean M. Davies
- 37 Én i Kristus
Eldste Ulisses Soares
- 40 Vårt leirbål av tro
Eldste Gerrit W. Gong
- 43 Alle må påta seg det navn som
er gitt av Faderen
Eldste Paul B. Pieper
- 46 Tro, elske og gjøre
Eldste Dieter F. Uchtdorf

Kvinnernes fellesmøte

- 50 For Ham
Joy D. Jones
- 52 Guddommelig
utilfredshet
Michelle D. Craig
- 55 Gleden ved uselvisk
tjeneste
Cristina B. Franco
- 58 Kvinner og læring av
evangeliet i hjemmet
President Henry B. Eyring
- 61 Foreldre og barn
President Dallin H. Oaks
- 68 Søstrenes deltagelse i
Israels innsamling
President Russell M. Nelson

Møtet søndag formiddag

- 71 Synet om de dødes forløsning
President M. Russell Ballard
- 74 Å bli en hyrde
Bonnie H. Cordon
- 77 Forlikelsens tjeneste
Eldste Jeffrey R. Holland
- 80 Mormons boks rolle i omvendelse
til evangeliet
Eldste Shayne M. Bowen
- 83 Såret
Eldste Neil L. Andersen
- 87 Kirkens riktige navn
President Russell M. Nelson

Møtet søndag ettermiddag

- 90 Prøv, prøv, prøv
President Henry B. Eyring
- 93 Faderen
Eldste Brian K. Ashton
- 97 Å påta oss Jesu Kristi navn
Eldste Robert C. Gay
- 101 Vil du bli frisk?
Eldste Matthew L. Carpenter
- 104 Velg i dag
Eldste Dale G. Renlund
- 107 Nå er tiden inne
Eldste Jack N. Gerard
- 110 Å være en hyrde for sjeler
Eldste Gary E. Stevenson
- 113 Bli eksemplariske siste-dagers-hellige
President Russell M. Nelson
- 64 Generalautoriteter og ledere på
generalplan i Jesu Kristi Kirke av
Siste Dagers Hellige
- 115 Fortegnelse over historier
- 116 Nytt fra Kirken
- 121 Kom, følg med meg - for eldstenes
quorum og Hjelpeforeningen

Den 188. halvårslige generalkonferanse

Lørdag formiddag, 6. oktober 2018, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Craig A. Cardon.
Avslutningsbønn:
Eldste Adilson de Paula Parrella
Musikk ved Tabernakelkoret på Temple Square; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Brian Mathias og Richard Elliott, organister: "Led oss, o du store Jehova", *Salmer*, nr. 48; "I denne skjønnne morgenstund", *Salmer*, nr. 1, arr. Wilberg; "Hvis jeg lytter med mitt hjerte", DeFord, arr. Murphy; "Høyt opp på fjellets topp", *Salmer*, nr. 4; "Jeg vil følge Guds plan", *Barnas sangbok*, 86, arr. Hofheins; "Kom, hellige", *Salmer*, nr. 26, arr. Wilberg.

Lørdag ettermiddag, 6. oktober 2018, fellesmøte

Ledelse: President Dallin H. Oaks
Åpningsbønn: Sharon Eubank
Avslutningsbønn: Eldste Joni L. Koch
Musikk av et blandet kor fra opplæringssenteret for misjonærer i Provo; Ryan Eggett og Elmo Keck, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Lytt, lytt, nasjoner!", *Salmer*, nr. 168, arr. Schank; medley: "Guds kirke trenger ungdom", *Barnas sangbok*, 85, og "Jesu Kristi Kirke", *Barnas sangbok*, 48, arr. Warby; "Vi er kalt", *Salmer*, nr. 164; "Sions ungdom, kom nå alle", *Salmer*, nr. 184, arr. Schank.

Lørdag kveld, 6. oktober 2018, kvinnes fellesmøte

Ledelse: Jean B. Bingham
Åpningsbønn: Memnet Lopez
Avslutningsbønn: Jennefer Free
Musikk ved et kor bestående av Unge kvinner fra staver i Pleasant Grove, Utah; Tracy Warby, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: "La oss stemme i et kor", *Salmer*, nr. 24, arr. Warby; "Vår Frelser kjær", Faust, Pinborough, og Moody; "Vi gledes og frydes", *Salmer*, nr. 3; "Vi vil bringe sannhet til jord", *Barnas sangbok*, 92, arr. Warby.

Søndag formiddag, 7. oktober 2018, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Allan F. Packer.

Avslutningsbønn: Eldste Donald L. Hallstrom
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Se, Herren konge er!", *Salmer*, nr. 43; "Snart Israels Forløser", *Salmer*, nr. 5, arr. Wilberg; "Velg det rette", *Salmer*, nr. 131, arr. Wilberg; "Ha takk for profeten du sendte", *Salmer*, nr. 17; "His Voice as the Sound", Amerikansk folkesang, Walker, arr. Wilberg; "It Is Well with My Soul", Spafford og Bliss, arr. Wilberg.

Søndag ettermiddag, 7. oktober 2018, fellesmøte

Ledelse: President Dallin H. Oaks
Åpningsbønn: Eldste Gary B. Sabin
Avslutningsbønn: Eldste Michael John U. Teh
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Brian Mathias, organister: "In Hymns of Praise", *Hymns*, nr. 75, arr. Murphy; "Kristus er meg kjær", *Salmer*, nr. 65, arr. Wilberg; "Lover den Herre Gud", *Salmer*, nr. 29; "Our Prayer to Thee", Nelson og Parry, arr. Wilberg.

Taler fra konferansen er tilgjengelig

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelige på mobil-appen Gospel Library. Informasjon om generalkonferansen i tilgjengelige formater for medlemmer med funksjonshemninger finnes på disability.lds.org.

Omslaget

Forsiden: *Verdens lys* (2015), av Walter Rane, kan ikke kopieres.

Siste omslagsside: Foto: Cody Bell.

Fotografier fra konferansen

Fotografier i Salt Lake City ble tatt av Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Weston Colton, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier og Christina Smith.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Rådgivere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Administrerende direktør: Richard I. Heaton

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonssassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.

Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bileredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Oversettelse: Kirkens oversettelseskantor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rctestholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 87 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Joanna Bjerga

Haraldskroken 31

4041 Hafrsfjord

Tlf.: 41021116

E-post: jojobjerga@gmail.com

Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatis, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsett: Enkelt personer kan kopiere stoff fra *Liahona* til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles. Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsett kan sendes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2018 Vol. 82 No. 11 LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Oversikt over talere

Andersen, Neil L., 83
Ashton, Brian K., 93
Ballard, M. Russell, 71
Bangerter, Steven R., 15
Bednar, David A., 21
Bowen, Shayne M., 80
Brough, M. Joseph, 12
Carpenter, Matthew L., 101
Christofferson, D. Todd, 30
Cook, Quentin L., 8
Cordon, Bonnie H., 74
Craig, Michelle D., 52
Davies, Dean M., 34
Eyring, Henry B., 28, 58, 90
Franco, Cristina B., 55
Gay, Robert C., 97
Gerard, Jack N., 107
Gong, Gerrit W., 40
Holland, Jeffrey R., 77
Jones, Joy D., 50
Nelson, Russell M., 6, 68, 87, 113
Oaks, Dallin H., 25, 61
Pieper, Paul B., 43
Rasband, Ronald A., 18
Renlund, Dale G., 104
Soares, Ulisses, 37
Stevenson, Gary E., 110
Uchtdorf, Dieter F., 46

Emneoversikt

Aktivisering, 110
Arbeidet med å holde på nye medlemmer, 37
Barn, 15, 25, 61
Bønn, 58
Den førjordiske tilværelse, 93
Den hellige ånd, 18, 43, 80, 93
Disippelskap, 12, 43, 46, 52
Død, 71
Dømme, 97
Dåp, 43
Egenverd, 74, 97
Eksempel, 113
Familie, 6, 8, 15, 25, 58, 61, 113
Familiens hjemmeaften, 8
Felllesskapsfremmende arbeid, 37
Foreldreansvar, 15, 61
Forfølgelse, 83
Forsoning, 77
Fred, 18, 77, 83
Frelsesplanen, 25, 61, 71, 93, 104
Frykt, 18, 101
Fullkommenhet, 40
Følg profeten, 34
Gjenopprettelse, 87
Glede, 12, 40, 46
Guddommelig natur, 68
Handlefrihet, 25, 104
Helbredelse, 46, 83, 97, 101
Hjelpeforeningen, 68
Hjemmet, 6, 8, 15, 18, 21, 58, 113
Håp, 46, 90
Israels hus, 68
Israels innsamling, 21, 68, 74, 80
Jesus Kristus, 6, 8, 12, 15, 18, 21, 25, 30, 34, 37, 40, 43, 46, 50, 52, 55, 58, 71, 74, 77, 80, 83, 87, 90, 93, 97, 101, 104, 107, 110, 113
Joseph Smith, 34, 52, 80, 107
Kirkens navn, 87, 113

Kjærlighet, 18, 37, 40, 46, 50, 55, 58, 61, 74, 77, 90, 93, 97, 110
Kreativitet, 40
Læresetning, 15, 58, 68
Læring, 58, 113
Medier, 68
Mormons bok, 34, 68, 80
Morsrollen, 58, 61, 68
Motgang, 12, 18, 30, 46, 55, 71, 83, 101
Nadverd, 8, 43, 90
Nestekjærlighet, 55, 58, 90
Nåde, 40, 52, 97
Offer, 55
Omsorgstjeneste, 37, 40, 46, 50, 68, 74, 77, 97, 110
Omvendelse, 8, 21, 30, 37, 80
Omvendelse, 25, 101, 104
Oppstandelse, 71, 93
Pakter, 30, 43, 80, 107
Pensum, 6, 8, 113
Perspektiv, 68, 107
Prioriteringer, 107
Profeter, 18, 33
Prøvelser, 83, 90
Sabbat, 8
Sannhet, 25, 107
Skriftstudium, 8, 37, 58
Teknologi, 61
Tempelarbeid, 68, 113
Templer, 18, 33, 113
Tilgivelse, 12, 77
Tilskyndelser, 52
Tjeneste, 37, 40, 50, 52, 55, 74, 97
Tradisjoner, 15
Tro, 6, 15, 18, 21, 25, 30, 40, 52, 83, 90, 104, 113
Ungdom, 74
Utholdenhet, 30, 83
Vennlighet, 61
Vennskap, 37, 74
Vitnesbyrd, 80
Vår himmelske Fader, 25, 40, 93, 104
Ånde verden, 71
Åpenbaring, 18, 33, 80

Høydepunkter fra den 188. halvårslige generalkonferanse

I gjen ble det bekjentgjort store endringer på generalkonferansen. Selv om det var andre bekjentgjørelser denne gangen, forblir hensikten bak dem den samme: Guds profet føler at det haster med å forberede oss til Herrens annet komme og innbyr oss til å styrke vår tro på vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus.

Her er noen av de viktigste innbydelsene og løftene som ble understreket av president Russell M. Nelson under konferansen.

Gjør hjemmet mer hellig

I sine innledende kommentarer påpekte president Nelson behovet for å foreta endringer i vårt liv som vil gjøre vårt hjem til senteret for læring i evangeliet. "Tiden er kommet for en *hjemme-sentrert kirke*, støttet av det som finner sted i våre bygninger i grener, menigheter og staver."

- Les om de foreslåtte endringene i hjemmet og tilpasningene i kirken som støtter dem (se side 8).
- Finn ytterligere informasjon i "Endringer bidrar til en bedre fordeling av opplæring i evangeliet i hjemmet og i Kirken" (side 117).

"[Legg] verden bak dere"

President Nelson innbød søstrene på søstrenes fellesmøte til å delta i "*den største sak ... på jorden i dag*." Han lovet: "Sammen kan vi gjøre alt det vår himmelske Fader trenger at vi gjør for å forberede verden til [Jesu Kristi] annet komme."

- Les president Nelsons fire innbydelser til søstrene (se side 68).

"Gjenopprett det riktige navnet på Herrens kirke"

President Nelson anmodet medlemmene om å kalle Frelserens kirke ved det navn Frelseren ga den. "Jeg

lover at hvis vi vil gjøre vårt beste for å gjenopprette det riktige navnet på Herrens kirke, vil han hvis kirke dette er, utøse sin kraft og sine velsignelser over de siste-dagers-hellige i større grad enn vi noensinne har sett."

- Les president Nelsons instruksjoner om Kirkens navn (se side 87).

"Vær i Hans hellige hus"

President Nelson avsluttet konferansen med bekjentgjørelsen av 12 nye templer og en innbydelse til å "regelmessig ... være i hans hellige hus." Han sa: "Jeg lover deg at Herren vil frembringe de mirakler som han vet at du trenger når du ofrer for å tjene og tilbe i hans templer."

- Se hvor de bekjentgjorte templene vil bli oppført (se side 113, 116).

Av president Russell M. Nelson

Innledende kommentarer

Tiden er kommet for en hjemme-sentrert kirke, støttet av det som finner sted i våre bygninger i grener, menigheter og staver.

Mine kjære brødre og søstre, vi har sett frem til å samles med dere igjen til denne oktober-generalkonferansen i Kirken. Hjertelig velkommen til hver og en av dere. Vi er dypt takknemlige for deres vedvarende bønner. Vi føler virkningen av disse. Takk!

Vi er takknemlige for deres enorme innsats med å gjennomføre de råd som ble gitt på generalkonferansen for seks måneder siden. Stavspresidenter over hele verden har søkt den nødvendige inspirasjon for å omorganisere eldstenes quorumer. Menn i disse quorumer, sammen med våre dedikerte

Hjelpeforenings-søstre arbeider flittig for å yte omsorgstjeneste til våre brødre og søstre på en bedre, helligere måte. Vi er inspirert av deres godhet og ekstraordinære innsats for å bringe Frelserens kjærlighet til deres familier, naboer og venner, og til å yte omsorgstjeneste til dem slik han ville ha gjort.

Siden april-konferansen har søster Nelson og jeg møtt sammen med medlemmer på fire kontinenter og på øyer i havet. Fra Jerusalem til Harare, fra Winnipeg til Bangkok, har vi opplevd deres store tro og styrken i deres vitnesbyrd.

Vi er svært glade for det antall ungdommer som har blitt med i Herrens

ungdomsbataljon for å hjelpe til med det adspredte Israels innsamling.¹ Vi takker dere! Og når dere fortsetter å følge mine innbydelser som ble gitt dere på den verdensomspennende andakten for ungdom, setter dere et eksempel som resten av oss kan følge. Og hvilken forskjell dere ungdommer utgjør!

I de senere år har vi i Kirkens presiderende råd arbeidet med et grunnleggende spørsmål: Hvordan kan vi bringe evangeliet i sin enkle renhet og ordinansene med sin evige virkning til *alle* Guds barn?

Som siste-dagers-hellige har vi blitt vant til å tenke på "kirken" som noe som skjer i våre møtehus, støttet av

det som skjer i hjemmet. Vi trenger en tilpassing av dette mønsteret. Tiden er kommet for en *hjemme-sentrert kirke*, støttet av det som finner sted i våre bygninger i grener, menigheter og staver.

Ettersom Kirken fortsetter å vokse over hele verden, er det mange medlemmer som bor der vi ikke har noen møtehus – og kanskje ikke får det i overskuelig fremtid. Jeg husker en familie som på grunn av slike omstendigheter måtte ha møter i sitt hjem. Jeg spurte moren hvordan hun likte å gå i kirken i sitt eget hjem. Hun svarte: "Jeg liker det! Min mann bruker et bedre språk hjemme nå, siden han vet at

han skal velsigne nadverden her hver søndag."

Kirkens langsiktige mål er å hjelpe alle medlemmer å øke sin tro på vår Frelser Jesus Kristus og på hans forsoning, å hjelpe dem i deres inngåelse og overholdelse av sine pakter med Gud, og å styrke og besegle deres familie. I den verden som vi lever i, er dette ikke enkelt. Motstanderen øker sine angrep på troen og på oss og våre familier i akselererende fart. For å overleve åndelig trenger vi motstrategier og proaktive planer. Følgelig ønsker vi nå å innføre organisatoriske tilpasninger som vil styrke våre medlemmer og deres familier ytterligere.

Av eldste Quentin L. Cook

i De tolv apostlers quorum

Over mange år har Kirkens ledere arbeidet med et integrert pensum for å styrke familier og enkeltpersoner gjennom en *hjemme-sentrert* og *Kirke-støttet* plan for å lære læren, styrke tro og oppfordre til større personlig tilbedelse. Våre anstrengelser de siste årene for å helligholde sabbaten – for å gjøre den til en lyst og et personlig tegn til Gud om vår kjærlighet til ham – vil bli forsterket gjennom de tilpasningene vi nå vil introdusere.

Denne formiddagen vil vi bekjentgjøre en ny fordeling og forbindelse mellom opplæring i evangeliet i hjemmet og i kirken. Vi er hver og en ansvarlig for vår individuelle åndelige vekst. Og Skriftene gjør det klart at foreldre har hovedansvaret for å undervise læren til sine barn.² Det er Kirkens ansvar å hjelpe hvert medlem i det guddommelige fastsatte mål om å øke hans eller hennes kunnskap om evangeliet.

Eldste Quentin L. Cook vil nå forklare disse viktige tilpasningene. Alle medlemmene i Rådet for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum er forenet i å støtte dette budskapet. Vi anerkjenner i takknemlighet Herrens inspirasjon som har hatt innflytelse på utviklingen av planene og fremgangsmåtene som eldste Cook vil fremlegge.

Mine kjære brødre og søstre, jeg vet at Gud lever! Jesus er Kristus! Dette er hans kirke, som han leder ved profeti og åpenbaring til sine ydmyke tjenere. Det vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson og Wendy W. Nelson, "Sions ungdom, kom nå alle" (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), [Hopeofisrael.lds.org](https://www.hopeofisrael.lds.org).
2. Se Lære og pakter 93:40; Moses 6:58-62.

Dyp og varig omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus

Vår hensikt er å balansere opplevelsene i kirken og i hjemmet på en måte som vil føre til sterk økning av tro, åndelighet og dypere omvendelse.

Som president Russell M. Nelson så vakkert og veltalende nettopp har sagt, har Kirkens ledere over lengre tid arbeidet med "en *hjemme-sentrert* og *Kirke-støttet* plan for å lære læren, styrke tro og oppfordre til større personlig tilbedelse." President Nelson bekjentgjorde deretter en ny tilpasning for å oppnå "en ny fordeling og forbindelse mellom opplæring i evangeliet i hjemmet og i Kirken."¹

For oppnå disse målene – beskrevet av og under ledelse av president Russell M. Nelson og etterfulgt av bestemmelsen fra Rådet for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum – vil søndagens møteplan bli endret på følgende måter, med oppstart i januar 2019.

Søndagens møteplan

Søndagens møter i kirken vil bestå av et 60-minutters langt nadverdsmøte hver søndag, med fokus på Frelseren

og nadverdens ordinans, og åndelige budskap. Etter å ha gått til klassene, vil Kirkens medlemmer delta i en 50-minutters klasse som vil veksle hver søndag:

- Søndagsskolen vil holdes første og tredje søndag i måneden.
- Prestedømsquorumer, Hjelpeforeningen og Unge kvinners møter vil holdes andre og fjerde søndag.
- Møter på femte søndag vil være under ledelse av biskopen.

Primær vil bli holdt hver søndag under den samme 50-minuttersperioden og vil inkludere sangstund og klasser.

Angående søndagens timeplan har Kirkens øverste ledere i mange år vært oppmerksomme på at for mange av våre dyrebare medlemmer kan en tretimers timeplan på søndager i kirken være vanskelig. Dette gjelder særlig

foreldre med små barn, Primær-barn, eldre medlemmer, nye konvertitter og andre.²

Men denne tilpasningen er så mye mer enn bare å korte inn på timeplanen i møtehuset på søndag. President Nelson har med takknemlighet anerkjent hvor mye som er blitt gjennomført som et resultat av deres trofasthet mot tidligere innbydelser. Han, og hele Kirkens lederskap ønsker å bringe større glede i evangeliet – til foreldre, barn, ungdom, enslige, de eldre, nye konvertitter og de personer som misjonærene underviser – gjennom en hjemme-sentrert, Kirke-støttet balansert innsats. Formålene og velsignelsene tilknyttet denne tilpasningen og andre nylige endringer innbefatter følgende:

- Dypere omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus og styrket tro på Dem.
- Styrke enkeltpersoner og familier gjennom hjemme-sentrert, Kirke-støttet pensum som bidrar til gledesfylt etterlevelse av evangeliet.
- Hedre sabbatsdagen, med fokus på nadverdens ordinans.
- Hjelp alle vår himmelske Faders barn på begge sider av sløret gjennom misjonærarbeid og å motta

tempelets ordinanser og pakter og velsignelser.

Hjemme-sentrert, Kirke-støttet læring i evangeliet

Denne søndagens timeplan gir mer tid til en hjemmeaften og til å studere evangeliet hjemme på søndag, eller til andre tider som enkeltpersoner og familier velger selv. En familiens aktivtetskveld kan holdes på mandag eller til andre tider. Av denne grunn skulle ledere fortsette å holde mandag kveld fri for Kirke-møter og Kirke-aktiviteter. Den tid som brukes til hjemmeaften, studium av evangeliet og aktiviteter for enkeltpersoner og familier, kan imidlertid planlegges etter deres individuelle omstendigheter.

Stodium av evangeliet i hjemmet for familier og enkeltpersoner vil bli betydelig forsterket ved et samordnet pensum og en ny ressurs *Kom, følg med meg* – for enkeltpersoner og familier som er koordinert med det som undervises i søndagsskolen og i Primær.³ I januar vil Kirkens søndagsskole for ungdom og voksne og Primærs klasser studere Det nye testamente. Den nye hjemme-studie ressursen *Kom, følg med meg* – for enkeltpersoner og

familier – dekker også Det nye testamente – det er utformet for å hjelpe medlemmer å lære evangeliet i hjemmet. Der står det: “Denne ressursen er ment for alle enkeltpersoner og familier i Kirken. Den er laget for å hjelpe [oss å bedre] lære evangeliet – enten på egenhånd eller sammen med [vår] familie ... Oversiktene i denne [nye] ressursen er organisert som en ukentlig ... leseplan.”⁴

Leksjonene i det nye *Kom, følg med meg* – for Primær som undervises i kirken vil følge den samme ukentlige leseplanen. Søndagsskoleklassene for ungdom og voksne på første og tredje søndag vil være koordinert slik at de vil underbygge den nye *Kom, følg med meg* ressursen for hjemmet. Den andre og fjerde søndag vil voksne i prestedømmet og Hjelpeforeningen fortsette å studere læresetninger fra Kirkens ledere, med vektlegging på nyere tids budskap fra profeter i vår tid.⁵ Unge kvinner og unge menn i Det aronske prestedømme vil studere emner i evangeliet på disse søndagene.

Den nye ressursen for hjemme-studiet gir “Forslag til familiens skriftstudium og familiens hjemmeaften.”⁶ Utkastene for hver uke gir nyttige studieforslag og forslag til aktiviteter for

enkeltpersoner og familier. Ressursen *Kom, følg med meg* – for enkeltpersoner og familier har også mange illustrasjoner som vil bidra til å forsterke læringen for enkeltpersoner og familier, særlig for barn.⁷ Denne nye ressursen vil bli skaffet til hver husstand innen desember i år.

President Nelson har, i sin første tale til Kirkens medlemmer i januar, formant oss til å forberede oss til Jesu Kristi annet komme ved å gå på paktens sti.⁸

Forholdene i verden krever i større grad en dypere individuell omvendelse til og styrket tro på vår himmelske Fader og på Jesus Kristus og hans forsoning. Herren har forberedt oss, linje på linje, til den farefulle tiden vi nå står foran. I de senere år har Herren veiledet oss til å ta opp beslektede hovedsaker herunder:

- Å hedre sabbatsdagen og nadverdens hellige ordinans har igjen blitt understreket gjennom de tre siste årene.
- Under biskopens ledelse er styrkede eldstenes quorumer og Hjelpeforeninger fokusert på Kirkens formål og guddommelig utpekte ansvarsoppgaver⁹ og hjelper medlemmer til å inngå og holde hellige pakter.
- Omsorgstjeneste på en bedre og helligere måte er innført med glede.
- Ved å begynne med målet i tankene, er tempelpakter og tjeneste innen

slektshistorie blitt en meningsfylt del av paktens sti.

Tilpasningene som er bekjentgjort i formiddag er nok et eksempel på veiledning for vår tids utfordringer.

Kirkens tradisjonelle pensum har lagt vekt på kirke-opplevelsen på søndag. Vi vet at når vi har bedre undervisning og mer åndelig forberedte klassemedlemmer, får vi en bedre kirke-opplevelse på søndag. Vi blir velsignet ved at Ånden ofte blir sterkere og styrker omvendelse i en kirke-setting.

Det nye hjemme-sentrerte og Kirke-støttede pensumet må i sterkere grad påvirke familiens religionsutøvelse og adferd, og den personlige religionsutøvelse og adferd. Vi vet at den åndelige påvirkning og den dype og varige omvendelsen kan oppnås i en hjemme-setting. For mange år siden fastslo en studie at for unge menn og unge kvinner ledsages oftest individuelt skriftstudium og bønn i hjemmet av Den hellige ånd. Vår hensikt er å balansere opplevelsene i kirken og i hjemmet på en måte som vil føre til sterk økning av tro, åndelighet og dypere omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus.

I den hjemme-sentrerte, Kirke-støttede delen av denne tilpasningen, er det fleksibilitet for hver enkeltperson og familie til med bønnens hjelp å avgjøre hvordan og når det skal implementeres. For eksempel, selv om dette vil føre til store velsignelser for alle familier, vil det ut i fra lokale behov være helt passende at unge enslige, enslige voksne, enslige foreldre, familier der bare noen er medlem, nye medlemmer¹⁰ og andre kan samles i grupper utenfor den vanlige søndagsgudstjenesten for å glede seg over sosial omgang i evangeliet og bli styrket ved å studere den hjemme-sentrerte, Kirke-støttede ressursen

sammen. Dette vil kunne oppnås uformelt av dem som ønsker det.

I mange deler av verden velger noen å bli igjen i møtehuset etter de vanlige søndagsmøtene for å ha sosial omgang med hverandre. Det er ingenting i denne bekjentgjorte tilpasningen som på noen måte vil gripe inn i denne flotte og givende praksisen.

For å hjelpe medlemmer til å forberede seg til sabbaten, sender noen menigheter allerede ut en informativ e-post, en tekstmelding eller et budskap på sosiale medier midt i uken. I lys av denne bekjentgjørelsen anbefaler vi sterkt denne slags kommunikasjon. Disse innbydelsene vil minne medlemmene på søndagens møteplan den uken, herunder emnet for kommende klasseleksjon og støtte opp om samtaler om evangeliet i hjemmet. I tillegg vil søndagens møter for voksne også gi informasjon for å koble sammen studiet i kirken og hjemme-studiet hver uke.

Nadverdsmøtet og klasseperioden vil kreve bønnfylt overveielse for å sikre at åndelige prioriteringer går foran administrative oppgaver. For eksempel kan bekjentgjørelser i de fleste tilfeller gjøres i midtukens innbydelse eller i et trykt program. Mens nadverdsmøtet skulle ha en åpnings- og en avslutningsbønn, er det bare nødvendig å holde en avslutningsbønn på det andre møtet.¹¹

Som tidligere nevnt vil den nye søndagens møteplan ikke tre i kraft før i januar 2019. Det er flere grunner til dette. De to viktigste er, for det første, å få tid til å distribuere ressursen *Kom, følg med meg* – for enkeltpersoner og familier og, for det annet, å gi stavs- og biskoper tid til å sette opp møteplaner med den målsetning at flere menigheter kan ha møter tidligere på dagen.

Når lederne har søkt inspirasjon, har

veiledningen som har blitt mottatt de senere år vært å styrke nadverdsmøtet, hedre sabbatsdagen og oppfordre og hjelpe foreldre og enkeltpersoner til å gjøre hjemmet sitt til en kilde for åndelig styrke og økt tro – et sted for lykke og glede.

Ekstraordinære velsignelser

Hva betyr disse tilpasningene for medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige? Vi er sikre på at medlemmer vil bli velsignet på ekstraordinære måter. Søndagen kan være en dag for læring og undervisning i evangeliet i kirken og i hjemmet. Når enkeltpersoner og familier engasjerer seg i familieråd, slektshistorie, omsorgstjeneste, personlig tilbedelse og gledesfylt tid sammen med familien, vil sabbatsdagen i sannhet bli en lyst.

En familie fra Brasil er medlemmer i en stav der den nye hjemmeressursen *Kom, følg med meg* ble utprøvd. Faren, Fernando, en hjemvendt misjonær, som med sin hustru, Nancy, er foreldre til fire barn, fortalte: “Da programmet *Kom, følg med meg* ble introdusert i staven vår var jeg så spent, og jeg trodde at ‘måten vi studerer Skriftene på hjemme kommer til å forandre seg.’ Det skjedde faktisk i mitt hjem, og som leder i Kirken så jeg at det skjedde i andre hjem ... Det hjalp oss til virkelig å drøfte Skriftene i vårt hjem. Min hustru og jeg fikk en dypere forståelse av det emnet som vi studerte ... Det hjalp oss ... å øke vår kunnskap om evangeliet, og styrke vår tro og vårt vitnesbyrd ... Jeg bærer mitt vitnesbyrd om ... at jeg vet at det var inspirert av Herren slik at det vedvarende og effektive studiet av Skriftenes prinsipper og læresetninger kan gi sterkere tro, vitnesbyrd og lys til familier ... i en verden med stadig økende ondskap.”¹²

I staver over hele verden der programmet ble utprøvd, var det en svært gunstig respons på den nye hjemmeressursen *Kom, følg med meg*. Mange fortalte at de gikk fra å lese i Skriftene til faktisk å studere dem. Det var også vanlig at de følte at opplevelsen var trosfremmende og hadde en vidunderlig innflytelse på menigheten.¹³

Dyp og varig omvendelse

Målet med disse tilpasningene er å oppnå en dyp og varig omvendelse hos voksne og hos den oppvoksende generasjon. Den første siden i ressursen for enkeltpersoner og familier påpeker: “Målet med all undervisning og læring i evangeliet er å styrke vår omvendelse og hjelpe oss å bli mer slik som Jesus Kristus er... Dette betyr at vi har tillit til at Kristus endrer vårt hjerte.”¹⁴ Dette oppnås ved å strekke seg “ut over klasserommet og inn i den enkeltes hjerte og hjem. Det kreves vedvarende, daglig innsats for å forstå og etterleve evangeliet. Sann omvendelse krever Den hellige ånds innflytelse.”¹⁵

Det viktigste målet og den største velsignelsen ved dyp og varig omvendelse er å verdig motta paktene og ordinansene på paktens sti.¹⁶

Vi stoler på at dere rådfører dere med hverandre og søker inspirasjon for implementeringen av disse tilpasningene – og ikke ser forbi målet eller prøver å diktere hva enkeltpersoner eller familier skal gjøre. Ytterligere informasjon vil bli gitt i videre kommunikasjon, inkludert et brev fra Det første presidentskap med vedlegg.

Jeg vitner for dere om at under drøftingene til Rådet for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum i tempelet, og etter at vår kjære profet søkte Herrens åpenbaring for å iverksette disse tilpasningene, ble en mektig bekreftelse mottatt av alle. Russell M. Nelson er vår levende president og profet. Bekjentgjørelsene her i dag vil føre til store velsignelser for dem som med entusiasme tar imot tilpasningene og søker Den hellige ånds veiledning. Vi vil komme nærmere vår himmelske Fader og vår Herre og Frelser, Jesus Kristus, som jeg er et sikkert vitne om. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, “Innledende kommentarer”, *Liahona*, nov. 2018, 8.
2. Vi er også klar over at i samfunnet forøvrig

- har majoriteten av begivenheter med informasjon, undervisning og til og med underholdning blitt betydelig forkortet.
3. Dette pensumet vil være tilgjengelig både digitalt og på trykk.
 4. *Kom, følg med meg - for enkeltpersoner og familier* (2019), vi.
 5. Se "Kom, følg med meg - for eldstenes quorum og Hjelpeforeningen", *Liahona*, mai 2018, 140. Istedenfor andre og tredje søndag, vil budskap fra generalkonferansen bli drøftet andre og fjerde søndag.
 6. Se *Kom, følg med meg - for enkeltpersoner og familier*; 4. Enkeltpersoner og familier avgjør hvilken del av hjemme-studiet i evangeliet, hjemmeaften og familieaktiviteter som vil utgjøre familiens hjemmeaften (som mange allerede kaller *hjemmeaften*). På grunn av at enkeltpersoner og familier vil ta denne avgjørelsen, har *hjemmeaften* og *familiens hjemmeaften* blitt brukt om hverandre i de tilpasninger som har blitt bekjentgjort.
 7. Se *Kom, følg med meg - for enkeltpersoner og familier*, 29.
 8. Se Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad", *Liahona*, apr. 2018, 7.
 9. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2. Guddommelige utpekte ansvarsoppgaver "innbefatter å hjelpe medlemmene å etterleve Jesu Kristi evangelium, samle Israel gjennom misjonærarbeid, yte hjelp til de fattige og trengende og legge til rette for frelse for de døde ved å bygge templer og utføre stedfortredende ordinanser." Se også Lære og pakter 110, som inneholder beretningen om gjengivelsen av viktige nøkler.
 10. Vær spesielt oppmerksom på de barn hvis foreldre ikke er medlem eller ikke går i kirken jevnlig. Enslige eller andre kan også møte sammen med en familie dersom det er nyttig for alle som er involvert.
 11. Åpningsposter vil vanligvis ikke være en del av det andre møtet.
 12. Fernando og Nancy de Carvalhos familie, Brazil.
 13. Enkeltpersoner og familier som var involvert i utprøvingen av programmet studerte i gjennomsnitt oftere og hadde et mer meningsfylt skriftstudium og samtaler om evangeliet i hjemmet. De fortalte at de hadde flere uformelle samtaler om evangeliet med familien og medlemmer i menigheten og satte pris på å studere den samme skriftbolken som familien sin. Dette gjaldt spesielt for ungdom.
 14. *Kom, følg med meg - for enkeltpersoner og familier*, v; se også 2 Korinterbrev 5:17.
 15. *Kom, følg med meg - for enkeltpersoner og familier*, v.
 16. Se Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad", 7.

Av M. Joseph Brough

Annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Løft ditt hode og fryd deg

Når vi står overfor vanskeligheter på Herrens måte, kan vi løfte vårt hode og fryde oss.

1981 dro min far, to gode venner og jeg på en opplevelsestur i Alaska. Vi skulle lande på en avsidesliggende innsjø og klatre opp til vakkert høyland. For å lette oppakningen vi måtte bære selv, pakket vi forsyningene våre i bokser, dekket dem med skumplast, festet store fargeremser til dem og kastet dem ut av flyvinduet ved vårt tilsiktede bestemmelsessted.

Vi lette og lette etter at vi kom frem, men til vår skuffelse kunne vi ikke finne noen av boksene. Til slutt fant vi én. Den inneholdt en liten gasskomfyr, en presenning, litt godteri og noen

pakker med poseretter til kjøttdeig – men ingen kjøttdeig. Vi hadde ingen måte å kommunisere med omverdenen på, og avtalt tid vi skulle hentes, var én uke senere.

Jeg lærte to verdifulle lekser fra denne hendelsen: Den første, kast ikke maten din ut vinduet. Den andre, noen ganger må vi gjennomgå vanskeligheter.

Vår første reaksjon på vanskeligheter er ofte: "Hvorfor meg?" Å spørre hvorfor vil imidlertid aldri ta bort vanskeligheten. Herren fordrer at vi overvinne utfordringer, og han har antydning "at alle

disse ting skal gi [oss] erfaring og være til [vårt] gode”.¹

Noen ganger ber Herren oss gjøre noe vanskelig, og noen ganger er våre utfordringer et resultat av vår egen eller andres bruk av handlefrihet. Nephi erfarte begge disse situasjonene. Da Lehi ba sine sønner om å vende tilbake for å hente platene fra Laban, sa han: “Dine brødre knurrer og sier at det er vanskelig det jeg har forlangt av dem, men se, jeg har ikke forlangt det av dem, men det er en befaling fra Herren.”² Ved en annen anledning brukte Nephis brødre sin handlefrihet til å begrense hans: “De la hånd på meg, for se, de var overmåte vrede, og de bandt meg med tau, og forsøkte å ta mitt liv.”³

Joseph Smith konfronterte noe vanskelig i Liberty Jail. Uten noe lettelse i sikte og i fortvilelse, ropte Joseph ut: “O Gud, hvor er du?”⁴ Utvilsomt har noen av oss følt som Joseph gjorde.

Alle gjennomgår vanskeligheter: En av våre kjære dør, en skilsmisse, et villfarent barn, sykdom, troens prøvelser, å miste jobben eller hvilken som helst annen vanskelighet.

Det forandret meg for alltid å høre ordene fra eldste Neal A. Maxwell i De tolv quorum, da han talte midt i sin kamp med leukemi. Han sa: “Jeg mediterte dypt da disse 14 lærerike og betryggende ordene kom til mitt sinn: ‘Jeg har gitt deg blodkreft slik at du kan undervise mitt folk med ekthet.’” Han fortsatte ved å uttrykke hvordan erfaringen hadde velsignet ham med “perspektiv på evighetens store realitet ... Slike glimt av evigheten kan hjelpe oss å fortsette reisen 100 meter videre, noe som kan være veldig vanskelig.”⁵

For å hjelpe oss å reise og seire over våre vanskelige stunder med slike glimt av evigheten, ønsker jeg å komme med to forslag. Vi må gjennomgå vanskeligheter, først ved å tilgi andre, deretter

ved å hengi oss til vår himmelske Fader.

Å tilgi dem som kan ha forårsaket vår vanskelighet, og forsone “[oss selv] med Guds vilje”⁶ kan være veldig vanskelig. Det gjør mest vondt når vanskeligheten er forårsaket av et familied medlem, en nær venn eller oss selv.

Som ung biskop lærte jeg om tilgivelse da min stavsresident Bruce M. Cook fortalte følgende historie. Han forklarte:

“På slutten av 1970-tallet startet noen medarbeidere og jeg et firma. Selv om vi ikke gjorde noe ulovlig, førte noen dårlige beslutninger sammen med økonomisk utfordrende tider til vårt nederlag.

Noen investorer saksøkte oss, for å få dekket sine tap. Advokaten deres viste seg å være rådgiver i min families biskopsråd. Det var veldig vanskelig å oppholde mannen som tilsynelatende prøvde å ødelegge meg. Jeg utviklet et virkelig fiendskap mot ham og betraktet ham som min fiende. Etter fem år med juridiske drakamper, mistet vi alt vi eide, deriblant vårt hjem.

I 2002 fikk min hustru og jeg vite at stavsresidentskapet jeg virket i som rådgiver, skulle reorganiseres. Mens vi reiste på en kort ferie før jeg skulle bli avløst, spurte hun meg hvem jeg ville

velge som mine rådgivere hvis jeg ble kalt som den nye stavsresidenten. Jeg ønsket ikke å snakke om det, men hun ga seg ikke. Til slutt kom ett navn til mitt sinn. Hun nevnte så navnet på advokaten som vi betraktet som å ha vært i sentrum av vanskelighetene våre 20 år tidligere. Mens hun snakket, bekreftet Ånden at han skulle være den andre rådgiveren. Kunne jeg tilgi mannen?

Da eldste David E. Sorensen ga meg kallet å tjene som stavsresident, ga han meg én time til å velge rådgivere. Gjennom tårer nevnte jeg at Herren allerede åpenbart det for meg. Da jeg sa navnet på mannen jeg hadde betraktet som min fiende, forsvant sinnet, fiendskapet og hatet jeg hadde næret. I det øyeblikket lærte jeg om freden som kommer ved tilgivelse gjennom Kristi forsoning.”

Med andre ord tilga stavsresidenten min ham “oppriktig”, slik som Nephi i fordums tid.⁷ Jeg kjente president Cook og hans rådgiver som to rettferdige prestedømsledere som hadde kjærlighet for hverandre. Jeg bestemte meg for å være som dem.

Flere år tidligere, under våre uheldige omstendigheter i Alaska, lærte jeg fort at å skylde på andre for våre omstendigheter – piloten som kastet ut maten i svinrende lys – ikke var

en løsning. Men da vi opplevde fysisk utmattelse, matmangel, sykdom og å sove på bakken under en stor storm med bare en presenning over oss, lærte jeg imidlertid at “ingenting er umulig for Gud”.⁸

Dere unge, Gud krever vanskelige ting av dere. Én 14 år gammel ung kvinne tilhørte et basketballag. Hun drømte om å spille basketball på videregående skole slik som storesøsteren. Så fikk hun vite at foreldrene hadde blitt kalt til å presidere over en misjon i Guatemala.

Ved ankomst oppdaget hun at et par av fagene hennes ville være på spansk, et språk hun ikke snakket enda. Det var ikke et eneste sportslag for jenter på skolen. Hun bodde i 14. etasje i en bygning med streng sikkerhet. Og på toppen av det hele kunne hun ikke gå ut alene av sikkerhetshensyn.

Foreldrene hennes lyttet mens hun gråt seg i søvn hver kveld i flere måneder. Dette gjorde dem svært lei seg! De bestemte til slutt at de ville sende henne hjem til bestemoren for å gå på videregående skole.

Da min hustru gikk inn i vår datters rom for å fortelle henne om vår beslutning, så hun datteren vår knele i bønn med Mormons bok åpen på sengen. Ånden hvasket til min kone, “Det vil gå bra med henne,” og min hustru gikk stille ut av rommet.

Vi hørte henne aldri gråte seg i søvn igjen. Med beslutsomhet og Herrens hjelp, taklet hun disse tre årene på tappert vis.

På slutten av vår misjon spurte jeg datteren min om hun ville reise på heltdismisjon. Svaret hennes var: “Nei far, jeg har allerede tjent.”

Det var greit for meg! Men seks måneder senere vekket Ånden meg om nattet med tanken: “Jeg har kalt din datter til å reise på misjon.”

Mitt svar var: “Himmelske Fader, hun har gitt så mye.” Jeg ble raskt rettet av Ånden, og jeg forsto at hennes misjonærtjeneste var påkrevd av Herren.

Kort tid etter inviterte jeg datteren min til lunsj. Fra den andre siden av bordet sa jeg: “Ganzie, vet du hvorfor vi er her?”

Hun svarte: “Ja, pappa. Du vet at jeg må reise på misjon. Jeg har ikke lyst til å dra, men jeg skal gjøre det.”

Fordi hun ga sin vilje til sin himmelske Fader, tjente hun ham av hele sitt hjerte, av all makt, sinn og styrke. Hun har lært sin far hvordan man gjør en vanskelig ting.

I president Russell M. Nelsons verdensomspennende andakt for ungdom, ba han ungdommen om å gjøre noen vanskelige ting. President Nelson sa: “Det femte jeg ønsker å be deg om å gjøre er å skille deg ut, vær annerledes enn verden ... “Herren [trenger] at du ser ut som, høres ut som, oppfører deg som og kler deg som en sann Jesu Kristi disippel.”⁹ Det kan være vanskelig, likevel vet jeg at du kan klare det – med glede.

Husk at “mennesket er til for å kunne ha glede”.¹⁰ Selv med alt det Lehi opplevde, fant han likevel glede. Husker dere da Alma var “nedtyngt av sorg”¹¹ på grunn Ammonihahs folk? Engelen sa til ham: “Velsignet er du, Alma. Derfor, løft ditt hode og

fryd deg... for du har vært trofast i å holde Guds befalinger.”¹² Alma lærte en stor sannhet: Vi kan alltid fryde oss når vi holder budene. Husk at under krigene og utfordringene som var på kaptein Moronis tid, “[hadde] det aldri vært noen lykkeligere tid blant Nephis folk.”¹³ Vi kan og burde finne glede når vi står overfor vanskeligheter.

Frelseren gjennomgikk vanskeligheter: “Verden [skal] akte ham for intet. Derfor pisker de ham og han tåler det, og de slår ham og han tåler det, ja, de spytter på ham og han tåler det på grunn av sin kjærlige vennlighet og sin langmodighet mot menneskenes barn.”¹⁴

På grunn av den kjærlige omtanke led Jesus Kristus forsoningen. Som en følge av dette sier han til hver og én av oss: “I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.”¹⁵ På grunn av Kristus kan vi også overvinne verden.

Når vi står overfor vanskeligheter på Herrens måte, kan vi løfte vårt hode og fryde oss. Ved denne hellige anledning til å vitne for verden, kunngjør jeg at vår Frelser lever og leder sin kirke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 122:7.
2. 1 Nephi 3:5.
3. 1 Nephi 7:16.
4. Lære og pakter 121:1.
5. Neal A. Maxwell, “Revelation”, *Det første verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere*, 11. jan 2003, 6.
6. 2 Nephi 10:24.
7. 1 Nephi 7:21.
8. Lukas 1:37.
9. Russell M. Nelson, “Sions ungdom, kom nå alle” (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), Hopeofisrael.lds.org.
10. 2 Nephi 2:25.
11. Alma 8:14.
12. Alma 8:15.
13. Alma 50:23.
14. 1 Nephi 19:9.
15. Johannes 16:33.

Av eldste Steven R. Bangerter
i De sytti

Dere legger grunnvollen til et stort verk

Leksjoner som undervises gjennom tradisjonene vi etablerer i vårt hjem er, selv om de kan virke små og enkle, stadig viktigere i dagens verden.

Som foreldre i Sion har vi en hellig plikt til å vekke i våre barn et sterkt ønske om og engasjement for gleden, lyset og sannhetene i Jesu Kristi evangelium. Mens vi oppdrar våre barn etablerer vi tradisjoner i hjemmet, og vi danner mønstre for kommunikasjon og adferd i våre familieforhold. Når vi gjør dette skulle tradisjonene vi etablerer innprente sterke, urokkelige karaktertrekk av godhet i våre barn som vil gi dem styrke til å takle livets utfordringer.

I mange år har vår familie gledet seg over den årlige tradisjonen med friluftsliv høyt oppe i Uintah-fjellene i nordøstlige Utah. Vi reiser 32 km på en steinete grusvei for å komme frem til en vakker grønn dal med ruvende fjellvegger, og hvor det renner en elv gjennom fylt med kaldt, klart vann. Hvert år håper vi å bekrefte verdien av evangeliets lære og handlemåter i våre barn og våre barnebarns hjerte, derfor ber Susan og jeg hver av våre seks sønner og deres familier å forberede et kort budskap om et emne de føler er et viktig element i grunnvollen til et Kristus-sentrert hjem. Så samles vi til en familieandakt på et avsidesliggende

sted, og hver av dem presenterer sitt budskap.

I år skrev våre barnebarn budskapet sitt på stener og så, én etter én, gravde de dem ned ved siden av hverandre, som representasjon av den sikre grunnvoll et lykkelig liv kan bygges på. Vevet inn i alle de seks budskapene var den urokkelige, evige sannhet om at Jesus Kristus er hjørnesteinen i den grunnvollen.

Med Jesajas ord: “Derfor sier Herren Herren: Se, jeg har lagt i Sion en grunnstein, en prøvet stein, en kostbar, fast hjørnestein. Den som tror, hast ikke.”¹ Jesus Kristus er den dyrebare hjørnesteinen i Sions grunnvoll. Det var han som åpenbarte til profeten Joseph Smith: “Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det som er stort.”²

Leksjoner som undervises gjennom tradisjonene vi etablerer i vårt hjem er, selv om de kan virke små og enkle, stadig viktigere i dagens verden. Hva er de små og enkle ting som, når de etableres, vil utgjøre et stort verk i våre barns liv?

President Russell M. Nelson talte nylig til en stor forsamling i nærheten av Toronto i Canada, og påminnet foreldre, på gripende vis, om det hellige ansvar vi har for å undervise våre barn. Blant de viktige ansvarsoppgaver som ble nevnt, la president Nelson vekt på pliktene vi har som foreldre for å lære våre barn å forstå hvorfor vi tar del i nadverden, betydningen av å bli født i

Budskap som representerer grunnvollen for et lykkelig liv, med Jesus Kristus som hjørnesteinen i denne grunnvollen.

pakten og viktigheten av å forberede seg til og motta en patriarkalsk velsignelse, og han oppfordret foreldre til å lede familien i å lese Skriftene sammen.³ Ved disse innsatsene oppfordrer vår kjære profet oss til å gjøre hjemmet til et "hellig sted for tro."⁴

I Mormons bok, skriver Enos om den dype takknemlighet han følte for sin fars eksempel, som "underviste [ham] i sitt språk og også i Herrens tukt og formaning." Full av følelser, utbrøt Enos: "Og velsignet være min Guds navn for det."⁵

Jeg verdsetter de små og enkle tradisjoner vi har etablert i vårt hjem i løpet av de 35 årene av vårt ekteskap. Mange av våre tradisjoner er små men meningsfylte. For eksempel:

- De kveldene jeg var borte fra hjemmet, visste jeg alltid at vår eldste sønn tilstede, under Susans ledelse, ville ta på seg ansvaret for å lede familien i skriftstudium og familiebønn.⁶
- En annen tradisjon – vi drar aldri hjemmefra eller avslutter en telefonsamtale uten å si: "Jeg er glad i deg."

- Vårt liv har blitt velsignet når vi regelmessig har avsatt tid til å nyte personlige intervjuer med hver av våre sønner. Under ett intervju spurte jeg vår sønn om hans ønsker og forberedelse til å reise på misjon. Etter å ha drøftet litt sammen, var det et øyeblikk med tankefull stillhet, så lente han seg fremover og sa gjennomtenkt: "Pappa, husker du da jeg var liten og vi begynte å ha fars intervjuer?" Jeg sa: "Ja." "Vel," sa han, "jeg lovet deg da at jeg ville reise på misjon, og du og mor lovet meg at dere ville reise på misjon når dere ble gamle." Så var det en pause til. "Har dere noe problem som vil hindre dere i å reise på misjon – for kanskje jeg kan hjelpe?"

Faste, sunne familietradisjoner som omfatter bønn, skriftstudium, familiens hjemmeaften og tilstedeværelse på Kirkens møter, kan selv om de virker små og enkle, skape en kultur av kjærlighet, respekt, enhet og sikkerhet. I den ånd som følger disse innsatsene, blir våre barn beskyttet fra den ondes brennende piler som

er en så stor del av dagens verdslige kultur.

Vi blir minnet på Helamans vise råd til sine sønner: "Husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle."⁷

For noen år siden, mens jeg virket som ung biskop spurte en eldre mann om han kunne få snakke med meg. Han beskrev hvordan han forlot Kirken og sine foreldres rettfærdige tradisjoner da han var i sin ungdom. Han ga en detaljert beskrivelse av sorgen han følte i sitt liv mens han fåfengt søkte etter varig glede blant den flyktige gleden verden har å tilby. Nå på sine eldre dager, opplevde han den milde, noen ganger nagende, hviskende følelsen av Guds Ånd veilede ham tilbake til

leksjonene, handlemåtene, følelsene og den åndelige tryggheten fra sin ungdom. Han uttrykte takknemlighet for sine foreldres tradisjoner, og med ord fra vår tid ga han gjenklang til Enos' erklæring: "Velsignet være min Guds navn for det."

Min erfaring er at denne kjære mannens tilbakevending til evangeliet er karakteristisk for mange og som gjentas ofte blant Guds barn som blir borte en tid, men som kommer tilbake til sin ungdoms læresetninger og handlemåter. I disse øyeblikkene er vi vitne til visdommen til forfatteren av ordspråket som formaner foreldre: "Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den når han blir gammel."⁸

Alle foreldre står overfor øyeblikk med frustrasjon og varierende nivåer av besluttsomhet og styrke når de oppdrar barn. Når foreldre utøver tro ved å undervise barna åpent og kjærlig og gjør alt de kan for å hjelpe dem langs veien, vil de imidlertid motta større håp om at frøene som blir sådd vil slå rot i deres barns hjerte og sinn.

Moses forsto godt det fundamentale behovet for konstant undervisning. Han ga følgende råd: "Og du skal innprente [disse ord] i dine barn. Du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, når du går på veien, når du legger deg, og når du står opp."⁹

Vi kneler ned ved siden av våre barn under familiebønn, vi har omsorg for dem i våre anstrengelser for å holde meningsfylt skriftstudium som familie, vi har tålmodig, kjærlig omsorg for dem når vi deltar sammen på familiens hjemmefest, og vi engstes for dem på våre knær midt i våre personlige bønner til himmelen. Å, som vi lengter etter at frøene vi sår skal slå rot i våre barns hjerte og sinn.

Jeg tror det er mindre viktig å være urolig for at barna faktisk "forstår det"

midt i vår undervisning, som når vi strever med å lese Skriftene eller å ha familiens hjemmefest eller å delta i GUF og på andre møter i kirken. Det er mindre viktig at de i de øyeblikkene forstår viktigheten av de aktivitetene, og heller viktigere at vi som foreldre utøver tro nok til å følge Herrens råd til flittig å etterleve, undervise, formane og etablere forventninger som er inspirert av Jesu Kristi evangelium. Det er en anstrengelse drevet av vår tro – vår tro på at én dag vil frøene vi har sådd i ungdommen slå rot og begynne å spire og vokse.

De tingene vi snakker om, de tingene vi forkynner og underviser om, avgjør de tingene som vil skje blant oss. Når vi etablerer gode tradisjoner som underviser Kristi lære, bærer Den

hellige ånd vitnesbyrd om sannheten av vårt budskap og nærer evangeliets frø som er plantet dypt i våre barns hjerter på grunn av våre anstrengelser langs veien. Det vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jesaja 28:16.
2. Lære og pakter 64:33.
3. Se Neil L. Andersens Facebook-side, innlegg fra 19. aug. 2018, [facebook.com/lds.neil.l.andersen](https://www.facebook.com/lds.neil.l.andersen).
4. Sarah Jane Weaver, "President Nelson Urges 'Teach the Children'", *Church News*, 23. sept. 2018, 11.
5. Enos 1:1.
6. Se Dallin H. Oaks, "Prestedømsmyndighet i familien og i Kirken", *Liahona*, nov. 2005, 24–27.
7. Helaman 5:12.
8. Ordspråkene 22:6.
9. 5 Mosebok 6:7.

Av eldste Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers quorum

Vær ikke bekymret

Fatt mot, brødre og søstre. Ja, vi lever i de vanskelige tider, men når vi forblir på paktens sti, trenger vi ikke frykte.

Jeg tilføyer mitt vitnesbyrd til de budskap president Russell M. Nelson og eldste Quentin L. Cook nettopp ga om den harmoni og enhet det er i Rådet for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Jeg vet at disse åpenbarte bekjentgjørelser er Herrens sinn og vilje som vil vel-signe og styrke enkeltpersoner, familier og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i generasjoner fremover.

For en del år siden stilte en av våre unge gifte døtre og hennes mann et spørsmål til søster Rasband og meg selv – et spørsmål av meget stor betydning for deres liv: “Er det fremdeles trygt og klokt å bringe barn inn i den tilsynelatende ugudelige og skremmende verden vi lever i?”

Nå var dette et viktig spørsmål for en mor og far å overveie med sine kjære gifte barn. Vi kunne høre frykten i deres stemmer og føle frykten i deres hjerter. Vårt svar til dem var et bestemt “Ja, det er mer enn OK,” da vi delte grunnleggende læresetninger i evangeliet og våre egne dyptfølte inntrykk og livserfaringer.

Frykt er ikke noe nytt. Jesu Kristi disipler, på Gennesaretsjøen, fryktet “kastevind[en] og bølgene” i nattens mørke.¹ Vi som er hans disipler i dag, opplever også frykt. Våre enslige voksne frykter å forplikte seg som for eksempel

i ekteskap. Unge gifte, som våre barn, kan frykte å bringe barn inn i en stadig mer ugudelig verden. Misjonærer frykter mange ting, spesielt å ta kontakt med fremmede. Enker er redde for å fortsette videre alene. Tenåringer er redde for å ikke bli akseptert, små skolebarn er redde for første skoledag, universitetsstudenter frykter en prøve de skal få tilbake. Vi er redd for å mislykkes, å bli avvist, for skuffelse og for det ukjente. Vi frykter orkaner, jordskjelv og branner som herjer landet og vårt liv. Vi er redd for å ikke bli valgt, og motsatt, vi er redd for å bli valgt. Vi er redd for å ikke være gode nok. Vi er redd for at Herren ikke har noen velsignelser for oss. Vi frykter forandring, og vår frykt kan eskalere til vi blir skrekkslagne. Har jeg fått med sånn omtrent alle?

Fra fordums tid har frykt begrenset perspektivet til Guds barn. Jeg har alltid vært glad i beretningen om Elisa i 2 Kongebok. Kongen i Syria hadde sendt en stor hær som “kom dit om natten og omringet byen.”² Hensikten var å ta profeten Elisa til fange og drepe ham. Vi leser:

“Da tjeneren til Guds mann stod opp tidlig om morgenen og gikk ut, fikk han se at en hær med hester og vogner omringet byen. Og tjeneren sa til ham: Å, min herre, hva skal vi gjøre?”³

Det var frykten som talte.

“[Elisa] svarte: Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem.”⁴

Men han stoppet ikke der.

“Elisa bad og sa: Herre! Åpne øynene hans så han kan se! Og Herren åpnet guttens øyne, og han fikk se at fjellet var fullt av hester og vogner av ild rundt omkring Elisa.”⁵

Vi har kanskje eller kanskje ikke vogner av ild sendt for å ta bort vår frykt eller nedkjempe våre demoner, men lærdommen er klar. Herren er med oss, oppmerksom på oss og velsigner oss slik bare han kan. Bønn kan nedkalle styrke og åpenbaring om at vi må fokusere våre tanker på Jesus Kristus og hans sonoffer. Herren visste at vi noen ganger ville føle frykt. Jeg har vært der, og det har dere også. Derfor er Skriftene fulle av Herrens råd:

“Vær derfor ved godt mot og frykt ikke.”⁶

“Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke.”⁷

“Frykt ikke, lille hjord.”⁸ Jeg elsker ømheten i “lille hjord”. I denne kirken er vi kanskje få i antall slik verden regner innflytelse, men når vi åpner våre åndelige øyne, ser vi at “de som er med oss, er flere enn de som er med dem.”⁹ Vår kjærlige hyrde, Jesus Kristus, fortsetter så: “La jord og helvete forene seg mot dere, for hvis dere er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd.”¹⁰

Hvordan jages frykten bort? For den unge gutten – han sto ved siden av Elisa, en Guds profet. Vi har det samme løftet. Når vi lytter til President Russell M. Nelson, når vi gir akt på hans råd, står vi sammen med en Guds profet. Husk profeten Joseph Smiths ord: “Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!”¹¹

Jesus Kristus lever. Vår kjærlighet til ham og hans evangelium jager bort frykt.

Vårt ønske om å “[alltid ha] hans Ånd”¹² med oss vil skyve vekk frykt til fordel for et mer evig perspektiv på vårt jordeliv. President Nelson har advart oss: “I tiden fremover vil det ikke være mulig å overleve åndelig uten Den hellige ånds veiledende, rettleidende, trøstende og konstante innflytelse.”¹³

Herren sa om de plager som ville dekke landet og forherde manges hjerter: “Men mine disipler skal stå på hellige steder og skal ikke rokkes.”¹⁴

Og så dette guddommelige råd: “Vær ikke bekymret, for når alt dette skjer, da kan dere vite at løftene som er gitt dere, skal gå i oppfyllelse.”¹⁵

Stå på hellige steder – vær ikke bekymret – og løfter vil bli oppfylt. La oss se på hver av disse når det gjelder vår frykt.

Først, stå på hellige steder. Når vi står på hellige steder – våre rettferdige hjem, våre innviede møtehus, de helligede templene – føler vi Herrens Ånd med oss. Vi finner svar på spørsmål

som bekymrer oss eller fred til ganske enkelt å legge dem til side. Det er Ånden i virksomhet. Disse hellige steder i Guds rike på jorden kaller på vår ærbødighet, vår respekt for andre, vårt beste i å etterleve evangeliet og vårt håp om å legge til side vår frykt og søke etter Jesu Kristi helbredende kraft gjennom hans forsoning.

Det er ikke rom for frykt på disse Guds hellige steder eller i hans barns hjerter. Hvorfor? På grunn av kjærlighet. Gud elsker oss – alltid – og vi elsker ham. Vår kjærlighet til Gud motvirker all frykt, og hans kjærlighet råder på hellige steder. Tenk på det. Når vi nøler i vår forpliktelse overfor Herren, når vi forviller oss fra hans sti som leder til evig liv, når vi stiller spørsmål ved eller tviler på vår betydning i hans guddommelige plan, når vi tillater at frykt åpner døren til alle dens ledsagere – motløshet, sinne, frustrasjon, skuffelse – da forlater Ånden oss, og vi er uten Herren. Hvis du vet hvordan det er, vet du at det ikke er et godt sted å være. På

den annen side, når vi står på hellige steder, kan vi føle Guds kjærlighet, og “fullkommen kjærlighet jager bort all frykt.”¹⁶

Det neste løfte er “Vær ikke bekymret.”¹⁷ Uansett hvor mye ugudelighet og kaos som fyller jorden, blir vi lovet – ved vår daglige trofasthet i Jesus Kristus – “Guds fred, som overgår all forstand.”¹⁸ Og når Kristus kommer i all kraft og herlighet, vil ondskap, opprør og urett opphøre.

For lenge siden profeterte apostelen Paulus om vår tid og sa til unge Timoteus:

“Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider.

For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, ...

...slike som elsker sine lyster høyere enn Gud.”¹⁹

Husk at “de som er med oss” på begge sider av sløret, de som elsker

Herren av hele sitt hjerte, og av all makt, sinn og styrke, “er flere enn de som er med dem.”²⁰ Dersom vi aktivt stoler på Herren og hans veier, hvis vi er engasjert i hans verk, vil vi ikke frykte verdens trender eller bli bekymret av dem. Jeg bønnfaller deg om å legge til side verdslig påvirkning og press og søke åndelighet i ditt daglige liv. Elsk det Herren elsker, som omfatter hans bud, hans hellige hus, våre hellige pakter med ham, nadverden hver sabbatsdag, vår kommunikasjon gjennom bønn, og du vil ikke bli bekymret.

Det siste punktet: Stol på Herren og hans løfter. Jeg vet at alle hans løfter vil bli oppfylt. Jeg vet det like sikkert som jeg står foran dere i dette hellige møte.

For Herren har åpenbart: “For de som er kloke og har mottatt sannheten og har antatt Den Hellige Ånd som sin veileder og ikke er blitt ført vill, sannelig sier jeg dere, de skal ikke bli hugget ned og kastet i ilden, men skal utholde dagen.”²¹

Dette er grunnen til at vi ikke skulle bekymre oss for dagens uro, av dem som er i den store og rommelige bygningen, av dem som latterliggjør ærlig og hengiven tjeneste for Herren Jesus Kristus. Optimisme, mot, til og med nestekjærlighet kommer fra et hjerte som ikke er nedtyngt av problemer

eller uro. President Nelson, som ser “optimistisk på fremtiden,” har minnet oss på, “Hvis vi skal ha noe håp om å kunne sortere mylderet av røster og menneskers filosofier som angriper sannheten, må vi lære å motta åpenbaring.”²²

For å motta personlig åpenbaring må vi prioritere å etterleve evangeliet og oppmuntre til trofasthet og åndelighet i andre så vel som i oss selv.

Spencer W. Kimball var en av profetene i min ungdom. I de siste

årene, etter mitt kall som apostel, har jeg funnet fred i hans første budskap ved generalkonferansen i oktober 1943. Han var overveldet av kallet, og jeg vet hvordan det føles. Eldste Kimball sa: “Jeg tenkte og ba meget, og fastet og ba. Motstridende tanker strømmet gjennom mitt sinn – det virket som om røster sa: ‘Du kan ikke gjøre det arbeidet. Du er ikke verdig. Du har ikke evnen til det’ – og til slutt kom alltid den seirende tanken: ‘Du må gjøre arbeidet du blir tildelt – du må sette deg i stand til det, bli verdig og kvalifisert.’ Og kampen raste videre.”²³

Jeg henter mot fra dette rene og oppriktige vitnesbyrdet til apostelen som skulle bli denne mektige kirkes 12. president. Han forsto at han måtte legge bak seg sin frykt – for å “gjøre arbeidet du blir tildelt”, og at han måtte stole på Herren for å få styrke til å gjøre seg selv “i stand til det, bli verdig og kvalifisert.” Det kan også vi. Kampene vil rase videre, men vi vil møte dem med Herrens ånd. Vi vil “ikke [være] bekymret,” for når vi står sammen med

Herren og for hans prinsipper og hans evige plan, står vi på hellig grunn.

Hva nå med den datteren og svigersønnen som stilte det oppriktige og søkende, engstelige spørsmålet for mange år siden? De vurderte med alvor vår samtale den kvelden, de ba og fastet og kom til sine egne slutninger. Lykkeligvis og gledeligvis for dem og oss besteforeldre, har de nå blitt velsignet med syv vakre barn på sin vei fremover i tro og kjærlighet.

Fatt mot, brødre og søstre. Ja, vi lever i vanskelige tider, men når vi forblir på paktens sti, trenger vi ikke frykte. Jeg velsigner dere med at når dere gjør dette, vil dere ikke forferdes av tiden dere lever i eller de vanskeligheter dere møter. Jeg velsigner dere til å velge å stå på hellige steder og være urokkelige. Jeg velsigner dere til å tro på Jesu Kristi løfter, at han lever, og at han våker over oss, har omsorg for oss og står sammen med oss. I vår Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Markus 4:37.
2. 2 Kongebok 6:14.
3. 2 Kongebok 6:15.
4. 2 Kongebok 6:16.
5. 2 Kongebok 6:17.
6. Lære og pakter 68:6.
7. Lære og pakter 6:36.
8. Lære og pakter 6:34.
9. 2 Kongebok 6:16.
10. Lære og pakter 6:34.
11. Lære og pakter 76:22.
12. Lære og pakter 20:77.
13. Russell M. Nelson, "Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv", *Liahona*, mai 2018, 96.
14. Lære og pakter 45:32.
15. Lære og pakter 45:35.
16. Moroni 8:16.
17. Lære og pakter 45:35.
18. Filippene 4:7.
19. 2 Timoteus 3:1-2, 4.
20. 2 Kongebok 6:16.
21. Lære og pakter 45:57.
22. Russell M. Nelson, "Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv", 96.
23. Spencer W. Kimball, i Conference Report, april 1943, 16-17.

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Samle alt til ett i Kristus

Frelserens evangeliums kraft til å forvandle og velsigne oss, kommer av å skjelne og anvende sammenhengen mellom dets lære, prinsipper og handlemåter.

Et tau er et viktig redskap som vi alle kjenner til. Tau lages av tråder fra stoff, planter, metall eller andre materialer som individuelt blir tvunnet eller flettet sammen. Interessant nok kan helt alminnelige stoffer bli vevd sammen og bli eksepsjonelt sterkt. Hensiktsmessig kobling og sammenføring av helt alminnelige materialer kan således skape et eksepsjonelt redskap.

Akkurat slik et tau får sin styrke fra mange sammenflettede individuelle tråder, gir Jesu Kristi evangelium det største perspektivet av sannhet, og tilbyr de rikeste velsignelsene når vi følger Paulus' formaning om å "samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden".¹ Det som også er viktig, er at denne avgjørende innsamlingen av sannhet er grunnfestet og har fokus på Herren Jesus Kristus fordi han "er veien og sannheten og livet".²

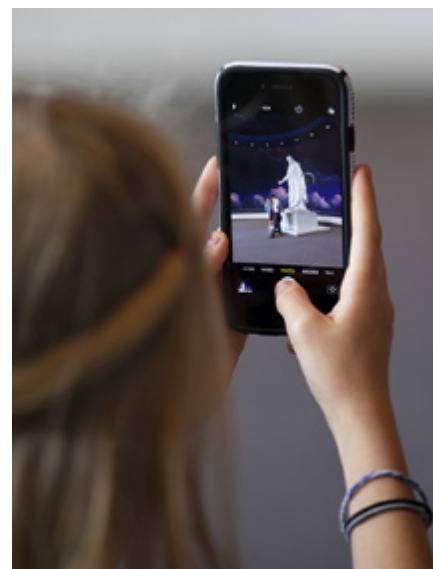
Jeg ber om at Den hellige ånd vil opplyse hver av oss når vi overveier hvordan prinsippet om å *samle alt til ett i Kristus* gjelder i praksis angående det å lære og etterleve hans gjengitte evangelium i vårt daglige liv.

Åpenbaringens tid

Vi lever i en bemerkelsesverdig og i en åpenbaringens tid i Jesu Kristi

gjenopprettede kirke. De historiske tilpasningene som ble bekjentgjort i dag har kun én overordnet hensikt: Å styrke troen på vår himmelske Fader og hans plan og på hans Sønn, Jesus Kristus, og hans forsoning. Søndagens møteplan ble ikke ganske enkelt forkortet. Vi har istedenfor fått flere muligheter og økt ansvar som enkeltpersoner og familier til å bruke vår tid til å forbedre sabbaten som en lyst både hjemme og i kirken.

I april ble ikke prestedømsquorumenes organisasjonsstruktur bare endret.

Lære og koble sammen evangeliets sannheter

Jesu Kristi evangelium er en praktfull billedvev av sannhet “føydt sammen”⁸ og vevd sammen. Når vi lærer og kobler sammen evangeliets åpenbarte sannheter, blir vi velsignet ved å motta verdifullt perspektiv og økt åndelig kapasitet gjennom øyne som kan se Herrens påvirkning i vårt liv og ører som kan høre hans røst.⁹ Og prinsippet om å *samle alt til ett – i Kristus* – kan hjelpe oss i å forandre den tradisjonelle sjekklisten til en forenet, integrert og fullstendig helhet. La meg gi både et doktrinært eksempel og et kirke-eksempel på hva jeg foreslår.

1. eksempel Den fjerde trosartikkel er en av de beste illustrasjonene på å samle alt til ett i Kristus: “Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordnanser er: for det første, tro på Herren Jesus Kristus, for det annet, omvendelse, for det tredje, dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, for det fjerde, håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave.”¹⁰

Sann tro er fokusert på Herren Jesus Kristus – på ham som den guddommelige og enbårne Sønn av Faderen og på Ham og den forløsende misjon han fullførte. “For han har oppfylt de krav loven stiller, og han gjør krav på alle som har tro på ham. Og de som har tro på ham, vil holde fast ved alt som er godt. Derfor taler han menneskenes barns sak, og han bor i himlene i all evighet.”¹¹ Å utøve tro på Kristus er å *stole på* og sette vår lit til ham som vår Frelser, på hans navn og i hans løfter.

Den første og naturlige konsekvensen av å stole på Frelseren er å omvende seg og vende seg fra alt ondt. Når vi utøver tro på Herren, vil vi på naturlig vis, vende oss til, komme til og være avhengige av ham. Således er omvendelse å *stole på* og *sette sin lit*

Men fokus og styrke ble gitt til en høyere og helligere måte å tjene våre brødre og søstre på.

Slik som de flettede trådene i et tau skaper et kraftfullt og varig redskap, er alle disse beslektede handlingene en del av en samlet innsats i å bedre tilpasse fokuset, ressursene og arbeidet i Frelserens gjenopprettede kirke og dens grunnleggende misjon: å hjelpe Gud i hans arbeid i å tilveiebringe frelse og opphøyelse til sine barn. Vær så snill å ikke fokusere hovedsakelig på logistikk-aspektene av det som har blitt bekjentgjort. Vi kan ikke tillate at detaljer i prosessen overskygger de overordnede åndelige årsakene til at disse endringene nå blir gjort.

Vårt ønske er at tro på Faderens plan og Frelserens forløsende misjon kan tilta på jorden og at Guds evige pakt kan bli opprettet.³ Våre eneste mål er å tilrettelegge vedvarende omvendelse til Herren, til å elske mer fullstendig og tjene våre brødre og søstre mer effektivt.

Segmentering og separering

Av og til som medlemmer av Kirken segmenterer, separerer og anvender vi evangeliet i vårt liv ved å lage lange sjekkliste med individuelle emner å studere og oppgaver å utføre. Men en slik tilnærming kan begrense vår forståelse og visjon. Vi må være forsiktige fordi fariseisk fokus på sjekkliste kan avlede oss fra å komme nærmere Herren.

Hensikten og renselsen, lykken og gleden og den vedvarende omvendelsen og beskyttelsen som kommer av å “[gi] seg hen til Gud”⁴ og “[få] hans bilde i [vårt ansikt]”⁵ kan ikke oppnås bare ved å utføre og huke av alle de åndelige gjøremålene vi skulle gjøre. I stedet kommer Frelserens evangeliums kraft til å forvandle og velsigne oss, av å skjelne og anvende sammenhengen mellom dets lære, prinsipper og handlemåter. Det er kun når vi *samle[r] alt til ett i Kristus*, med urokkelig fokus på ham, at evangeliets sannheter i synergi gjør oss i stand til å bli det Gud ønsker at vi skal bli⁶ og holde tappert ut til enden.⁷

til Forløseren, at han vil gjøre for oss det vi ikke kan gjøre for oss selv. Hver av oss må “[*stole*] fullt og fast på hans fortjeneste, han som er mektig til å frelse”¹² for det er bare “ved Den Hellige Messias’ fortjeneste, barmhjertighet og nåde”¹³ at vi kan bli nye skapninger i Kristus¹⁴ og til slutt vende tilbake til og bo i Guds nærhet.

Ordinansen dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse krever at vi *stoler på Ham, setter vår lit til Ham og følger Ham*. Nephi erklærte: “Hvis dere *følger Sønnen* av hele deres hjerte, ikke viser

falskheter og hykleri for Gud, men med ærlig hensikt omvender dere fra deres synder og vitner for Faderen at dere er villige til å påta dere Kristi navn ved dåp, ja, ved å *følge deres Herre og Frelser* ned i vannet i overensstemmelse med hans ord, se, da skal dere motta Den Hellige Ånd. Ja, da kommer dåpen med ild og med Den Hellige Ånd.”¹⁵

Ordinansen håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave krever at vi *stoler på Ham, setter vår lit til Ham, følger Ham og strever fremover i Ham* med Den hellige ånds veiledning. Som

Nephi sa: “Og nå... av dette vet jeg at med mindre et menneske holder ut til enden og følger det eksempel som den levende Guds Sønn har vist, kan han ikke bli frelst.”¹⁶

Den fjerde trosartikkelen identifiserer ikke bare de fundamentale prinsippene og ordinansene i det gjengitte evangelium. I stedet samler disse inspirerte trosuttalelsene alt til ett i Kristus: å *stole på ham, sette vår lit til ham, følge ham og streve fremover med ham* – til og med i ham.

2. eksempel Nå ønsker jeg å beskrive hvordan alle Kirkens programmer og initiativer er samlet til ett i Kristus. Mange ytterligere illustrasjoner kunne blitt presentert. Jeg vil kun bruke noen få utvalgte.

I 1978 instruerte president Spencer W. Kimball Kirkens medlemmer om å bygge opp og styrke Sion over hele verden. Han rådet de hellige til å bli i sine hjemland og etablere sterke staver ved å samle Guds familie og undervise dem Herrens veier. Videre antydte han at flere templer ville bli bygget, og han lovet velsignelser til de hellige hvor de enn bodde i verden.¹⁷

Ettersom antall staver økte, ble det et sterkere behov for at medlemmers hjem kunne “bli [steder] der familiedlemmer [elsket] å være, der de [kunne] berike sine liv og finne gjensidig kjærlighet, støtte, takknemlighet og oppmuntring”.¹⁸ Derfor, i 1980, ble søndagsmøtene slått sammen til en tre timers møteplan for å “legge fornyet vekt på personlig og familiens ansvar for å lære, etterleve og undervise evangeliet”.¹⁹ Denne vektleggingen av familien og hjemmet ble bekreftet i “Familien – en erklæring til verden”, introdusert av president Gordon B. Hinckley i 1995.²⁰

I april 1998 bekjentgjorde president Hinckley oppføringen av mange

flere mindre templer, for å bringe de hellige ordinanser som hører til Herrens hus nærmere siste-dagers-hellige enkeltpersoner og familier over hele verden.²¹ Disse forbedrede mulighetene for åndelig vekst og utvikling ble gjennomført ved tilhørende økning i timelig selvhjelpenhet gjennom innføringen av Det vedvarende utdannelsesfond i 2001.²²

Under sin ledelse, formante president Thomas S. Monson gjentatte ganger de hellige å komme "til unnsetning", og la vekt på omsorg for de fattige og trenende som en av Kirkens guddommelig forordnede ansvarsoppgaver. Som en fortsettelse av vektleggingen på timelig forberedelse, ble initiativet for Selvhjelpenhet implementert i 2012.

I løpet av de siste årene, har essensielle prinsipper om å gjøre sabbatsdagen til en lyst i hjemmet og i kirken blitt understreket og forsterket,²³ og derved forberedt oss for bekjentgjørelsen av søndagsmøtenes møteplan på denne generalkonferansen.

Og for seks måneder siden ble Det melkisedekske prestedømmes quorum styrket og mer samordnet med hjelpeorganisasjonene for å utføre en høyere og helligere tilnærming til omsorgstjeneste.

Jeg tror at rekkefølgen og tidspunktet for disse handlingene over mange

tiår kan hjelpe oss å se et enhetlig og altomfattende verk og ikke bare en rekke uavhengige og adskilte tiltak. "Gud har åpenbart et mønster for åndelig fremgang for enkeltpersoner og familier gjennom ordinanser, undervisning, programmer og aktiviteter hvor **hjemmet står sentralt og Kirken er en støttespiller**. Kirkens organisasjoner og programmer er ment å være til velsignelse for enkeltpersoner og familier, og er ikke mål i seg selv."²⁴

Jeg ber om at vi kan gjenkjenne Herrens verk som ett stort verdensomspennende verk hvor i enda større grad hjemmet står sentralt og Kirken er en støttespiller. Jeg vet og vitner om at Herren åpenbarer og "fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike".²⁵

Løfte og vitnesbyrd

Jeg begynte mitt budskap ved å belyse styrken som dannes av individuelle tråder av materiale som tvinnes eller flettes sammen til et tau. På lignende måte lover jeg at utvidet perspektiv, hensikt og kraft vil bli tydeligere i vår opplæring og etterlevelse av det gjengitte Jesu Kristi evangelium når vi strever etter å samle alt til ett – i Kristus.

Alle muligheter og velsignelser av evig konsekvens kommer fra, er

mulige, har mening på grunn av og utholder alt gjennom Herren Jesus Kristus. Alma vitnet og sa: "Det finnes [ikke] noen annen vei eller noe annet middel hvorved mennesket kan bli frelst, enn i og gjennom Kristus. Se, han er verdens liv og lys."²⁶

Jeg erklærer med glede mitt vitnesbyrd om guddommeligheten og eksistensen til vår evige Fader og hans elskede Sønn, Jesus Kristus. I vår Frelser finner vi glede. Og i ham finner vi bekreftelse på "fred i denne verden og evig liv i den kommende verden".²⁷ Dette vitner jeg om, i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Efeserne 1:10.
2. Johannes 14:6.
3. Se Lære og pakter 1:21-22.
4. Helaman 3:35.
5. Alma 5:14.
6. Se Matteus 5:48; 3 Nephi 12:48.
7. Se Lære og pakter 121:29.
8. Efeserne 2:21.
9. Se Lære og pakter 136:32.
10. 4. trosartikkel.
11. Moroni 7:28.
12. 2 Nephi 31:19.
13. 2 Nephi 2:8.
14. Se 2 Korinterbrev 5:17.
15. 2 Nephi 31:13; uthevelse tilføyd.
16. 2 Nephi 31:16.
17. Se Spencer W. Kimball, "Fruktene av vårt velferdsarbeide," *Lys over Norge*, april 1979, 130.
18. Instruksjoner for stavspresidentskaper og biskopsråd, i "Church Consolidates Meeting Schedules", *Ensign*, mar. 1980, 73.
19. Instruksjoner i "Church Consolidates Meeting Schedules", 73.
20. Se "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, mai 2017, 145.
21. Gordon B. Hinckley, "Nye templer som sørger for evangeliets største velsignelser", *Lys over Norge*, juli 1998, 89.
22. Se Gordon B. Hinckley, "Det vedvarende utdannelsesfond", *Liahona*, juli 2001, 60–62, 67.
23. Se Russell M. Nelson, "Sabbaten er en lyst", *Liahona*, mai 2015, 129–32.
24. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.4, uthevelse tilføyd.
25. 9. trosartikkel.
26. Alma 38:9.
27. Lære og pakter 59:23.

Av president Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Sannhet og planen

Når vi søker sannheten om religion, skulle vi bruke åndelige metoder som egner seg for dette søket.

Nyere åpenbaring definerer sannhet som “kunnskap om ting som de er og som de var og som de skal bli” (Lære og pakter 93:24). Det er en fullkommen definisjon av frelsesplanen og “Familien – en erklæring til verden”.

Vi lever i en tid med svært omfattende og utbredt informasjon. Men ikke all denne informasjonen er sann. Vi må være forsiktige når vi søker sannheten og velger kilder til dette søket. Vi skulle ikke regne en fremtredende stilling eller myndighet i verden som en sikker kilde til sannhet. Vi skulle være forsiktige med å stole på informasjon eller råd fra underholdningsstjerner, fremtredende idrettsutøvere eller anonyme Internett-kilder. Ekspertise innen ett felt skulle ikke regnes som ekspertise på sannhet innen andre emner.

Vi skulle også være forsiktige med hensyn til motivasjonen til den som gir informasjon. Det er derfor Skriftene advarer oss mot prestelist (se 2 Nephi 26:29). Hvis kilden er anonym eller ukjent, kan også informasjonen være tvilsom.

Våre personlige beslutninger bør baseres på informasjon fra kilder som er kvalifiserte innen emnet og frie for egoistiske motiver.

I.

Når vi søker sannheten om religion, skulle vi benytte åndelige metoder som egner seg til dette søket: bønn, Den hellige ånds vitnesbyrd og studium av Skriftene og det profeter i vår tid har sagt. Jeg blir alltid lei meg når jeg hører noen fortelle at de har mistet sin åndelige tro på grunn av verdslige læresetninger. De som en gang hadde et åndelig perspektiv, kan lide av selvforskyldt åndelig blindhet. President Henry B. Eyring har sagt:

“Deres problem ligger ikke i det de tror de ser, det ligger i det de ennå ikke kan se.”¹

Vitenskapens metoder fører oss til det vi kaller vitenskapelig sannhet. Men “vitenskapelig sannhet” er ikke hele livet. De som ikke lærer “ved studium og også ved tro” (Lære og pakter 88:118), begrenser sin forståelse av sannheten til det de kan bekrefte med vitenskapelige midler. Dette setter kunstige grenser for deres streben etter sannheten.

President James E. Faust sa: “De som [er døpt], setter sin evige sjel på spill ved uforsiktig å bare benytte den verdslige kilde til lærdom. Vi tror at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har Kristi evangeliums fylde, dette evangelium er kjernen i sannhet og evig opplysning.”²

Vi finner sann og varig glede ved å bli kjent med og handle ifølge sannheten om hvem vi er, meningen med jordelivet og hvor vi går hen når vi dør. Disse sannhetene kan ikke læres ved vitenskapelige eller verdslige metoder.

II.

Jeg vil nå tale om gjengitte evangeliesannheter som er grunnleggende for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges lære. Vennligst overvei disse sannhetene nøye. De forklarer mye om vår lære og praksis, kanskje også noen ting som ennå ikke forstås.

Det finnes en Gud, og han er den kjærlige far til alle som har levd eller kommer til å leve.

Kjønn er evig. Før vi ble født på jorden, levde vi alle som mannlige eller kvinnelige ånder i Guds nærhet.

Vi har nettopp hørt Tabernakelkoret synge "Jeg vil følge Guds plan".³ Dette er planen Gud opprettet slik at alle hans barn kunne utvikle seg i all evighet. Denne planen er avgjørende for oss alle.

Ifølge denne planen skapte Gud denne jorden som et sted hvor hans elskede åndebarn kunne bli født inn i jordelivet for å motta et fysisk legeme og få anledning til evig fremgang ved å gjøre gode valg.

For å være meningsfylte, måtte jordiske valg stå mellom motstridende gode og onde krefter. Det måtte være en motsetning, og derfor en motstander, som ble kastet ut på grunn av opprør, og fikk lov til å friste Guds barn til å handle i strid med Guds plan.

Hensikten med Guds plan var å gi hans barn muligheten til å velge

evig liv. Dette kunne bare oppnås ved erfaring i jordelivet og, etter døden, ved etterjordisk vekst i ånde verdenen.

I løpet av jordelivet ville vi alle bli tilsmusset av synd når vi ga etter for den ondes fristelser, og vi ville til slutt dø. Vi godtok disse utfordringene i tillit til planens forsikring om at Gud vår Fader ville sørge for en Frelser, sin enbårne Sønn, som ville redde oss ved en universell oppstandelse til et liv i legemet etter døden. Frelseren ville også sørge for en forsoning for å betale prisen for at alle kunne bli rensket fra synd på de betingelser han foreskrev. Disse betingelsene omfattet tro på Kristus, omvendelse, dåp, Den hellige ånds gave og andre ordinanser utført ved prestedømsmyndighet.

Guds store plan for lykke gir oss en fullkommen balanse mellom evig rettferdighet og den barmhjertighet vi kan motta på grunn av Jesu Kristi forsoning. Den gjør det også mulig for oss å bli forvandlet til nye skapninger i Kristus.

En kjærlig Gud henvender seg til hver enkelt av oss. Vi vet at ved hans kjærlighet og på grunn av hans enbårne Sønns forsoning kan "hele menneskeheten ... bli frelst ved å adlyde [hans evangeliums] lover og ordinanser" (3. trosartikkel; uthevelse tilføyd).

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er med rette kjent som en familientrert kirke. Men det som ikke er så kjent, er at vårt familiefokus dreier seg om mer enn jordiske relasjoner. Evige familieforhold er også avgjørende i vår teologi. "Familien er forordnet av Gud."⁴ Ifølge vår kjærlige Skapers store plan er hans gjenopprettede kirkes oppgave å hjelpe Guds barn å oppnå den guddommelige velsignelsen opphøyelse i Det celestiale rike, som bare kan oppnås gjennom et evig ekteskap mellom en mann og en kvinne (se Lære og pakter 131:1-3). Vi bekrefter Herrens læresetninger om at "kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt" og at "ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan".⁵

Sist, men ikke minst, Guds kjærlighet er så stor at han, med unntak av de få som bevisst blir fortapelsens sønner, har sørget for en fremtid i herlighet for alle sine barn. Alle hans barn innbefatter alle som er døde. Vi utfører stedfortredende ordinanser for dem i våre templer. Hensikten med Jesu Kristi Kirke er å gjøre hans barn kvalifisert til den høyeste herlighetsgrad, som er opphøyelse eller evig liv. For dem som ikke ønsker det eller kvalifiserer seg til dette, har Gud sørget for andre, om enn lavere herlighetsriket.

Enhver som forstår disse evige sannhetene, kan forstå hvorfor vi, medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, tenker slik vi gjør og gjør det vi gjør.

III.

Nå vil jeg nevne noen anvendelser av disse evige sannhetene som bare kan forstås i lys av Guds plan.

For det første respekterer vi personlig handlefrihet. De fleste kjenner til den gjenopprettede kirkes store innsats

for å fremme religionsfrihet i USA og over hele verden. Dette arbeidet fremmer ikke bare våre egne interesser, men har, ifølge hans plan, til hensikt å hjelpe alle Guds barn å glede seg over frihet til å velge.

For det annet er vi et misjonærfolk. Vi blir noen ganger spurt hvorfor vi sender misjonærer til så mange nasjoner, også blant kristne befolkningsgrupper. Vi får det samme spørsmålet om hvorfor vi gir mange millioner dollar i humanitær hjelp til personer som ikke er medlem av Kirken, og hvorfor vi ikke knytter denne hjelpen til vårt misjonærarbeid. Vi gjør dette fordi vi verdsetter alle mennesker som Guds barn – våre brødre og søstre – og vi ønsker å dele vår åndelige og timelige overflod med alle.

For det tredje er jordelivet hellig for oss. Vår forpliktelse overfor Guds plan krever at vi motsetter oss abort og aktiv dødshjelp.

For det fjerde er noen urolige på grunn av noen av vår kirkes standpunkter til ekteskap og barn. Vår kunnskap om Guds åpenbarte frelsesplan krever at vi motsetter oss vår tids sosiale og juridiske påtrykk for å trekke oss bort fra det tradisjonelle ekteskapet og gjøre endringer som forvirrer eller endrer kjønn, eller utjevner forskjellene mellom menn og kvinner. Vi vet at forholdet mellom menn og kvinner, deres identitet og funksjoner er avgjørende for å gjennomføre Guds store plan.

For det femte har vi også et særegent perspektiv på barn. Vi ser på fødsel og omsorg for barn som en del av Guds plan, og en gledesfylt og hellig plikt for dem som har fått evnen til å delta i den. Etter vår oppfatning er våre barn og våre etterkommere de største skatter på jorden og i himmelen. Derfor må vi undervise og kjempe for prinsipper og handlemåter som sørger for de beste forhold for barns – alle barns – utvikling og lykke.

Sist, men ikke minst, er vi barn av en himmelsk Fader som har lært oss at mannlighet og kvinnelighet, ekteskap mellom en mann og en kvinne og det å føde og oppdra barn – alt sammen er avgjørende for hans store plan for lykke. Våre standpunkter til disse grunnprinsippene fører ofte til motstand mot Kirken. Vi anser det som uunngåelig. Motstand er en del av planen, og Satans mest iherdige motstand rettes mot det som er viktigst for Guds plan. Han forsøker å ødelegge Guds verk. Hans viktigste metoder er å trekke Frelseren og hans guddommelige myndighet i tvil, å viske ut virkningene av Jesu Kristi forsoning, å fraråde omvendelse, å forfalske åpenbaring og å bestride personlig ansvar. Han ønsker også å forvirre kjønn, forvrengte ekteskapet og motvirke ønsket om å få barn – spesielt hos foreldre som vil oppdra barn i sannhet.

IV.

Herrens arbeid går fremover til tross for den organiserte og vedvarende motstanden som møter oss når vi prøver å etterleve Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges læresetninger. Til dem som vakler under denne motstanden, foreslår jeg følgende:

Husk prinsippet om omvendelse som muliggjøres ved kraften i Jesu Kristi forsoning. Eldste Neal A. Maxwell oppfordret oss til ikke å være blant dem “som heller vil forsøke å forandre Kirken enn å forandre seg selv”.⁶

Eldste Jeffrey R. Holland har gitt følgende oppfordring:

“Hold fast på det dere allerede vet, og stå sterkt til ytterligere kunnskap kommer ...

I denne kirken vil det vi vet, alltid overgå det vi ikke vet.”⁷

Fremlagt av president Henry B. Eyring
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Utøv tro på Herren Jesus Kristus, som er evangeliets første prinsipp.

Sist, men ikke minst: Søk hjelp. Våre ledere i Kirken er glad i dere og søker åndelig veiledning for å hjelpe dere. Vi tilbyr mange ressurser som dem dere vil finne ved hjelp av LDS.org og andre ressurser for studium av evangeliet i hjemmet. Vi har også omsorgsbrødre og -søstre som er kalt til å yte kjærlig hjelp.

Vår kjærlige himmelske Fader ønsker at hans barn skal ha den gleden som er hensikten med vår skapelse. Denne gledesfylte fremtiden er evig liv, som vi kan oppnå ved å streve fremover på det vår profet, president Russell M. Nelson, ofte kaller "paktens sti". Her er det han sa i sitt første budskap som Kirkens president: "Hold deg på paktens sti. Din forpliktelse til å følge Frelseren ved å inngå pakter med ham og deretter holde disse paktene, vil åpne døren for enhver åndelig velsignelse og hvert privilegium som er tilgjengelig for menn, kvinner og barn overalt."⁸

Jeg vitner høytidelig om at det jeg har sagt, er sant, og det blir mulig på grunn av Jesu Kristi læresetninger og forsoning, som gjør det hele mulig ifølge Gud, vår evige Faders store plan. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God: A Collection of Discourses* (1997), 143.
2. James E. Faust, "Et rikt liv", *Lys over Norge*, nr. 2, 1986, s. 7.
3. "Jeg vil følge Guds plan" (*Barnas sangbok*, 86–87).
4. "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, mai 2017, 145.
5. "Familien – en erklæring til verden", 145.
6. Neal A. Maxwell, *If Thou Endure It Well* (1996), 101.
7. Jeffrey R. Holland, "Herre, jeg tror", *Liahona*, mai 2013, 94; uthevelse i originalen.
8. Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad", *Liahona*, april 2018, 7.

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Brødre og søstre, jeg vil nå fremlegge for dere Kirkens generalautoriteter, områdesytier og hjelpeorganisasjonenes generalpresidentskaper for oppholdelse. Det er foreslått at vi oppholder

Russell Marion Nelson som profet, seer og åpenbarer, og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Dallin Harris Oaks som førsterådgiver i Det første presidentskap og Henry Bennion Eyring som annenrådgiver i

Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder
Dallin H. Oaks som president for De
tolv apostlers quorum og M. Russell
Ballard som fungerende president for
De tolv apostlers quorum.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder
som medlemmer av De tolv apostlers
quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R.
Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd
Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong og
Ulisses Soares.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder
rådgiverne i Det første presidentskap
og De tolv apostlers quorum som pro-
feter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved
samme tegn.

Det er foreslått at vi oppholder
Brook P. Hales, som har blitt kalt til å
virke som generalautoritet-sytti.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi med takknem-
lighet for deres hengivne tjeneste
avløser eldste Mervyn B. Arnold,
Craig A. Cardon, Larry J. Echo Hawk,
C. Scott Grow, Allan F. Packer,

Gregory A. Schwitzer og Claudio D.
Zivic som generalautoritet-syttier og
gir dem emeritusstatus.

De som vil være med og takke
disse brødre for deres betydningsfulle
tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi avløser føl-
gende som områdesyttier: B. Sergio
Antunes, Alan C. Batt, R. Randall
Bluth, Hans T. Boom, Fernando E.
Calderón, H. Marcelo Cardus, Paul R.
Coward, Marion B. De Antuñano,
Robert A. Dryden, Daniel F. Dunnigan,
Jeffrey D. Erekson, Mervyn C. Giddey,
João Roberto Grahl, Richard K.
Hansen, Todd B. Hansen, Michael R.
Jensen, Daniel W. Jones, Steven O.
Laing, Axel H. Leimer, Tasara Makasi,
Alvin F. Meredith III, Adonay S.
Obando, Katsuyuki Otahara, Fred A.
Parker, José C. Pineda, Gary S. Price,
Miguel A. Reyes, Alfredo L. Salas,
Netzahualcoyotl Salinas, Michael L.
Southward, G. Lawrence Spackman,
William H. Stoddard, Stephen E.
Thompson, David J. Thomson,
George J. Tobias, Jacques A.
Van Reenen, Raul Edgardo A.
Vicencio, Keith P. Walker og Daniel
Yirenya-Tawiah.

De som vil være med og takke
disse for deres fremragende tjeneste,
bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de
øvrige generalautoritetene, områdesyt-
tiene og presidentskapene for hjelpe-
organisasjonene på generalplan slik de
nå er organisert.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved
samme tegn.

De som har stemt imot noen
av forslagene, bes kontakte sin
stavsresident.

Brødre og søstre, vi er takknemlige
for deres vedvarende tro og bønner på
vegne av Kirkens ledere. ■

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Fast og standhaftig i troen på Kristus

For å kunne fortsette å være fast og standhaftig i troen på Kristus må Jesu Kristi evangelium trenge inn i hjertet og sjelen.

Det gamle testamentes historie leser vi om etterfølgende perioder da Israels barn overholdt sin pakt med Jehova og tilba ham, og andre perioder da de ignorerte denne pakten og tilba avguder, eller Ba'alene.¹

Akabs regjeringstid var en av periodene med frafall i det nordlige riket Israel. Profeten Elias ba en gang kong Akab om å samle Israels folk, så vel som Ba'als profeter eller prester ved Karmel-fjellet. Da folket hadde kommet sammen, sa Elias til dem: "Hvor lenge vil dere halte til begge sider? [eller med andre ord: "Når vil dere bestemme dere en gang for alle?"] Dersom Herren er Gud, så følg ham! Og dersom Ba'al er det, så følg ham! Men folket svarte ham ikke ett ord."² Elias sa da at både han og Ba'als profeter skulle partere en ung okse og legge den på veden på sine respektive altere, men "ikke tenne ild på".³ "Så kan dere påkalle deres guds navn, og jeg vil påkalle Herrens navn. Og la det da være slik at den gud som svarer med ild, han er Gud. Hele folket svarte: Det er godt!"⁴

Dere husker sikkert at Ba'als prester ropte til sin ikke-eksisterende gud i flere timer om at han måtte sende ned

ild, men "det var ingen som svarte, og ingen som aktet på dem."⁵ Da det var Elias' tur, reparerte han Herrens ødelagte alter, la veden og offeret på det og så ga han ordre om at alt sammen skulle dynkes med vann, ikke én gang, men tre ganger. Det var ingen tvil om at hverken han eller noen annen menneskelig makt kunne tenne ilden.

"Men ved den tiden da matofferet ble frambåret, trådte profeten Elias fram

og sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! La det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på ditt ord jeg har gjort alt dette ...

Da falt Herrens ild ned og fortærte brennofferet og veden og steinene og jorden og slikket opp vannet som var i grøften.

Og hele folket så dette. De falt ned på sitt ansikt og sa: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!"⁶

I dag kunne Elias ha sagt:

- Enten så finnes Gud, vår himmelske Fader, eller så gjør han det ikke, men hvis han finnes, tilbe ham.
- Enten så er Jesus Kristus Guds Sønn, menneskehetens oppstandne Forløser, eller så er han det ikke, men hvis han er det, følg ham.
- Enten så er Mormons bok Guds ord eller så er den det ikke, men hvis den er det, så kan du "komme nærmere Gud ved å [studere og] følge dens forskrifter."⁷
- Enten var det slik at Joseph Smith så og samtalte med Faderen og Sønnen den vårdagen i 1820, eller så gjorde

han det ikke, men hvis han gjorde det, så følg denne profetkappe, herunder beseglingsnøkklene som jeg, Elias, overdro til ham.

På forrige generalkonferanse sa president Russell M. Nelson: “Du behøver ikke å lure på hva som er sant [se Moroni 10:5]. Du behøver ikke å lure på hvem du trygt kan stole på. Ved personlig åpenbaring kan du få ditt eget vitnesbyrd om at Mormons bok er Guds ord, at Joseph Smith er en profet og at dette er Herrens kirke. Uansett hva andre måtte si eller gjøre, kan ingen noensinne fjerne et vitnesbyrd båret til ditt hjerte og sinn om hva som er sant.”⁸

Da Jakob lovet at Gud “gir alle [som søker hans visdom], villig,”⁹ advarte han også og sa:

“Men han må be i tro, uten å tvile. For den som tviler, ligner en bølge på havet, som drives og kastes av vinden.

Ikke må et slikt menneske vente å få noe av Herren,

[for] en tvesinnet mann [er] ustø på alle sine veier.”¹⁰

Vår Frelser var derimot det fullkomne eksempel på stabilitet. Han sa: “Han har ikke latt meg bli alene, for jeg gjør *alltid* det som er til behag for ham.”¹¹ Overvei disse beskrivelsene fra Skriftene av menn og kvinner som, i likhet med Frelseren, var faste og standhaftige:

De “var omvendt til den sanne tro. Og de ville ikke forlate den, for de var faste og standhaftige og urokkelige, villige til med all flid å holde Herrens bud.”¹²

“Deres sinn er urokkelig, og de setter alltid sin lit til Gud.”¹³

“Og se, dere vet selv, for dere har vært vitne til det, at alle iblant dem som bringes til kunnskap om sannheten ... står fast og urokkelig i troen og i det som har frigjort dem.”¹⁴

“De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.”¹⁵

For å fortsette å være fast og standhaftig i troen på Kristus, må Jesu Kristi evangelium trenge inn i hjertet og sjelen, noe som betyr at evangeliet ikke bare blir en av mange innflytelser i en persons liv, men det avgjørende fokuset for hans eller hennes liv og karakter. Herren sier:

“Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte.

Min Ånd vil jeg gi inne i dere, og jeg vil gjøre det så at dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem.

Dere skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud.”¹⁶

Dette er pakten vi inngår ved dåpen og i tempelets ordinanser. Men noen har ennå ikke fullt ut mottatt Jesu Kristi evangelium i sitt liv. Selv om Paulus sier at de ble “begravet med [Kristus] ved dåpen,” mangler de fortsatt den delen som “likesom Kristus ble oppreist fra de døde ... så skal også vi vandre i et

nytt liv.”¹⁷ Evangeliet definerer dem fortsatt ikke. De er ennå ikke sentrert i Kristus. De er selektive når det gjelder læresetningene og budene de vil følge, og hvor og når de vil virke i Kirken. Til sammenligning er det ved å holde sine pakter med nøyaktighet at de “som er utvalgt ifølge pakten,”¹⁸ unngår bedrag og holder seg faste i troen på Kristus.

De fleste av oss befinner oss i dette øyeblikk på en skala mellom en sosialt motivert deltagelse i evangeliets ritualer på den ene siden og et fullt utviklet, Kristus-lignende engasjement for Guds vilje på den andre. Et sted på denne skalaen kommer den gode nyheten i Jesu Kristi evangelium inn i vårt hjerte og tar vår sjel i besittelse. Det skjer kanskje ikke umiddelbart, men vi skulle alle bevege oss i retning av denne velsignede tilstanden.

Det er krevende, men avgjørende å fortsette å være faste og standhaftige når vi opplever å bli lutret “i lidelsens ovn,”¹⁹ noe som før eller siden vil skje med oss alle i jordelivet. Uten Gud har disse mørke opplevelsene en tendens til å medføre motløshet, fortvilelse og

til og med bitterhet. Med Gud erstattes smerte av lindring, uro av fred og sorg av håp. Ved å holde oss faste i troen på Kristus vil vi motta hans styrkende nåde og støtte.²⁰ Han vil vende prøvelser til velsignelser og, med Jesajas ord, “gi ... hodepryd istedenfor aske.”²¹

Jeg skal nevne tre eksempler som jeg har personlig kunnskap om:

Det er en kvinne som lider av en tærende, kronisk sykdom som vedvarer til tross for legehjelp, prestedømsvelsignelser og faste og bønn. Ikke desto mindre er hennes tro på bønnens kraft og på Guds kjærlighet til henne uforminsket. Hun strever fremover hver dag (og noen ganger time for time) med å utføre sitt kall i Kirken og, sammen med sin mann, ta seg av sin unge familie mens hun smiler så mye hun kan. Hennes medfølelse for andre stikker dypt og lutres av hennes egen lidelse, og hun glemmer ofte seg selv i tjeneste for andre. Hun fortsetter standhaftig, og andre blir lykkelige når de er sammen med henne.

En mann som vokste opp i Kirken, utførte en heltidsmisjon og giftet seg med en skjønn kvinne, ble overrasket da noen av hans søsken begynte å snakke kritisk om Kirken og profeten Joseph Smith. Etter en tid forlot de Kirken og prøvde å overtale ham til å følge etter. Slik som ofte skjer i slike tilfeller, bombarderte de ham med artikler, podkaster og videoer produsert av kritikere, som i de fleste tilfeller var misfornøyde tidligere medlemmer av Kirken. Søsknene hans latterliggjorde troen hans og sa at han var godtroende og villedet. Han hadde ikke svar på alle deres påstander, og hans tro begynte å vakle under den uopphørlige motstanden. Han vurderte å slutte å gå i kirken. Han snakket med sin hustru. Han snakket med dem han stolte på. Han ba. Da han mediterte i denne vanskelige sinnstemningen, husket han tilfeller da han hadde følt Den hellige ånd og hadde mottatt et vitnesbyrd om sannheten ved Ånden. Han konkluderte: “Hvis jeg er ærlig med meg selv, må jeg innrømme

at Ånden har rørt meg mer enn én gang, og Åndens vitnesbyrd er reelt.” Han føler en fornyet lykke og fred sammen med sin hustru og sine barn.

En mann og hustru som konsekvent og med glede har fulgt Brødrenes råd i sitt liv, var bedrøvet på grunn av vanskelighetene de opplevde med å få barn. De brukte betydelige midler på å samarbeide med kompetente medisinske fagfolk, og etter en tid ble de velsignet med en sønn. Etter ca. ett år ble imidlertid barnet utsatt for en ulykke som ingen kunne noe for, men som gjorde ham mer eller mindre permanent bevisstløs, med betydelig hjerneskade. Han har fått den beste pleie, men legene kan ikke forutsi hvordan ting vil utvikle seg fremover. Barnet som dette paret arbeidet for og ba så inderlig om å få bringe til verden, har på en måte blitt fratatt dem, og de vet ikke om han vil komme tilbake til dem. De strever nå med å dekke barnets viktigste behov samtidig som de ivaretar sine andre oppgaver. I dette ytterst vanskelige øyeblikket har de vendt seg

til Herren. De stoler på det “daglige brød” de mottar fra ham. De får hjelp fra omtenkssomme venner og familiemedlemmer og blir styrket ved prestedømsvelsignelser. De har kommet nærmere hverandre, og båndet mellom dem er nå kanskje dypere og mer fullstendig enn det som ellers ville ha vært mulig.

23. juli 1837 ga Herren en åpenbaring til daværende presidenten for De tolv apostlers quorum, Thomas B. Marsh. Den omfattet følgende:

“Og be for dine brødre, De tolv. Forman dem strengt for mitt navns skyld, tal dem til rette for alle deres synder, og vær dere trofaste mot meg for mitt navns skyld.

Og etter deres fristelser og mange trengsler, se, da vil jeg, Herren, lete etter dem, og hvis de ikke forherder sine hjerter og ikke er hårdnakket mot meg, skal de komme til omvendelse og jeg vil helbrede dem.”²²

Jeg tror prinsippene i disse versene angår oss alle. Fristelsene og trengslene vi opplever, i tillegg til eventuelle prøvelser Herren finner gavnlige å pålegge oss, kan føre til vår fullstendige omvendelse og helbredelse. Men dette skjer hvis, og bare hvis, vi ikke forherder vårt hjerte eller er hårdnakket mot Ham. Hvis vi holder oss faste og urokkelige, uansett hva som skjer, oppnår vi den omvendelse Frelseren hadde til hensikt da han sa til Peter: “Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre,”²³ en omvendelse som er så fullstendig at den ikke kan omgjøres. Den lovede helbredelsen er den rensing og helliggjørelse av vår sjel som er rammet av synd, som gjør oss hellige.

Dette får meg til å tenke på mors råd: “Spis grønnsakene dine. Det vil gjøre deg godt.” Mødrene våre har rett, og i forbindelse med standhaftighet i troen, er det å “spise dine grønnsaker” å be bestandig, nyte Skriftene daglig,

tjene og tilbe i kirken, ta verdig del i nadverden hver uke, ha kjærlighet til dine medmennesker og ta opp ditt kors i lydighet mot Gud hver dag.²⁴

Husk alltid løftet om gode ting som kommer, både nå og heretter, til dem som er faste og standhaftige i troen på Kristus. Husk “evig liv og de helliges glede.”²⁵ “Alle dere som er rene av hjertet, løft deres hoder og motta Guds behagelige ord, og nyt av hans kjærlighet, for det kan dere evig og alltid gjøre hvis deres sinn er urokkelig.”²⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Veiledning til Skriftene, “Ba'al.”
2. 1 Kongebok 18:21.
3. 1 Kongebok 18:23.
4. 1 Kongebok 18:24.
5. 1 Kongebok 18:29.
6. 1 Kongebok 18:36, 38-39.
7. Innledningen til Mormons bok.
8. Russell M. Nelson, “Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv”, *Liahona*, mai 2018, 95.
9. Se Jakobs brev 1:5.
10. Jakobs brev 1:6-8.
11. Johannes 8:29; uthevelse tilføyd.
12. 3 Nephi 6:14; se også Alma 27:27.
13. Alma 57:27.
14. Helaman 15:7-8.

15. Apostlenes gjerninger 2:42.
16. Esekiel 36:26-28; se også 2 Korinterbrev 3:3.
17. Romerne 6:4.
18. Se Joseph Smith – Matteus 1:22–23; se også Matteus 24:24–25.
19. 1 Nephi 20:10; se også Jesaja 48:10.
20. Som Herren sa til den 22 år gamle Joseph Smith etter tapet av en del av oversettelsen av Mormons bok: “Du skulle ikke ha fryktet mennesker mer enn Gud ... Han ville ha utstrakt sin arm, og beskyttet deg mot alle motstanderens brennende piler, og han ville ha vært med deg i enhver vanskelig stund” (Lære og pakter 3:7-8). Etter sin omvendelse vitnet Alma og sa: “Jeg er blitt styrket gjennom alle slags prøvelser og vanskeligheter, ja, og ved alle slags lidelser. Ja, Gud har befri meg fra fengsel og fra lenker og fra død. Ja, og jeg setter min lit til ham, og han vil fortsatt befri meg. Og jeg vet at han vil oppvekke meg på den siste dag så jeg kan bo hos ham i herlighet” (Alma 36:27-28).
21. Jesaja 61:3.
22. Lære og pakter 112:12–13.
23. Lukas 22:32.
24. Se Lukas 9:23. President Russell M. Nelson gir oss følgende påminnelse: “Ingenting åpner himlene slik som kombinasjonen av større renhet, nøyaktig lydighet, oppriktig søking, daglig å nyte Kristi ord i Mormons bok [se 2 Nephi 32:3], og regelmessig å sette av tid til tempelarbeid og slektshistorie” (“Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv”, 95).
25. Enos 1:3.
26. Jakobs bok 3:2.

Av biskop Dean M. Davies
Førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

Kom, lytt nå til profetens røst

Når vi styrker vanen med å lytte til og gi akt på de levende profeters røst, vil vi høste evige velsignelser.

Om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges president har Herren erklært:

“Og videre er presidenten for Det høye prestedømmes embede forpliktet til å presidere over hele kirken og være likesom Moses,

... ja, til å være en seer, en åpenbarer, en oversetter og en profet *som har alle de gaver som Gud gir til kirkens overhode*” (Lære og pakter 107:91-92; uthevelse tilføyd).

Jeg har vært velsignet med å være vitne til noen av Guds gaver til hans profeter. Jeg vil fortelle dere om én av disse hellige opplevelsene. Før mitt nåværende kall, hjalp jeg til med å finne frem til og anbefale fremtidige tempelomter. Etter 11. september 2001 ble det flere kontroller langs USAs grenser. Som følge av dette tok det to til tre timer for mange medlemmer å krysse grensen fra Vancouver i Canada for å komme til Seattle Washington tempel. President Gordon B. Hinckley, Kirkens president den gangen, ga uttrykk for at et tempel i Vancouver ville være til velsignelse for Kirkens medlemmer. Et tomtesøk ble godkjent, og etter at vi hadde undersøkt flere

av Kirkens eiendommer, undersøkte vi også andre tomter som ikke var i Kirkens eie.

Vi fant en vakker tomt som allerede var regulert til religiøse formål, nær den trans-kanadiske motorveien. Eiendommen var lett tilgjengelig, hadde rikelig med kanadiske furutrær og hadde en

fremtredende plassering som ville gjøre den synlig for tusenvis av forbipassende bilister.

Vi presenterte tomten med bilder og kart på det månedlige møtet i komiteen for tempelomter. President Hinckley godkjente kontraktsinngåelse og gjennomføring av det nødvendige forarbeidet. I desember samme år rapporterte vi tilbake til komiteen at forarbeidet var fullført, og vi søkte godkjenning til å gjennomføre kjøpet. Etter å ha hørt rapporten, sa president Hinckley: “Jeg føler at jeg bør se denne tomten.”

Senere den måneden, tredje juledag, dro vi til Vancouver sammen med president Hinckley, president Thomas S. Monson og Bill Williams, en tempelarkitekt. Vi ble møtt av Paul Christensen, den lokale stavspresidenten, som kjørte oss til tomten. Det var litt fuktig og tåkete den dagen, men president Hinckley spratt ut av bilen og begynte å gå over hele tomten.

Da vi hadde vært på tomten en stund, spurte jeg president Hinckley om han ville se noen av de andre tomtene som hadde blitt vurdert. Han sa at det ville han gjerne. Ved å se på de andre tomtene kunne vi sammenligne deres sterke sider.

Vi kjørte en stor runde i samme retning som klokken, rundt Vancouver og så på de andre eiendommene, og kom til slutt tilbake til den opprinnelige tomten. President Hinckley sa: “Dette er en vakker tomt.” Så spurte han: “Kan vi dra til Kirkens møtehus ca. en halv kilometer herfra?”

“Selvfølgelig, president,” svarte vi.

Vi satte oss i bilene igjen og kjørte til møtehuset. Da vi kom dit, sa president Hinckley: “Ta til venstre her.” Vi svingte og fulgte gaten på hans anvisning. Gaten gikk litt oppover.

Akkurat da bilen nådde bakketoppen, sa president Hinckley: “Stopp

bilen, stopp bilen.” Han pekte så på en tomt på høyre side og sa. “Hva med denne eiendommen? Her skal tempelet stå. Det er her Herren ønsker tempelet. Kan dere få kjøpt den? Kan dere få kjøpt den?”

Vi hadde ikke sett på denne eiendommen. Den lå mer tilbaketrukket og et stykke fra hovedveien, og den sto ikke oppført for salg. Da vi svarte at vi ikke visste om det var mulig, pekte president Hinckley igjen på eiendommen og sa: “Det er her tempelet skal stå.” Vi ble der i noen minutter til, og kjørte så til flyplassen for å dra hjem.

Dagen etter ble bror Williams og jeg kalt inn på president Hinckleys kontor. Han hadde tegnet alt på et ark: veiene, møtehuset, sving til venstre her, X viser hvor tempelet skal stå. Han spurte hva vi hadde funnet ut. Vi fortalte ham at han ikke kunne ha valgt en vanskeligere eiendom. Den var eid av tre personer: en fra Canada, en fra India og en fra Kina! Og den var ikke regulert for religiøse formål, slik den måtte være.

“Gjør så godt dere kan,” sa han.

Så skjedde miraklene. Innen noen måneder eide vi eiendommen, og senere ga Langley kommune i British Columbia oss tillatelse til å bygge tempelet.

Når jeg reflekterer over denne opplevelsen, blir jeg ydmyk ved tanken på at selv om bror Williams og jeg hadde formell utdannelse og mange års erfaring innen eiendomsutvikling og tempeldesign, og president Hinckley ikke hadde noen lignende formell opplæring, hadde han imidlertid en langt viktigere gave – profetiske seerevner. Han kunne se for seg hvor Guds tempel skulle stå.

Da Herren befalte de tidlige hellige i denne evangelieutdeling å bygge et tempel, erklærte han:

“Men la et hus bygges til mitt navn i henhold til det mønster som jeg skal vise dem.

Og hvis mitt folk ikke bygger det i henhold til det mønster som jeg skal vise ... vil jeg ikke ta imot det fra deres hånd” (Lære og pakter 115:14-15).

Som det var med de tidlige hellige, er det også med oss i dag: Herren har åpenbart og fortsetter å åpenbare for Kirkens president hvilke mønstre Guds rike skal ledes ved i vår tid. Og på et personlig plan gir han veiledning om hvordan hver enkelt av oss skulle leve, slik at vår oppførsel også kan være akseptabel for Herren.

I april 2013 talte jeg om hvor mye arbeid som legges i et tempels fundament for å sikre at det kan motstå de stormer og katastrofer det vil bli utsatt for. Men fundamentet er bare begynnelsen. Et tempel består av mange byggestener som monteres sammen i henhold til forutformede mønstre. Hvis vårt liv skal bli det tempel hver av oss anstrenger oss for å bygge i henhold til Herrens undervisning (se 1 Korinterbrev 3:16-17), skulle vi spørre oss selv: “Hvilke byggestener skal vi bruke for

å gjøre vårt liv vakkert, majestetisk og motstandsdyktig mot verdens stormer?”

Vi kan finne svaret på dette spørsmålet i Mormons bok. Joseph Smith sa følgende om Mormons bok: “Jeg fortalte brødrene at Mormons bok var den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttstenen i vår religion, og at en mann ville komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok” (innledningen til Mormons bok). I innledningen til Mormons bok leser vi at “de som mottar et guddommelig vitnesbyrd fra Den hellige ånd om [at Mormons bok er Guds ord], også ved den samme kraft vil få vite at Jesus Kristus er verdens Frelser, at Joseph Smith er hans åpenbarer og [gjenopprettelsens profet], og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Herrens rike som igjen er opprettet på jorden”.

Dette er noen av de nødvendige byggestenene for vår tro og vårt vitnesbyrd:

1. Jesus Kristus er verdens Frelser.
2. Mormons bok er Guds ord.
3. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers

Hellige er Guds rike på jorden.
4 . Joseph Smith er en profet, og vi har levende profeter på jorden i dag.

De siste månedene har jeg lyttet til alle generalkonferansetaler president Nelson har holdt siden han ble kalt som apostel. Dette har forandret mitt liv. Da jeg studerte og grunnet på 34 år av president Nelsons samlede visdom, så jeg tydelige og gjennomgående temaer i hans undervisning. Hvert av disse temaene gjelder byggestenene jeg nettopp har nevnt, eller er en annen viktig byggesten for vårt personlige tempel. De omfatter tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, dåp til syndenes forlatelse, Den hellige ånds gave, forløsning av de døde og tempelarbeid, å holde sabbatsdagen hellig, å begynne med resultatet klart for oss og å holde oss på paktens sti. President Nelson har talt om alle disse med kjærlighet og hengivenhet.

Kirkens og vårt livs hovedhjørnestein og viktigste byggesten er Jesus Kristus. Dette er hans kirke. President Nelson er

hans profet. President Nelsons undervisning vitner om og hjelper oss å forstå Jesu Kristi liv og karakter. Han taler kjærlig og kunnskapsrikt om Frelserens natur og oppgave. Han har også ofte og innstendig båret vitnesbyrd om de levende profeters guddommelige kall – Kirkens presidenter – som han har virket under.

I dag har vi det privilegium å oppholde *ham* som Herrens levende profet på jorden. Vi er vant til å oppholde Kirkens ledere ved det guddommelige mønster å løfte armen i rett vinkel for å tilkjenne vår anerkjennelse og støtte. Vi gjorde dette for bare noen minutter siden. Men sann oppholdelse går adskillig lenger enn dette fysiske tegnet. Som nevnt i Lære og pakter 107:22, skal Det første presidentskap bli “oppholdt ved kirkens tillit, tro og bønner”. Vi lærer å oppholde den levende profet fullstendig og i sannhet når vi utvikler vanen med å stole på hans ord, ha tro til å følge dem og deretter be om Herrens fortsatte velsignelser over ham.

Når jeg tenker på president Russell M. Nelson, finner jeg trøst i

Frelserens ord da han sa: “Og hvis mitt folk vil lytte til min røst og til røsten fra mine tjenere som jeg har utpekt til å lede mitt folk, se, sannelig sier jeg dere, skal de ikke bli flyttet fra sitt sted” (Lære og pakter 124:45).

Å lytte til og gi akt på levende profeter vil ha dyptgripende og livsendrende virkning i vårt liv. Vi blir styrket. Vi blir tryggere og får mer tillit til Herren. Vi hører Herrens ord. Vi føler Guds kjærlighet. Vi kan vite hvordan vi kan leve på en meningsfylt måte.

Jeg er glad i og oppholder president Russell M. Nelson og de andre som har blitt kalt som profeter, seere og åpenbarere. Jeg vitner om at han har de gaver Herren har skjenket ham, og jeg vitner om at når vi styrker vanen med å lytte til og gi akt på de levende profeters røst, vil vårt liv bli bygget i henhold til Herrens guddommelige mønster for oss, og vi vil høste evige velsignelser. Invitasjonen er til alle. Kom, lytt nå til profetens røst. Ja, kom til Kristus og lev. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Ulisses Soares
i De tolv apostlers quorum

Én i Kristus

Mine kjære medarbeidere i Herrens verk, jeg tror vi kan bli mye bedre og skulle bli bedre til å ønske nye venner velkommen inn i Kirken.

God ettermiddag, mine kjære brødre og søstre. Som vi sier på mitt morsmål brasiliansk-portugisisk: “Boa tarde!” Jeg føler meg velsignet som kan være her på denne vidunderlige konferansen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige under ledelse av vår kjære profet, president Russell M. Nelson. Jeg gleder meg over den store muligheten hver og en av oss har til å lytte til Herrens røst gjennom hans tjenere på jorden i disse siste dagene som vi lever i.

Mitt hjemland Brasil har svært mange naturressurser. En av dem er de berømte Amazonas-elven, en av de største og lengste elvene i verden. Den er dannet av to separate elver, Solimões og Negro. Det er interessant at de flyter sammen flere kilometer før vannet blander seg, fordi elvene har veldig forskjellig opprinnelse, hastighet, temperatur og kjemiske sammensetninger. Etter flere kilometer blandes endelig vannet sammen, og blir en elv forskjellig fra dens individuelle deler. Det er etter at disse delene blandes sammen at Amazonas-elven blir så kraftig at når den når Atlanterhavet, skyver den saltvannet tilbake slik at det finnes ferskvann flere kilometer ute i havet.

På en lignende måte som elvene Solimões og Negro flyter sammen for å

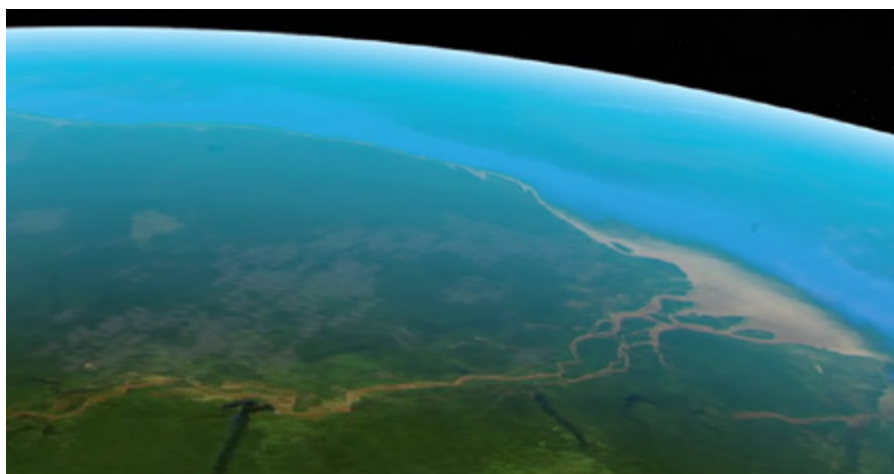
danne den store Amazonas-elven, kommer Guds barn i den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke sammen med forskjellige sosiale bakgrunner, tradisjoner og kulturer, og danner dette vidunderlige samfunnet av hellige i Kristus. Når vi oppmuntrer, støtter og viser kjærlighet til hverandre, utgjør vi sammen en mektig kraft til det gode i verden. Som Jesu Kristi tilhengere som flyter som én i denne elven av godhet, vil vi kunne være i stand til å forsyne en tørst verden med evangeliets “ferskvann.”

Herren har inspirert sine profeter til å undervise oss om hvordan vi kan

støtte og vise kjærlighet til hverandre, slik at vi kan bli forenet i tro og hensikt når vi følger Jesus Kristus. Apostelen Paulus i Det nye testamente sa at de som “er døpt til Kristus, har ickledd [seg] Kristus ... for dere er alle *én i Kristus Jesus*.”¹

Når vi i dåpen lover å følge Frelseren, vitner vi for Faderen at vi er villige til å påta oss Kristi navn.² Når vi streber etter å tilegne oss Hans guddommelige egenskaper i vårt liv, blir vi annerledes enn vi var før gjennom Jesu Kristi forsoning, og vår kjærlighet til alle mennesker blir sterkere på en naturlig måte.³ Vi føler en oppriktig bekymring for alles velferd og lykke. Vi ser hverandre som brødre og søstre, som Guds barn med guddommelig opprinnelse, egenskaper og potensial. Vi ønsker å vise omsorg for hverandre og bære hverandres byrder.⁴

Dette er hva Paulus beskrev som nestekjærlighet.⁵ Mormon, en profet i Mormons bok, beskrev den som “Kristi rene kjærlighet,”⁶ som er den vidunderligste, edleste og sterkeste form for kjærlighet. Vår nåværende profet, president Russell M. Nelson, beskrev nylig

På samme måte som den kraftfulle Amazonaselven, som presser saltvannet tilbake når den når Atlanterhavet, tilveiebringer Jesu Kristi tilhengere evangeliets “ferskvann” til en tørst verden.

en tilkjennegivelse av denne Kristi rene kjærlighet som omsorgstjeneste, som er en mer fokusert og helligere tilnærming til å vise kjærlighet og omsorg til andre personer slik Frelseren gjorde.⁷

La oss overveie dette prinsippet med kjærlighet og omsorg slik Frelseren gjorde, i sammenheng med oppmuntring, hjelp og støtte til dem som er nye konvertitter og dem som begynner å vise interesse for å delta på Kirkens møter.

Når disse nye vennene kommer ut fra verden og tar imot Jesu Kristi evangelium og slutter seg til hans kirke, blir de hans disipler, født på ny gjennom ham.⁸ De forlater en verden de kjente godt og velger å følge Jesus Kristus av hele sitt hjerte, og blir med i en ny "elv" slik som den mektige Amazonas-elven – en elv som er en fryktløs kraft av godhet og rettferdighet som flyter mot Guds nærhet. Apostelen Paulus beskrev det som en "utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom."⁹ Når disse nye vennene flyter sammen med denne nye og ukjente elven, kan de føle seg litt bortkommen til å begynne med. Disse nye vennene blander seg inn i en elv med en unik opprinnelse, temperaturer og kjemiske sammensetninger – en elv som har sine egne tradisjoner, kultur og ordforråd. Dette nye livet i Kristus kan synes overveldende for dem. Tenk et øyeblikk over hva de kan føle når de for første gang hører slike uttrykk som "familiens hjemmeaften," "biskopsrådets ungdomskomite," "fastesøndag," "dåp for de døde," "trippelkombinasjonen" og så videre.

Det er lett å forstå hvorfor de kan føle at de ikke hører til. I slike situasjoner kan de spørre seg selv: "Er det plass til meg her? Passer jeg inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige? Trenger Kirken meg? Vil jeg finne nye

venner som er villige til å hjelpe og støtte meg?"

Mine kjære venner, i slike øyeblikk må de av oss som er på andre stadier av disippelskapets lange reise, strekke ut en varm hånd i fellesskap til våre nye venner, godta dem på det stadiet de er og hjelpe, ha kjærlighet til og inkludere dem i vårt liv. Alle disse nye vennene er Guds dyrebare sønner og døtre.¹⁰ Vi har ikke råd til å miste en eneste av dem fordi vi, på samme måte som Amazonas-elven er avhengig av at sideelver strømmer inn i den, trenger dem like mye som de trenger oss, for å bli en mektig kraft til det gode i verden.

Våre nye venner har med seg talenter som de har fått fra Gud, og begeistring og godhet. Deres entusiasme for evangeliet kan være smittsom, og derved hjelpe oss å gjenoppfriske vårt eget vitnesbyrd. De har også med seg nye perspektiver til vår forståelse av livet og evangeliet.

Vi har i lang tid blitt undervist om hvordan vi kan hjelpe våre nye venner å føle seg velkommen og elsket i den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke. De trenger tre ting slik at de kan holde seg sterke og trofaste gjennom hele sitt liv:

For det første: De trenger brødre og søstre i Kirken som er oppriktig interessert i dem, sanne og lojale venner som de stadig kan vende seg til, som vil vandre ved deres side og som vil besvare

deres spørsmål. Som medlemmer skulle vi alltid være oppmerksomme og se etter nye ansikter når vi deltar på Kirkens aktiviteter og møter, uansett hvilke ansvarsoppgaver, oppdrag eller bekymringer vi måtte ha. Vi kan gjøre enkle ting for å hjelpe disse nye vennene å føle seg velkommen i kirken, som for eksempel å hilse varmt, smile oppriktig til dem, sitte ved siden av hverandre når vi synger og tilber, og presentere dem for andre medlemmer og så videre. Når vi åpner vårt hjerte til våre nye venner på noen av disse måtene, handler vi i omsorgstjenestens ånd. Når vi yter tjeneste til dem slik Frelseren gjorde, føles de ikke som "fremmede innenfor våre porter." De vil føle at de kan passe inn og få nye venner, og mest av alt vil de føle Frelserens kjærlighet gjennom vår oppriktige omsorg.

For det annet: Nye venner trenger en oppgave – en mulighet til å tjene andre. Tjeneste er noe av det mest geniale med Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Dette er en prosess der vår tro kan vokse seg sterkere. Hver ny venn fortjener denne muligheten. Selv om biskopen og menighetsrådet har det direkte ansvaret for å gi kall og oppgaver like etter at de er blitt døpt, er det ingenting som hindrer oss, som medlemmer, i å be våre nye venner om å hjelpe oss å tjene andre uformelt eller gjennom tjenesteprosjekter.

For det tredje: Nye venner må bli "næret ved Guds gode ord".¹¹ Vi kan hjelpe dem å bli glad i og kjent med Skriftene når vi leser og drøfter læresetningene med dem, og gir bakgrunn til historiene og forklarer vanskelige ord. Vi kan også lære dem hvordan de kan motta personlig veiledning gjennom regelmessig skriftstudium. I tillegg kan vi strekke ut en hånd til våre nye venner i deres hjem og invitere dem til oss utenfor våre vanlige oppsatte møter og

aktiviteter i kirken, og hjelpe dem å slå seg sammen med den mektige elven av de helliges samfunn.

Idet vi gjenkjenner de tilpasninger og utfordringer våre nye venner har når de blir medlemmer av Guds familie som våre brødre og søstre, kan vi fortelle om hvordan vi har overvunnet lignende utfordringer i vårt liv. Dette vil hjelpe dem å forstå at de ikke er alene og at Gud vil velsigne dem når de utøver tro på hans løfter.¹²

Når elvene Solimões og Negro blandes sammen, blir Amazonas-elven mektig og sterk. Når vi og våre nye venner virkelig slår oss sammen, kan den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke på lignende måte bli enda sterkere og mer stabil. Min kjære Rosana og jeg er så takknemlige for alle dem som hjalp oss å blandes inn i denne nye elven for mange år siden, da vi omfavnet Jesu Kristi evangelium i vårt hjemland Brasil. Opp gjennom årene har disse vidunderlige menneskene i sannhet ytet omsorgstjeneste til oss og hjulpet oss å fortsette å strømme i rettferdighet. Vi er så takknemlig for dem.

Profetene på den vestlige halvkule visste godt hvordan de skulle holde nye venner flytende sammen i denne nye elven av godhet mot evig liv. For eksempel, etter å ha sett vår tid og med kunnskap om at vi ville oppleve tilsvarende utfordringer,¹³ tok Moroni med noen av disse viktige trinnene i sine opptegnelser i Mormons bok:

“Og etter at de var blitt mottatt til dåp og ble påvirket av og rensset ved Den Hellige Ånds kraft, ble de regnet blant Kristi kirkes folk, og deres navn ble skrevet ned, så de kunne bli husket og næret ved Guds gode ord for å holde dem på den rette vei, for stadig å holde dem våkne i bønn og la dem bare stole på det Kristus hadde gjort, han som var deres tros opphavsmann og fullender.

Og kirkens medlemmer kom ofte sammen for å faste og for å be og for å tale med hverandre om sine sjelers velferd.”¹⁴

Mine kjære medarbeidere i Herrens verk, jeg tror vi kan bli mye bedre og skulle bli bedre til å ønske nye venner velkommen inn i Kirken. Jeg innbyr dere til å overveie hva vi kan gjøre for å omfavne mer, akseptere mer og være mer hjelpsom mot dem, fra og med neste søndag. Vær forsiktig slik at dere ikke lar deres oppgaver i Kirken komme i veien for å ønske nye venner velkommen til Kirkens møter og aktiviteter. Disse sjelene er dyrebare i Guds øyne og er mye viktigere enn programmer og aktiviteter. Hvis vi yter omsorgstjeneste til våre nye venner med vårt hjerte fylt av ren kjærlighet slik Frelseren gjorde, lover jeg dere, i Hans navn, at han vil hjelpe oss i våre anstrengelser. Når vi handler som trofaste omsorgsbrødre og -søstre, slik Frelseren gjorde, vil våre nye venner få den hjelpen de trenger til å holde seg sterke, engasjerte og trofaste til enden. De vil tilslutte seg oss når vi blir et mektig Guds folk og vil hjelpe oss å tilføre ferskvann til en verden som så desperat trenger Jesu Kristi evangeliums velsignelser. Disse Guds barn vil føle det som om de ikke lenger er “fremmede og utlendinger, men de helliges medborgere.”¹⁵ Jeg lover dere at de vil gjenkjenne vår Frelser,

Jesu Kristi nærvær i hans egen kirke. De vil fortsette å strømme sammen med oss som en elv inn til kilden av all godhet helt til de blir mottatt med åpne armer av vår Herre Jesus Kristus og hører Faderen si: “Dere *skal* få evig liv.”¹⁶

Jeg innbyr dere til å søke Herrens hjelp til å elske andre slik som han har elsket dere. La oss alle følge Mormons råd: “Derfor, mine elskede brødre [og søstre], be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus.”¹⁷ Jeg bærer vitnesbyrd om disse sannhetene i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Galatnerne 3:27-28; uthevelse tilføyd.
2. Se Lære og pakter 20:37.
3. Se Mosiah 3:19.
4. Se Mosiah 18:8.
5. Se 1 Korinterbrev 13.
6. Moroni 7:47.
7. Se Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud,” *Liahona*, mai 2018, 68–75.
8. Se Mosiah 27:25.
9. 1 Peter 2:9.
10. Se Lære og pakter 18:10.
11. Moroni 6:4; se også “Hvordan skal jeg samarbeide med ledere i stav og menighet?” *Forkynn mitt evangelium – en veiledning i misjonærarbeidet*, rev. utg. (2018), lds.org/manual/missionary.
12. Se 1 Nephi 7:12.
13. Se Mormon 8:35.
14. Moroni 6:4-5.
15. Efeserne 2:19.
16. 2 Nephi 31:20; uthevelse tilføyd.
17. Moroni 7:48.

Av eldste Gerrit W. Gong
i De tolv apostlers quorum

Vårt leirbål av tro

For dem som søker, tillater og lever for det, vil troens daggry, noen ganger gradvis, komme eller vende tilbake.

Kjære brødre og søstre, er det ikke fantastisk å motta fortsatt åpenbaring fra himmelen gjennom president Russell M. Nelson og våre ledere i Kirken som oppfordrer oss til å leve på nye og helligere måter,¹ både hjemme og i kirken, av hele vårt hjerte og med hele vår forstand og styrke?

Har dere noen gang hatt mulighet til å gjøre noe dere følte dere uforberedt eller utilstrekkelige til, men som dere ble velsignet for å prøve?

Det har jeg. Her er ett eksempel.

For noen år siden spurte eldste Richard G. Scott, et medlem av De tolv apostlers quorum, meg vennlig:

“Gerrit, har du lyst til å male akvareller sammen med meg?”

Eldste Scott sa at maling hjalp ham å observere og skape. Han har skrevet: “Prøv å være kreativ, selv om resultatene er beskjedne ... Kreativitet kan fremkalle en følelse av takknemlighet for livet og det Herren har vevd inn i ditt vesen ... Hvis du velger klokt, trenger det ikke å ta mye tid.”²

President Henry B. Eyring beskriver sine kunstneriske meditasjoner som motivert av “kjærlighet”, herunder “kjærligheten til en Skaper som forventer at hans barn skal bli som ham – til å skape og bygge.”³ President

Eyrings kreative arbeid gir et “unikt åndelig perspektiv på vitnesbyrd og tro”.⁴

President Boyd K. Packers kunstverk illustrerer et grunnleggende budskap i evangeliet: “Gud har skapt himlene og jorden og alt som i dem er, at hele naturen bærer vitnesbyrd om dette guddommelig ledede skaperverket, og at det er fullstendig harmoni mellom natur, vitenskap og Jesu Kristi evangelium.”⁵

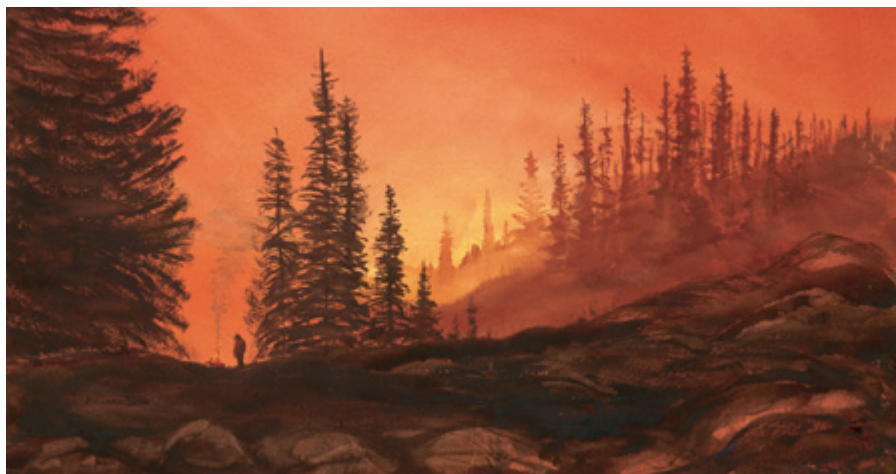
Alma vitner: “Alle ting bærer bud om at det finnes en Gud.”⁶ Våre Primærbarn synger: “Ja, hver gang jeg hører fuglenes sang fra trærne i skog og li ... da gledes jeg over å bo på vår jord, som vår Fader har skapt og gitt meg.”⁷ Forfatteren Victor Hugo hyller de “mirakuløse forbindelsene mellom skapninger og ting i denne uuttømmelige helheten, fra sol til bladlus ... Alle fugler som flyr, holder evighetens tråd i sine klør ... En stjernetåke er en maurtue av stjerner.”⁸

Og det bringer oss tilbake til eldste Scotts invitasjon.

“Eldste Scott,” svarte jeg, “jeg vil gjerne bli mer observant og kreativ. Jeg blir begeistret når jeg forestiller meg at vår himmelske Fader maler med bølgende skyer og enhver nyanse av himmel og vann. “Men” – og så ble det stille en lang stund – “eldste Scott,” sa jeg, “jeg har ingen ferdigheter i akvarellmaling. Jeg er redd du vil bli frustrert hvis du skal prøve å lære meg det.”

Eldste Scott smilte og avtalte et møte med meg. På den fastsatte dagen klargjorde han papiret, malingen og penslene. Han tegnet noen skisser og hjalp meg å fukte papiret.

Som modell brukte vi hans vakre akvarell med tittelen *Leirbål ved solnedgang*. Mens vi malte, snakket vi om tro – at når vi vender oss mot lyset og

Campfire at Sunset, [Leirbål i solnedgang] av eldste Richard G. Scott

varmen av et leirbål, legger vi mørket og usikkerheten bak oss – at vårt leirbål av tro noen ganger kan gi oss håp og trygghet gjennom lange, ensomme netter. Og daggry kommer. Vårt leirbål av tro – våre minner, opplevelser og en arv av tro på Guds godhet og milde barmhjertighet i vårt liv – har styrket oss gjennom natten.

Jeg vitner om at – for dem som søker, tillater og lever for det – vil troens daggry, noen ganger gradvis, komme eller vende tilbake. Lyset vil komme når vi ønsker og søker det, når vi er tålmodige og lydige mot Guds bud, og når vi er åpne for Guds nåde, helbredelse og pakter.

Da vi begynte å male, ga eldste Scott følgende oppmuntring: “Gerrit, selv om du bare har fått én leksjon, vil du male noe du vil ønske å beholde og huske.” Eldste Scott hadde rett. Jeg setter stor pris på akvarellmaleriet av vårt leirbål av tro, som eldste Scott hjalp meg å male. Min kunstneriske evne var og er fortsatt begrenset, men å tenke på vårt leirbål av tro kan oppmuntre oss på fem måter.

For det første kan vårt leirbål av tro oppmuntre oss til å finne glede i sunn kreativitet.

Det finnes glede i å forestille seg, lære og gjøre nyttige nye ting. Dette gjelder særlig når vi styrker vår tro og stoler på vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Vi kan ikke elske oss selv nok til å frelse oss selv. Men vår himmelske Fader elsker oss mer og kjenner oss bedre enn vi elsker eller kjenner oss selv. Vi kan stole på Herren og ikke stole på vår egen forstand.⁹

Har du noen gang vært den eneste som ikke ble invitert til en annens bursdagsselskap?

Har du noen gang blitt valgt sist, eller ikke blitt valgt, når lag har blitt valgt?

Har du forberedt deg til en skoleprøve, et jobbintervju eller en mulighet du virkelig ønsket – og følt at du har sviktet?

Har du bedt for et forhold som, av en eller annen grunn, ikke har fungert?

Har du opplevd kronisk sykdom, blitt forlatt av en ektefelle eller vært fortvilet med hensyn til familiemedlemmer?

Vår Frelser kjenner våre omstendigheter. Når vi utøver vår gudgitte handlefrihet og anvender alle våre evner i ydmykhet og tro, kan vår Frelser Jesus Kristus hjelpe oss å takle livets utfordringer og gleder. Tro innbefatter et ønske og et valg om å tro. Tro kommer også ved å adlyde Guds bud, som er gitt for å velsigne oss, når vi følger paktens sti.

Når vi har følt, eller føler oss, usikre, alene, frustrerte, sinte, sviktet, skuffet eller fremmede for Gud og hans gjenopprettede kirke, kan det kreve ekstra anstrengelse og tro for å finne tilbake til paktens sti. Men det er verdt det! Vær så snill å komme, eller vende tilbake, til Herren Jesus Kristus! Guds kjærlighet er sterkere enn dødens bånd – timelig eller åndelig.¹⁰ Vår Frelsers forsoning er altomfattende og evig. Vi farer alle vill og kommer til kort. En stund kan vi komme på avveie. Gud forsikrer oss kjærlig om at uansett hvor vi er eller hva vi har gjort, så finnes det ikke noe punkt som det ikke er mulig å vende tilbake fra. Han venter og er klar til å omfavne oss.¹¹

For det annet kan vårt leirbål av tro motivere oss til å virke på nye, høyere og helligere, åndelig ladede måter.

Den slags omsorgstjeneste fører til mirakler og velsignelsene ved paktstilhørighet – hvor vi føler Guds kjærlighet og prøver å tjene andre i samme ånd.

For ikke lenge siden ble søster Gong og jeg kjent med en far og en familie som ble velsignet på grunn av en trofast bror i prestedømmet som kom til biskopen deres og spurte om han (broren i prestedømmet) kunne være farens hjemmelærerledsager. Faren var ikke aktiv og ikke interessert i hjemmelærervirksomhet. Men da faren opplevde en forandring i hjertet, begynte han og denne kjærlige broren i prestedømmet å besøke familiene “sine”. Etter et slikt besøk, spurte hans hustru – som selv ikke gikk i kirken den gangen – mannen sin hvordan det hadde gått. Faren innrømmet: “Jeg tror kanskje jeg følte noe” – og så gikk han ut på kjøkkenet for å hente en øl.¹²

Det ene fulgte imidlertid det andre: gripende opplevelser, omsorgstjeneste, forandringer i deres hjerte, et tempelforberedelseskurs, deltagelse i kirken og besegling som familie i det hellige tempel. Forestill dere hvor takknemlige barna og barnebarna er til sin far og mor og omsorgsbroren som kom som en venn og ledsager til deres far for å utføre tjeneste for og vise kjærlighet til andre.

En tredje måte som et leirbål av tro gir oppmuntring på, er kreativ glede i evangeliet og velsignelser som kommer når vi prøver å elske Herren og andre av hele vårt hjerte og hele vår sjel.

Skriftene oppfordrer oss til å legge alt vi er og er i ferd med å bli, på kjærlighetens og tjenestens alter. I Det gamle testamente pålegger 5 Mosebok oss å "elske Herren din Gud" av hele vårt hjerte, hele vår sjel og all vår makt.¹³ Josva formaner oss til å "elske Herren deres Gud ... vandre på alle hans veier ... holde hans bud ... holde fast ved ham og tjene ham av hele deres hjerte og av hele deres sjel."¹⁴

I Det nye testamente erklærer Frelseren de to store bud: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft ... og din neste som deg selv!"¹⁵

I Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus, arbeidet kong Benjamin "med hele sin legemsstyrke og alle sine sjelsevner" og opprettet fred i landet.¹⁶ Slik alle misjonærer vet, ber Herren oss i Lære og pakter om å tjene ham av hele vårt "hjerte, og av all makt, sinn og styrke."¹⁷ Da de hellige kom til Jackson County, befalte Herren dem å holde sabbatsdagen hellig ved å elske

"Herren din Gud av hele ditt hjerte og av all din makt, sinn og styrke, og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham."¹⁸

Vi gleder oss over oppfordringen om å vie hele vår sjel til å søke høyere og helligere måter å elske Gud og menneskene rundt oss på, og til å styrke vår tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus i vårt hjerte og i vårt hjem og i kirken.

For det fjerde oppfordrer vårt leirbål av tro oss til å etablere faste mønstre for et rettskaffent liv som styrker tro og åndelighet.

Disse hellige vanene, gode rutinene eller bønnfylte mønstrene kan omfatte bønn, skriftstudium, faste, å minnes vår Frelser og våre pakter ved nadverdens ordinans, dele evangeliet ved misjonær-, tempel- og slektshistorisk arbeid og annen tjeneste, føre en gjennomtenkt personlig dagbok og så videre.

Når gode vaner og åndelige lengsler forenes, vil tid og evighet møtes. Åndelig lys og liv kommer når regelmessig religionsutøvelse trekker oss nærmere vår himmelske Fader og vår Frelser Jesus Kristus. Når vi elsker lovens ånd og bokstav, kan det som hører evigheten til, falle på vår sjel som dugg fra himmelen.¹⁹ Med daglig lydighet og

forfriskende levende vann kan vi finne svar, tro og styrke til å møte hverdagens utfordringer og muligheter med evangeliets tålmodighet, perspektiv og glede.

For det femte, når vi beholder de beste av de kjente mønstrene mens vi søker nye og helligere måter å elske Gud og hjelpe oss selv og andre å bli forberedt til å møte ham, kan vårt leirbål av tro oppmuntre oss til å huske at fullkommenhet finnes i Kristus, ikke i oss selv eller i verdens perfeksjonisme.

Guds oppfordringer er fulle av kjærlighet og muligheter fordi Jesus Kristus er "veien og sannheten og livet."²⁰ Til dem som føler seg tynget, sier han: Kom til meg," og til dem som kommer til ham, lover han: "Jeg vil gi dere hvile."²¹ "Kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham ... [Elsk] Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er hans nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus."²²

I forsikringen "så dere ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus" finner vi også den trøst, den fred og det løfte at vi kan fortsette videre med tro og tillit til Herren selv om ting ikke går slik vi håper, forventer eller kanskje fortjener, helt uforskyldt og selv etter at vi har gjort vårt beste.

Til forskjellige tider og på forskjellige måter føler vi oss alle utilstrekkelige, usikre og kanskje uverdige. Men i vår trofaste innsats for å elske Gud og tjene vår neste, kan vi føle Guds kjærlighet og nødvendige inspirasjon for deres og vårt liv på nye og helligere måter.

Med medlidenhet oppfordrer Frelseren oss til og lover at vi kan "streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker".²³ Kristi lære, vår Frelses forsoning, og

vår helhjertede innsats for å følge hans pakts sti kan hjelpe oss å kjenne hans sannheter og sette oss fri.²⁴

Jeg vitner om at fyllden av hans evangelium og hans plan for lykke er gjengitt og undervises i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, i hellig skrift og av profeter fra profeten Joseph Smith til president Russell M. Nelson i dag. Jeg vitner om at paktens sti fører til den største gaven som vår kjærlige himmelske Fader lover oss: “Dere skal få evig liv.”²⁵

Måtte hans velsignelser og vedvarende glede bli oss til del når vi varmer vårt hjerte, vårt håp og vår forpliktelse på vårt leirbål av tro. Det ber jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste”, *Liahona*, mai 2018, 100.
2. Richard G. Scott, *Finding Peace, Happiness, and Joy* (2007), 162–63; sitert i *Elder Richard G. Scott Art Exhibit: A Self-Guided Tour* (hefte, 2010).
3. *A Visual Journal: Artwork of Henry B. Eyring* (hefte, 2017), 2.
4. *A Visual Journal*, 28.
5. Boyd K. Packer, *The Earth Shall Teach Thee: The Lifework of an Amateur Artist* (2012), ix.
6. Alma 30:44.
7. “Min himmelske Fader elsker meg”, *Barnas sangbok*, 16–17.
8. Victor Hugo, *Les Misérables*, overs. Julie Rose (New York: Random House, 2008), 728.
9. Se Ordspråkene 3:5–6.
10. Se Lære og pakter 121:44.
11. Se Lukas 15:20.
12. Opplevelse brukt med tillatelse.
13. 5 Mosebok 6:5.
14. Josva 22:5.
15. Lukas 10:27.
16. Mormons ord 1:18.
17. Lære og pakter 4:2.
18. Lære og pakter 59:5.
19. Se Lære og pakter 121:45–46.
20. Johannes 14:6.
21. Matteus 11:28.
22. Moroni 10:32.
23. 2 Nephi 31:20.
24. Se Johannes 8:32.
25. 2 Nephi 31:20.

Av eldste Paul B. Pieper

i De sytti

Alle må påta seg det navn som er gitt av Faderen

Frelserens navn har enestående og grunnleggende kraft. Det er det eneste navn vi kan bli frelst ved.

For noen uker siden deltok jeg i dåpen til flere åtte år gamle barn. De hadde begynt å lære Jesu Kristi evangelium fra sine foreldre og lærere. Et troens frø på ham hadde begynt å vokse i dem. Og nå ønsket de å følge ham ned i dåpens vann for å bli medlem av hans gjenopprettede kirke. Mens jeg iakttok deres forventning, lurte jeg på hvor mye de forsto når det gjaldt én viktig side ved deres dåpspakt: Deres forpliktelse til å påta seg Jesu Kristi navn.

Helt fra begynnelsen har Gud erklært hvilken fremtredende plass Jesu Kristi navn har i hans plan for oss. En engel underviste vår første far, Adam: “Derfor skal du gjøre alt hva du gjør i Sønnens navn, og du skal omvende deg og påkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid.”¹

Profeten kong Benjamin i Mormons bok underviste sitt folk: “Det [skal ikke] gis noe annet navn, heller ingen annen vei eller noe annet middel hvorved frelse kan komme.”²

Herren gjentok denne sannheten til profeten Joseph Smith: “Se, Jesus Kristus er det navn som er gitt av Faderen, og det er ikke gitt noe annet navn hvorved mennesket kan bli frelst.”³

I vår tid har president Dallin H. Oaks undervist oss at “De som tror på Jesu Kristi hellige navn ... og inngår i hans pakt ..., kan gjøre krav på Jesu Kristi forsonende offer.”⁴

Vår himmelske Fader ønsker å gjøre det uttrykkelig klart at hans Sønns navn, Jesus Kristus, ikke bare er et navn blant mange. Frelserens navn har enestående og grunnleggende kraft. Det er det eneste navn vi kan bli frelst ved. Ved å vektlegge denne sannheten i hver evangelieutdeling, forsikrer vår kjærlige Fader for alle sine barn at det finnes en vei tilbake til ham. Men det at en sikker vei er tilgjengelig, betyr ikke at vår tilbakekomst automatisk er sikret. Gud forteller oss at handling fra vår side er påkrevet: “Derfor må alle mennesker *påta* seg det navn som er gitt av Faderen.”⁵

For å kunne få del i den frelsende kraft som kun kommer gjennom Kristi navn, må vi “ydmyke [oss] for Gud ... og [komme] frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd ... og [være] villige til å *påta* [oss] Jesu Kristi navn” og gjennom det kvalifisere oss, i likhet med mine 8 år gamle venner, til “ved dåp [å] opptas i hans kirke.”⁶

Alle som oppriktig ønsker å påta seg Frelserens navn, må kvalifisere seg for, og motta, dåpens ordinans som et fysisk vitne til Gud om sin beslutning.⁷ Men dåpen er bare begynnelsen.

Ordet *påta* er ikke passivt. Det er et handlingsord med mange betydninger.⁸ Likeledes fordrer vår forpliktelse til å påta oss Jesu Kristi navn handling og har flere nivåer.

For eksempel er én betydning av det engelske ordet for (*på*)*ta* å innta i ens

kropp, slik som når vi *tar* noe å drikke. Ved å påta oss Kristi navn, forplikter vi oss til å *ta* hans læresetninger, hans karaktertrekk og viktigst hans kjærlighet dypt inn i vårt indre slik at de blir en del av den vi er. Derfor er president Russell M. Nelsons oppfordring til de unge voksne om å “ydmykt og aktivt [prøve] å forstå hva hver enkelt av [Frelserens] forskjellige titler og navn betyr for [dem] *personlig* for [dem]”⁹ svært viktig, og å nyte Kristi ord i Skriftene, særlig Mormons bok.¹⁰

En annen betydning av det engelske ordet for (*på*)*ta*, er å anerkjenne et menneske som innehar en bestemt rolle, eller å omfavne sannheten av en tanke eller et prinsipp. Når vi påtar oss Kristi navn, anerkjenner vi ham som vår Frelser og omfavner stadig hans læresetninger som rettesnor i vårt liv. I enhver betydelig avgjørelse vi tar, kan vi *ta* hans evangelium for å være sant og i lydighet etterleve det av hele vårt hjerte, og av all makt, sinn og styrke.

Ordet (*på*)*ta* kan også bety å innrette seg etter en person eller en sak. De fleste av oss har hatt erfaringen å *påta* seg ansvar på jobben, eller *ta* i et

tak for en sak eller en bevegelse. Når vi påtar oss Kristi navn, påtar vi oss en sann disippels ansvar, vi forsvarer hans sak og vi “stå[r] som [hans] vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være.”¹¹ President Nelson har anmodet “*hver eneste* unge kvinne og *hver eneste* unge mann ... om å melde seg inn i Herrens ungdomsbataljon for å hjelpe til med Israels innsamling.”¹² Og hver av oss er takknemlig for ta del i den profetiske oppfordringen å bekjenne hans gjenopprettede kirkes navn, slik det ble åpenbart av Frelseren selv: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.¹³

Under prosessen med å påta oss Frelserens navn, må vi forstå at Kristi og hans kirkes sak er én og samme sak. De kan ikke skilles fra hverandre. På samme måte er vårt personlige disippelskap hos Frelseren og vårt aktive medlemskap i hans kirke også uadskillelig. Hvis vi svikter i vår forpliktelse til den ene, vil vår forpliktelse overfor den andre svekkes, like sikkert som natt følger dag.

Noen er avventende med å påta seg Jesu Kristi navn og hans sak fordi de

anser den for å være overdrevent snever, begrensende og hemmende. I virkeligheten er det å påta seg Jesu Kristi navn både befriende og utvidende. Det vekker ønsket vi følte da vi aksepterte Guds plan gjennom tro på Frelseren. Med dette ønsket levende i vårt hjerte kan vi oppdage den virkelige hensikten med våre gudgitte gaver og talenter, erfare hans kraftgivende kjærlighet og vokse i vår omtanke for vår nestes velferd. Når vi påtar oss Frelserens navn, griper vi virkelig alt som er godt og blir som ham.¹⁴

Det er viktig å huske at å påta seg Frelserens navn er en forpliktelse som følger med paktens sti – som begynner med paktens sti og inngår i dåpen. President Nelson har undervist: “[Vår] forpliktelse til å følge Frelseren ved å inngå pakter med ham og deretter holde disse paktene, vil åpne døren for enhver åndelig velsignelse og hvert privilegium som er tilgjengelig.”¹⁵ Et av de himmelske privilegiene som følger av å påta seg Frelserens navn gjennom dåp, er tilgangen den gir til den neste ordinansen på paktens sti, vår bekreftelse. Da jeg spurte en av mine åtte år gamle venner hva det å påta seg Kristi navn betyr for henne, svarte hun ganske enkelt: “Det betyr at jeg kan ha Den hellige ånd.” Hun hadde rett.

Den hellige ånds gave mottas ved bekreftelse etter at vi har mottatt dåpens ordinans. Gaven er retten og muligheten til å ha Den hellige ånd som en stadig ledsager. Hvis vi lytter til og adlyder hans milde, lave røst, vil han holde oss på paktens sti som vi gikk inn på gjennom dåpen, advare oss når vi blir fristet til å forlate den, og oppmuntrer oss til å omvende og endre oss der det er nødvendig. Vårt fokus etter dåpen er alltid å ha Den hellige ånd med oss, slik at vi kan fortsette fremdriften langs paktens sti. Den hellige

ånd kan bare være med oss i den grad vi holder vårt liv rent og syndfritt.

Av denne grunn har Herren tilrettelagt en måte for oss som stadig lar oss gjenoppfriske den rensende effekt dåpen vår har, gjennom en annen ordinans – nadverden. Hver uke kan vi “vitne ... at [vi] er villige til å påta [oss Sønnens] navn”¹⁶ igjen, gjennom å rekke frem og ta symbolene på Herrens kjød og blod i vår hånd – brødet og vannet – og ta del i dem, inn i vår sjel. Til gjengjeld utfører Frelseren sitt renselsesmirakel nok en gang og gjør oss skikket til å ha Den hellige ånds vedvarende innflytelse. Er ikke dette et bevis på den uendelige barmhjertighet som kun finnes i Jesu Kristi navn? Idet vi påtar oss hans navn, påtar *han* seg våre synder og sorger, og likevel er hans “barmhjertighets arm [...] utrakt”¹⁷ for å omfavne oss i sin kjærlighets armer.¹⁸

Nadverden er en ukentlig påminnelse om at å påta oss Jesu Kristi navn er en levende og vedvarende forpliktelse; ikke en enkeltstående begivenhet som inntreffer bare én gang på vår dåpsdag.¹⁹ Vi kan jevnlig og gjentatte ganger nyte “det offer stort og hellig [som] mennesket [ei] forstår. [Bli våre synder forlatt, og ta del i hans kjød og blod.]”²⁰ [Delvis direkte oversettelse av den engelske teksten.] Det er derfor ikke til å undre seg over at hver gang Guds barn forstår de mektige, åndelige velsignelser de kan få gjennom å påta

seg Kristi navn, vil følelsen de har alltid være glede, og ønsket deres alltid være å inngå en pakt med sin Gud.²¹

Når vi går på denne guddommelig utformede paktens sti, vil vår forpliktelse til og anstrengelse for å påta oss Jesu Kristi navn gi oss styrke til “alltid å la [Hans] navn[...] stå skrevet i [våre] hjerter”.²² Vi vil elske Gud og vår neste, og få et ønske om å yte dem tjeneste. Vi vil holde hans bud og lengte etter å få komme nærmere ham ved å inngå ytterligere pakter med ham. Og når vi merker at vi er svake og ute av stand til å handle ifølge våre rettferdige ønsker, vil vi trygle om å få den styrken som kun kommer gjennom hans navn, og han vil komme til vår unnsetning. Når vi holder trofast ut, vil dagen komme da vi skal se ham og være hos ham, og vi vil se at vi har blitt som ham og ved det kvalifisere oss til å vende tilbake til Faderens nærhet.

For Frelserens løfte er sikkert: De som “tro[r] på Jesu Kristi navn, og tilbe[r] Faderen i hans navn og holde[r] ut i troen på hans navn inntil enden”²³ vil bli frelst i Guds rike. Sammen med dere fryder jeg meg over at disse uforlignelige velsignelser er mulig gjort ved at vi påtar oss Jesu Kristi navn, som jeg vitner om, og i hvis navn jeg vitner. Amen. ■

NOTER

1. Moses 5:8.
2. Mosiah 3:17.
3. Lære og pakter 18:23.

Av eldste Dieter F. Uchtdorf

i De tolv apostlers quorum

4. (Dallin H. Oaks, "Når vi påtar oss Jesu Kristi navn", *Lys over Norge*, juli 1985, 69).
5. Lære og pakter 18:24; uthevelse tilføyd.
6. Lære og pakter 20:37; uthevelse tilføyd.
7. President Dallin H. Oaks har undervist: "Vi påtar oss vår Frelasers navn når vi blir medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ... Som sanne troende på Kristus, som kristne, har vi med glede påtatt oss hans navn" ("Når vi påtar oss Jesu Kristi navn," 68).
8. Merriam-Websters ordbok på Internett fører opp 20 betydninger av den transitive formen av det engelske verbet *take*, som er formen verbet brukes i i uttrykket "påta oss Jesu Kristi navn" (merriam-webster.com/dictionary/take).
9. Russell M. Nelson, "Profeter, lederskap og guddommelig lov" (verdensomspennende andakt for unge voksne, 8. jan. 2017), broadcasts.lds.org.
10. Se Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?" *Liahona*, nov. 2017, 60-63.
11. Mosiah 18:9.
12. Russell M. Nelson, "Sions ungdom, kom nå alle" (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), Hopeofisrael.lds.org.
13. "Herren har innprentet i mitt sinn betydningen av navnet han har åpenbart for sin kirke: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi har arbeid foran oss for å bringe oss selv i harmoni med Hans vilje" (Russell M. Nelson, i "Kirkens navn" [offisiell uttalelse, 20. aug. 2018], mormonnytt.no).
14. Se Moroni 7:19.
15. Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad," *Liahona*, apr. 2018, 7.
16. Lære og pakter 20:77; uthevelse tilføyd.
17. 3 Nephi 9:14; se også Alma 5:33-34.
18. Se 2 Nephi 1:15.
19. "Når vi vitner om at vi *er villige* til å påta oss Jesu Kristi navn, mener vi at vi vil gjøre alt vi kan for å oppnå evig liv i vår Faders rike. Vi gir uttrykk for vår bestemmelse om å streve for å oppnå opphøyelse i Det celestiale rike ... Det vi vitner om, er ikke at vi *påtar* oss hans navn, men at vi *er villige* til å gjøre det. Når vi ser det slik, er vårt vitneutsagn knyttet til en fremtidig begivenhet eller tilstand som det ikke er mulig for oss å oppnå alene; vi er avhengige av Frelserens myndighet og initiativ." (Dallin H. Oaks, "Når vi påtar oss Jesu Kristi navn," 70).
20. "O Gud, du kjære Fader", *Salmer*, nr. 108.
21. Se Mosiah 5; 6; 18; 3 Nephi 19.
22. Mosiah 5:12.
23. Lære og pakter 20:29.

Tro, elske og gjøre

Vi oppnår det gode liv ved å bli sanne disipler av Jesus Kristus – ved å følge i hans fotspor og engasjere oss i hans verk.

Mine kjære brødre og søstre, det er så godt å være sammen med dere på dette strålende generalkonferansemøtet i dag: å lytte til inspirerte budskap, å lytte til dette fantastiske koret av misjonærer som representerer de mange tusen misjonærene over hele verden – våre døtre, våre sønner – og ikke minst å være forenet i vår tro i dag og igjen oppholde vår kjære president og profet, president Russell M. Nelson, Det første presidentskap og Kirkens funksjonærer på generalplan. For en gledens dag å være sammen med dere i dag.

Utad var oldtidens kong Salomo en av de mest fremgangsrike personer i

historien.¹ Han syntes å ha alt – penger, makt, beundring og ære. Men etter årtier med nytelsessyke og luksus, hvordan oppsummerte kong Salomo sitt liv?

"Alt er tomhet,"² sa han.

Denne mannen, som hadde alt, endte opp med å bli desillusjonert, pessimistisk og ulykkelig, til tross for alt som talte til hans fordel.³

På tysk har vi ordet *weltschmerz*. Løst definert betyr det en tristhet som kommer av å gruble på hvordan verden er dårligere enn vi syns den burde være.

Kanskje finnes det litt *weltschmerz* i oss alle.

Når stille sorger kryper inn i hjørnene av vårt liv. Når tristhet fyller våre dager og kaster lange skygger over våre netter. Når tragedier og urettferdighet kommer inn i verden rundt oss, blant annet i livet til dem vi er glad i. Når vi ferdes på vår egen personlige og ensomme ulykkesvei, og smerte formørker vår stillhet og stikker hull på vår ro – kan vi bli fristet til å være enig med Salomo i at livet er tomt og uten mening.

Det store håpet

Den gode nyheten er at det finnes håp. Det finnes en løsning på livets tomhet, meningsløshet og

weltschmerz. Det finnes en løsning på selv den dypeste håpløshet og motløshet du måtte føle.

Dette håpet finnes i den forvandlende kraften i Jesu Kristi evangelium og i Frelserens forløsende kraft til å helbrede oss fra vår sjelesyke.

“Jeg er kommet,” erklærte Jesus, “for at de skal ha liv og ha overflod.”⁴

Vi oppnår ikke det gode liv ved å fokusere på våre egne behov eller på våre egne bragder, men ved å bli sanne disipler av Jesus Kristus – ved å følge i hans fotspor og engasjere oss i hans verk. Vi finner det gode liv ved å glemme oss selv og engasjere oss i Kristi store sak.

Og hva er Kristi sak? Det er å tro på ham, elske slik han elsket og gjøre det han gjorde.

Jesu “gikk omkring og gjorde vel”.⁵ Han vandret blant de fattige, de utstøtte, de syke og de skamfulle. Han betjente de maktesløse, de svake og de venneløse. Han tilbragte tid med dem. Han snakket med dem. “Og han helbredet dem alle.”⁶

Overalt hvor han kom forkynte Frelseren evangeliets “gode nyheter”.⁷ Han delte evige sannheter som frigjorde folk både åndelig og timelig.

De som vier seg til Kristi sak, oppdager sannheten i Frelserens løfte: “Den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.”⁸

Salomo tok feil, mine kjære brødre og søstre – livet er ikke “tomt”. Tvert imot kan det være fullt av hensikt, mening og fred.

Jesu Kristi helbredende hender strekker seg ut til alle som søker ham. Jeg har med tiden fått visshet, uten tvil, om at det å tro på og elske Gud og gjøre vårt beste for å følge Kristus kan forandre vårt hjerte,⁹ dempe vår smerte og fylle vår sjel med “overmåte stor glede”.¹⁰

Tro, elske og gjøre

Vi må naturligvis gjøre mer enn bare å ha en intellektuell forståelse av evangeliet hvis det skal ha denne helbredende innflytelsen i vårt liv. Vi må innlemme det i vårt liv – gjøre det til en del av den vi er og det vi gjør.

Jeg tror at disippelens vei begynner med tre enkle ord:

Tro, elske og gjøre.

Tro på Gud gjør at vi stoler på ham og utvikler tillit til hans ord. Tro får vårt hjerte til å vokse i vår kjærlighet til Gud og andre. Når denne kjærligheten vokser, blir vi inspirert til å etterligne Frelseren når vi fortsetter vår egen store reise langs disippelens vei.

“Men,” sier du, “det virker da litt for enkelt. Livets problemer, i hvert fall mine problemer, er da altfor kompliserte for en så enkel resept. Du kan ikke kurere *weltschmerz* med de tre enkle ordene *tro, elske og gjøre*.”

Det er ikke aforismen som kurerer. Det er Guds kjærlighet som redder, gjenoppretter og fornyer.

Gud kjenner deg. Du er hans barn. Han elsker deg.

Selv når du tror at du ikke fortjener kjærlighet, strekker han seg ut til deg.

I dag – hver eneste dag – strekker han seg ut til deg og ønsker å helbrede deg, oppbygge deg og erstatte

tomheten i ditt hjerte med varig glede. Han ønsker å feie bort ethvert mørke som overskygger ditt liv og fylle det med hans uendelige herlighets hellige og strålende lys.

Jeg har opplevd dette selv.

Og det er mitt vitnesbyrd som en Herren Jesu Kristi apostel at alle som kommer til Gud – alle som virkelig *tror, elsker og gjør* – kan oppleve det samme.

Vi tror

Skriftene lærer oss at “uten tro er det umulig å være til behag for Gud. For den som trer fram for Gud, må tro at han er til”.¹¹

For noen er det vanskelig å tro. Noen ganger kommer vår stolthet i veien. Vi tror kanskje at fordi vi er intelligente, velutdannede eller erfarne, kan vi rett og slett ikke tro på Gud. Og vi begynner å se på religion som tåpelige tradisjoner.¹²

Min erfaring er at tro ikke nødvendigvis er som et maleri vi ser på og beundrer, og drøfter og spekulerer rundt. Det er mer som en plog vi bringer ut på markene og, i vårt ansikts sved, lager furer i jorden som kan ta imot frø og bære frukt som vil bestå.¹³

Hold deg nær til Gud, og han vil holde seg nær til deg.¹⁴ Dette er løftet til alle som ønsker å tro.

Vi elsker

Skriftene åpenbarer at jo mer vi viser kjærlighet til Gud og hans barn, desto lykkeligere blir vi.¹⁵ Kjærligheten Jesus talte om, er imidlertid ikke et gavekort som vi bruker litt og kaster, og går videre-til-andre-ting slags kjærlighet. Det er ikke en kjærlighet vi snakker om, for så å glemme den. Det er ikke en "si ifra om det er noe jeg kan gjøre" slags kjærlighet.

Kjærligheten Gud taler om, er den typen som kommer inn i vårt hjerte når vi våkner om morgenen, er med oss hele dagen og svulmer i vårt hjerte når vi uttrykker vår takknemlighet i bønn ved kveldens slutt.

Dette er den usigelige kjærligheten vår himmelske Fader har til oss.

Det er denne uendelige medfølelsen som gjør at vi tydeligere kan se andre slik de egentlig er. Gjennom den rene kjærlighets linse ser vi u dødelige personer med uendelig potensial og verdi, og elskede sønner og døtre av den allmektige Gud.

Når vi ser gjennom denne linsen, kan vi ikke avfeie, ignorere eller diskriminere noen.

Vi gjør

I Frelserens verk er det ofte ved små og enkle ting at "store ting [vil] skje".¹⁶

Vi vet at det kreves gjentagelse og øvelse for å bli god i noe. Enten det er å spille klarinett, sparke en ball i et nett, reparere en bil eller til og med føre et fly, er det ved øvelse at vi kan bli bedre og bedre.¹⁷

Organisasjonen Frelseren opprettet på jorden – Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige – hjelper oss å gjøre nettopp dette. Den gir oss et sted å øve på å leve slik han underviste, og å velsigne andre slik han gjorde.

Som medlemmer av Kirken får vi kall, ansvarsoppgaver og muligheter

til å strekke oss ut i medlidenhet for å hjelpe andre.

Kirken har nylig lagt fornyet vekt på omsorgstjeneste, eller å yte tjeneste for eller vise kjærlighet til andre. Det ble lagt mye tankearbeid i å finne ut hva vi skulle kalle denne spesielle vektleggingen.

Et av navnene som ble vurdert, var *gjeting*, en passende henvisning til Jesu Kristi oppfordring: "Fø mine får."¹⁸ Det var imidlertid minst én komplikasjon: Ved å bruke dette begrepet ville jeg [på engelsk] bli en *German shepherd* [en schæfer]. Derfor er jeg ganske fornøyd med begrepet *omsorgstjeneste*.

Dette arbeidet er for alle

Denne vektleggingen er naturligvis ikke noe nytt. Den gir oss ganske enkelt en fornyet og foredlet anledning til å etterleve Frelserens befaling om å "elske hverandre",¹⁹ en foredlet måte å gjennomføre og praktisere Kirkens hensikt på.

Bare tenk på misjonærarbeidet: den tapre, ydmyke og frimodige delingen

av evangeliet er et flott eksempel på å imøtekomme andres åndelige behov, uansett hvem de måtte være.

Eller å gjøre tempelarbeid – å lete etter våre forfedres navn og tilby dem evighetens velsignelser. Hvilken guddommelig form for omsorgstjeneste.

Overvei det å oppsøke de fattige og trengende, løfte de hengende hender eller velsigne de syke og lidende. Er ikke disse handlingene nettopp den rene omsorgstjeneste Herren praktiserte da han vandret på jorden?

Hvis du ikke er medlem av Kirken, oppfordrer jeg deg til å komme og se.²⁰ Kom og bli med oss. Hvis du er medlem av Kirken, men for tiden ikke deltar aktivt, oppfordrer jeg deg til å være så snill å komme tilbake. Vi trenger deg!

Kom og legg din styrke til vår.

På grunn av dine unike talenter, dine evner og din personlighet vil du hjelpe oss å bli bedre og lykkeligere. Til gjengjeld vil vi hjelpe deg også å bli bedre og lykkeligere.

Kom og hjelp oss å utvikle og styrke en kultur for helbredelse, vennlighet og barmhjertighet mot alle Guds barn. Vi prøver alle å bli nye skapninger der “det gamle er forbi” og “alt er blitt nytt”.²¹ Frelseren viser oss retningen å gå – fremover og oppover. Han sier: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.”²² La oss alle arbeide sammen for å bli det folk Gud mente at vi skulle bli.

Det er den slags evangeliekultur vi ønsker å utvikle over hele Jesu Kristi Kirke. Vi ønsker å styrke Kirken som et sted hvor vi tilgir hverandre. Hvor vi motstår fristelsen til å finne feil, sladre og bryte andre ned. Hvor vi, istedenfor å peke på feil, bygger hverandre opp og hjelper hverandre å bli så gode som vi kan.

La meg invitere deg igjen. Kom og se. Bli med oss. Vi trenger deg.

Ufullkomne mennesker

Du vil oppdage at denne kirken er fylt med noen av de beste menneskene denne verden har å by på. De er imøtekommende, kjærlige, vennlige og oppriktige. De er hardtarbeidende, villige til å ofre og til og med heroiske til tider.

De er også smertelig ufullkomne.

De gjør feil.

Fra tid til annen sier de ting de ikke burde. De gjør ting de skulle ønske de ikke hadde gjort.

Men de har dette til felles – de ønsker å forbedre seg og komme nærmere Herren, vår Frelser Jesus Kristus.

De prøver å få det til.

De *tror*. De *elsker*. De *gjør*.

De ønsker å bli mindre egoistiske, mer medfølelsende, mer lutret, mer lik Jesus.

Oppskriften for lykke

Ja, livet kan være vanskelig til tider. Vi har så absolutt alle våre stunder med fortvilelse og motløshet.

Men Jesu Kristi evangelium gir håp. Og i Jesu Kristi Kirke står vi sammen med andre som søker et sted hvor vi kan føle oss hjemme – et sted for vekst, hvor vi sammen kan *tro*, *elske* og *gjøre*.

Uavhengig av våre forskjeller prøver vi å akseptere hverandre som sønner og døtre av vår kjære himmelske Fader.

Jeg er umåtelig takknemlig for å være medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og for å vite at Gud elsker sine barn nok til å gi dem et mønster for lykke og mening i dette liv, og en mulighet til å oppleve evig glede i herlighetens saler i livet heretter.

Jeg er takknemlig for at Gud har gitt oss en måte å helbrede sjelens sykdommer og livets *weltschmerz*.

Jeg vitner om og gir dere min velsignelse at hvis vi *tror* på Gud, hvis vi *elsker* ham og *elsker* hans barn av hele vårt hjerte og prøver å *gjøre* det Gud har befalt oss, vil vi finne helbredelse og fred, lykke og mening. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. I en oversikt msn.com laget, ble Salomo kåret til den femte rikeste personen som noensinne har levd. “Ifølge Bibelen regjerte

kong Salomo fra 970 til 931 f.Kr., og i løpet av denne tiden skal han ha mottatt 25 tonn med gull for hvert av de 39 årene av sin regjeringstid, og dette ville være verdt milliarder av dollar i 2016. Sammen med den ufattelige rikdommen han la seg opp på grunn av beskatning og handel, kan denne bibelske regentens personlige formue ha oversteget 2 billioner dollar i dagens penger” (“The 20 Richest People of All Time”, 25. april 2017, msn.com).

2. Se Predikantens bok 1:1-2.
3. Se Predikantens bok 2:17.
4. Johannes 10:10.
5. Apostlenes gjerninger 10:38.
6. Matteus 12:15; se også Matteus 15:30.
7. Ordet *evangelium* kommer av et gresk ord som bokstavelig talt betyr “gode nyheter” (se Bible Dictionary, “Gospels”).
8. Matteus 16:25.
9. Se Esekiel 36:26; Jeremia 24:7.
10. 1 Nephi 8:12.
11. Hebreerne 11:6.
12. Se 2 Nephi 9:28.
13. Se Johannes 15:16.
14. Se Jakobs brev 4:8.
15. Se 4 Nephi 1:15-16.
16. Alma 37:6.
17. Aristoteles mente at “det er ved å gjøre rettfærdige handlinger at den rettfærdige mannen skapes” (*The Nicomachean Ethics*, overs. David Ross, pastor Lesley Brown [2009], 28).
18. Se Johannes 21:15-17.
19. Johannes 15:12.
20. Johannes 1:39.
21. 2 Korinterbrev 5:17.
22. Johannes 14:15.

Av Joy D. Jones
Primærs generalpresident

For Ham

Kunnskap om hvem og hvorfor når vi yter tjeneste for andre hjelper oss å forstå at den sterkeste tilkjennegivelsen av kjærlighet er hengivenhet til Gud.

På denne historiske kvelden uttrykker jeg min kjærlighet og anerkjennelse til hver av dere, mine kjære søstre. Uansett alder, sted eller omstendighet samler vi oss i kveld i enhet, i styrke, i hensikt og i vitnesbyrd om at vi er elsket og ledet av vår himmelske Fader, vår Frelser Jesus Kristus og vår levende profet, president Russell M. Nelson.

Som ung par ble min mann og jeg kalt av biskopen vår til å besøke og yte tjeneste til en familie som ikke hadde vært i kirken på mange år. Vi tok villig imot oppdraget og dro hjem til dem noen dager etterpå. Det ble umiddelbart klart for oss at de ikke ønsket besøkende fra Kirken.

På vårt neste besøk hadde vi med et fat med småkaker, sikre på at småkaker med sjokolade ville smelte hjertet deres. Det gjorde de ikke. Paret snakket med oss gjennom ytterdøren, noe som gjorde det enda tydeligere at vi ikke var velkomne. Men da vi kjørte hjem var vi ganske sikre på at vi kanskje ville ha lykkes hvis vi bare hadde tilbudt dem spørriskaker med marshmallows isteden.

Vår mangel på åndelig klarsyn gjorde ytterligere mislykkede forsøk frustrerende. Det er aldri behagelig å bli avvist. Etter hvert begynte vi å

spørre oss selv: *“Hvorfor gjør vi dette? Hva er vår hensikt?”*

Eldste Carl B. Cook observerte følgende: *“Å tjene i Kirken kan bli utfordrende hvis vi blir bedt om å gjøre noe som skremmer oss, eller vi blir trette av å tjene, eller vi blir kalt til å gjøre noe som vi i utgangspunktet ikke liker noe særlig.”*¹ Vi opplevde sannheten i eldste Cooks ord da vi bestemte oss for at vi måtte søke veiledning fra noen med større perspektiv enn vårt eget.

Etter mye oppriktig bønn og studium, fikk vi svaret på *hvorfor* vi skulle yte tjeneste. Vi erfarte en forandring i vår forståelse, en forandring i hjertet, faktisk en åpenbaring.² Mens vi søkte veiledning fra Skriftene, lærte Herren oss hvordan vi kunne utføre tjeneste for andre lettere og mer meningsfylt. Her er det verset vi leste som forandret både vårt hjerte og vår tilnærming: *“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av all din makt, sinn og styrke, og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham.”*³ Selv om dette verset var så kjent, virket det som det talte til oss på en ny og viktig måte.

Vi strevde oppriktig med å yte tjeneste til denne familien og til vår biskop, men vi måtte spørre oss selv om vi virkelig gjorde det av kjærlighet

til Herren. Kong Benjamin tydeliggjorde dette skillet da han erklærte: *“Se, jeg sier dere at fordi jeg sa til dere at jeg hadde brukt mine dager i deres tjeneste, ønsker jeg ikke å rose meg, for jeg har jo vært i Guds tjeneste.”*⁴

Hvem var det egentlig kong Benjamin tjente? Vår himmelske Fader og Frelseren. Kunnskap om *hvem* og *hvorfor* når vi yter tjeneste for andre hjelper oss å forstå at den sterkeste tilkjennegivelsen av kjærlighet er hengivenhet til Gud.

Da vårt fokus gradvis endret seg, gjorde våre bønner det samme. Vi begynte å se frem til våre besøk hos denne kjære familien på grunn av vår kjærlighet til Herren.⁵ Vi gjorde det for Ham. Han gjorde slik at strevet ikke var noe strev lenger. Etter mange måneder der vi hadde stått på trappen, begynte familien å slippe oss inn. Etter hvert holdt vi regelmessig bønn og hadde fine samtaler om evangeliet sammen. Et langvarig vennskap utviklet seg. Vi tilbad og elsket Ham ved å vise kjærlighet til hans barn.

Kan du huske en gang da du kjærlig rakte ut en hånd med oppriktig anstrengelse for å hjelpe noen som trengte det og følte at dine anstrengelser gikk upåaktet hen eller kanskje ikke ble verdsatt eller til og med var uønsket? Stilte du da spørsmål om verdien av din tjenestegjerning? Om så kan kanskje kong Benjamins ord erstatte din tvil og til og med din smerte: *“[Dere] er jo i deres Guds tjeneste.”*⁶

Istedenfor å bygge opp bitterhet kan vi, gjennom tjeneste, bygge opp et mer fullkomment forhold til vår himmelske Fader. Vår kjærlighet og hengivenhet til ham kommer foran behovet for anerkjennelse og verdsettelse og lar hans kjærlighet strømme gjennom oss.

Noen ganger yter vi kanskje i utgangspunktet tjeneste på grunn av plikt, men selv den tjenesten kan lede

oss til noe høyere i oss selv, lede oss til å tjene på “en bedre måte”⁷ – som i President Nelsons innbydelse om “en nyere, helligere tilnærming til det å ta vare på og betjene andre.”⁸

Når vi fokuserer på alt som Gud har gjort for oss, strømmer vår tjeneste fra et takknemlig hjerte. Når vi blir mindre bekymret for om vår tjeneste foredler oss, innser vi isteden at fokuset i vår tjeneste vil være å sette Gud først.⁹

President M. Russell Ballard sa: “Bare når vi elsker Gud og Kristus av hele vårt hjerte, vår sjel og vår forstand blir vi i stand til å gi vår neste del i denne kjærlighet ved vennlighet og tjenestegjerninger.”¹⁰

Det første av de ti bud gjentar denne guddommelige visdommen: “Jeg er Herren din Gud ... Du skal ikke ha andre guder foruten meg.”¹¹ Plasseringen av dette budet hjelper oss å forstå at *hvis* vi setter Ham som vår førsteprioritet, vil alt annet til slutt falle på plass – selv vår tjeneste for andre. Når han tar den mest fremtredende stillingen i vårt liv som følge av vårt bevisste valg, vil han kunne velsigne våre handlinger til vårt og andres gode.

Herren ga dette rådet: “Se hen til meg i enhver tanke.”¹² Hver uke inngår

vi en pakt om å gjøre akkurat det – å “alltid minnes ham.”¹³ Kan et slikt gudfryktig fokus anvendes i alt vi gjør? Kan utførelsen av selv en triviell oppgave bli en anledning til å vise vår kjærlighet og hengivenhet til Ham? Det tror jeg det kan og vil.

Vi kan gjøre hver oppgave på listen vår til en måte å lovprise Ham på. Vi kan se på hver oppgave som et privilegium og en mulighet til å tjene Ham, selv om vi står midt blant tidsfrister, plikter eller skitne bleier.

Som Ammon sa: “Ja, jeg vet at jeg ikke er noe. Hva min egen styrke angår, er jeg svak. Derfor vil jeg ikke rose meg selv, men jeg vil rose meg i min Gud, for i hans styrke kan jeg gjøre alle ting.”¹⁴

Når det å tjene Gud blir vår viktigste prioritet i livet, mister vi oss selv, og på samme måte finner vi oss selv.¹⁵

Frelseren underviste dette prinsippet så enkelt og direkte: “La derfor deres lys skinne for dette folk, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og *prise deres Fader* som er i himmelen.”¹⁶

Jeg vil gjerne dele med dere noen visdommens ord som jeg fant på veggen på et barnehjem i Calcutta i India: “Hvis du er snill, vil folk kanskje

beskyldte deg for å ha egoistiske, bakenforliggende motiver. Vær snill allikevel. Det du bygger opp over mange år, kan noen ødelegge over natten. Bygg allikevel. Det gode du gjør i dag, vil folk ofte glemme i morgen. Gjør godt allikevel. Gi verden det beste du har, og det blir kanskje aldri nok. Gi verden det beste du har allikevel. Det vil til syvende og sist allikevel være mellom deg og Gud.”¹⁷

Søstre, det er alltid mellom oss og Herren. Som president James E. Faust sa: “Hva er det største behovet i verden? ... Er ikke det største behovet i verden at enhver har et personlig, vedvarende, daglig og kontinuerlig forhold til Frelseren?” Å ha et slikt forhold kan frigjøre det guddommelige i oss, og ingenting kan utgjøre større forskjell i vårt liv når vi begynner å forstå vårt guddommelige forhold til Gud.”¹⁸

På lignende måte forklarte Alma til sin sønn: “La alle dine gjerninger være for Herren, og hvor du enn går, så la det være i Herren. Ja, la alle dine tanker være rettet mot Herren, ja, la alltid ditt hjertes ønsker være hos Herren.”¹⁹

President Russell M. Nelson har også undervist oss: “Når vi fatter hans frivillige forsoning, blir enhver følelse av

offer fra vår side fullstendig overskygget av en dypfølt takknemlighet for privilegiet til å tjene ham.”²⁰

Søstre, jeg vitner om at når Jesus Kristus, gjennom sin forsonings kraft, arbeider *med* oss og *i* oss, begynner han å arbeide *gjennom* oss for å vel-signere andre. Vi yter tjeneste til dem, men vi gjør det ved å elske og tjene Ham. Vi blir det Skriftene beskriver: “Enhver søker å ivareta sin nestes interesser og gjøre alle ting med øyet ene og alene vendt mot Guds ære.”²¹

Kanskje biskopen vår visste at det var denne leksen min mann og jeg ville lære av våre tidlige, velmenende, men ennå ikke fullkomne anstrengelser for å yte tjeneste til Guds kjære sønner og døtre. Jeg bærer mitt personlige og sikre vitnesbyrd om den godhet og kjærlighet han deler med oss når vi streber etter å yte tjeneste på vegne av Ham. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Carl B. Cook, “Utføre tjeneste”, *Liahona*, nov. 2016, 110.
2. Se Mosiah 5:2.
3. Lære og pakter 59:5; uthevelse tilføyd.
4. Mosiah 2:16; uthevelse tilføyd.
5. Se 1 Nephi 11:22.
6. Mosiah 2:17.
7. 1 Korinterbrev 12:31.
8. Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste”, *Liahona*, mai 2018, 100.
9. Se Matteus 6:1-4, 33.
10. M. Russell Ballard, “Finn glede i kjærlig tjeneste”, *Liahona*, mai 2011, 47.
11. 2 Mosebok 20:2-3.
12. Lære og pakter 6:36.
13. Lære og pakter 20:77, 79.
14. Alma 26:12.
15. Se Matteus 16:24-25.
16. 3 Nephi 12:16; uthevelse tilføyd.
17. Ofte tilskrevet Mor Teresa; se Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (1968).
18. James E. Faust, “A Personal Relationship with the Savior”, *Ensign*, nov. 1976, 58.
19. Alma 37:36.
20. Russell M. Nelson, “Forsoningen”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 34.
21. Lære og pakter 82:19.

Av Michelle D. Craig

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Guddommelig utilfredshet

Guddommelig utilfredshet kan bevege oss til å handle i tro, følge Frelserens innbydelser til å gjøre godt og gi vårt liv i ydmykhet til Ham.

Da jeg gikk på barneskolen, gikk vi hjem på en sti som hadde fast dekke, og som snodde seg frem og tilbake oppover en høyde. Det fantes også en annen sti uten fast dekke, og som ble kalt “guttenes sti.” Guttenes sti var en fjellsti som gikk rett opp på høyden. Den var kortere men mye brattere. Som ung pike visste jeg at jeg kunne gå oppover de samme stiene som guttene. Det som var enda viktigere, var at jeg visste at jeg levde i de siste dager og at jeg ville måtte gjøre

vanskelige ting, slik som pionerene – og jeg ønsket å være forberedt. Så av og til gikk jeg saktere enn vennene mine som gikk på den stien som hadde fast dekke, tok av meg skoene og gikk barbent opp guttenes sti. Jeg prøvde å herde føttene mine.

Som ung Primær-pike trodde jeg det var det jeg kunne gjøre for å forberede meg. Nå vet jeg bedre! Istedenfor å gå barbent på fjellstier, vet jeg at jeg kan forberede føttene mine til å gå på paktens sti ved å svare på innbydelser

fra Den hellige ånd. For Herren, gjennom sin profet, kaller på hver og en av oss til å leve og vise omsorg på en "høyere og helligere måte" og å "ta et steg opp."¹

Disse profetiske kall til å handle, sammen med vår iboende følelse av at vi kan gjøre og være mer, skaper noen ganger det som eldste Neal A. Maxwell kalte "guddommelig utilfredshet."² Guddommelig utilfredshet kommer når vi sammenligner "hva vi *er* [med] hva vi har kraft til å *bli*."³ Hver og en av oss, hvis vi er ærlige, føler avstanden mellom hvor og hvem vi er og hvor og hvem vi ønsker å bli. Vi lengter etter større personlig kapasitet. Vi har disse følelsene fordi vi er Guds døtre og sønner, skapt med Kristi lys, men bor i en fallen verden. Disse følelsene er gitt av Gud og skaper en trang til å gjøre noe.

Vi skulle oppmuntre følelser av guddommelig utilfredshet som kaller på oss til en høyere vei, og gjenkjenne og unngå Satans forfalskning – lammende motløshet. Satan oppmuntrer ofte denne følelsen av lammende motløshet i oss. Vi kan velge å gå den høyere vei som leder oss til å søke etter Gud og hans fred og nåde, eller vi kan lytte til Satan, som bombarderer oss med budskap om at vi aldri vil bli nok: Ikke rik nok, smart nok, pen nok, ingenting bra nok. Vår utilfredshet kan bli guddommelig – eller ødeleggende.

Handle i tro

En måte å skjelne guddommelig utilfredshet fra Satans forfalskning på, er at guddommelig utilfredshet vil lede oss til å handle i tro. Guddommelig utilfredshet er ikke en innbydelse til å forbli i vår trivselssone, den vil heller ikke lede oss til fortvilelse. Jeg har lært at når jeg velter meg i tanker om alt jeg *ikke* er, har jeg ingen fremgang, og jeg

synes det blir mye vanskeligere å føle og følge Ånden.⁴

Som ung mann ble Joseph Smith sterkt klar over sine mangler og bekymret for "[sin] udødelige sjels velferd." Med hans egne ord: "Mitt sinn ble ytterst ulykkelig, for jeg ble overbevist om mine synder ... og jeg følte sorg for mine egne og verdens synder."⁵ Dette førte ham til "alvorlig overveielse og stor uro".⁶ Høres dette kjent ut? Er du urolig eller ulykkelig på grunn av dine mangler?

Vel, Joseph *gjorde* noe. Han sa, "Jeg [sa] ofte til meg selv: Hva skal jeg *gjøre*?"⁷ Joseph handlet i tro. Han vendte seg til Skriftene, leste innbydelsen i Jakobs brev 1:5, og vendte seg til Gud for å få hjelp. Synet han fikk banet vei for gjenopprrettelsen. Hvor takknemlig jeg er for at Josephs guddommelige utilfredshet, hans periode med uro og forvirring, ansporet ham til trofast handling.

Følg tilskyndelser til å gjøre godt

Verden bruker ofte en følelse av utilfredshet som en unnskyldning for selvpoptatthet, til å vende våre tanker innover og bakover og dvele ved hvem *jeg* er, hvem *jeg* ikke er, og hva *jeg* vil. Guddommelig utilfredshet motiverer oss til å følge Frelserens eksempel, "som gikk omkring og gjorde vel."⁸ Når vi går på disippelens vei, vil vi få åndelige tilskyndelser til å strekke ut en hånd til andre.

En historie jeg hørte for mange år siden har hjulpet meg å gjenkjenne og deretter handle ifølge tilskyndelser fra Den hellige ånd. Søster Bonnie D. Parkin, tidligere generalpresident i Hjelpeforeningen, fortalte følgende:

"Susan ... var en dyktig syerske. President [Spencer W.] Kimball bodde i hennes menighet. En søndag la Susan merke til at han hadde ny dress. Hennes far hadde nylig skaffet henne noe utsøkt silkestoff. Susan tenkte at stoffet ville kunne bli et vakkert slips til president Kimballs nye dress. Så på mandag laget hun slipset. Hun pakket det inn i silkepapir og gikk oppover gaten til president Kimballs hjem.

På vei opp mot inngangsdøren stoppet hun plutselig og tenkte: 'Hvem er jeg som tror at jeg kan lage et slips til profeten? Han har sikkert massevis av slips.' Hun bestemte seg for at hun hadde gjort en feil, og snudde seg for å gå.

Akkurat da åpnet søster Kimball døren og sa: 'Hei, Susan!'

Nervøs og usikker sa Susan: 'Jeg så at president Kimball hadde ny dress på søndag. Faren min hadde nettopp med noe silke til meg fra New York, så jeg laget et slips til ham.'

Før Susan kunne fortsette, stoppet søster Kimball henne, holdt om skuldrene hennes og sa: 'Susan, aldri undertrykk en storsinnet tanke!'⁹

Jeg elsker det! "Aldri undertrykk en

storsinnet tanke.” Noen ganger når jeg føler meg tilskyndet til å gjøre noe for noen, undrer jeg på om det var en tilskyndelse eller bare mine egne tanker. Men jeg blir minnet på at: “Det som er av Gud, innbyr og lokker stadig til å gjøre godt. Derfor er alt som innbyr og lokker til å gjøre godt og til å elske Gud og til å tjene ham, inspirert av Gud.”¹⁰

Enten det er direkte tilskyndelser eller bare impulsiv hjelp, er en god gjerning aldri bortkastet, for “nestekjærlighet svikter aldri”¹¹ – og det er aldri det gale svaret.

Oftest passer det ikke, og vi vet sjelden betydningen av våre små tjenestegjeringer. Men av og til vil vi gjenkjenne at vi har vært redskaper i Guds hender, og være takknemlig for å forstå at når Den hellige ånd arbeider gjennom oss, er det en tilkjennegivelse av Guds godkjennelse.

Søstre, dere og jeg kan bønnfalle Den hellige ånd om å vise oss “alt [vi] skal gjøre,”¹² selv når vår liste over gjøremål allerede virker full. Når vi blir tilskyndet til det kan vi forlate oppvasken, eller en innboks full av utfordringer som krever oppmerksomhet, for å lese for et barn, besøke en venn, sitte barnevakt for naboens barn eller yte tjeneste i tempelet. Ikke misforstå meg – jeg lager lister, jeg liker å krysse av ting. Men fred kommer ved å vite

at å *være* mer ikke nødvendigvis er det samme som å *gjøre* mer. Å besvare utilfredshet med å følge tilskyndelser, endrer på hva jeg tenker om “min tid”, og jeg ser på mennesker som formålet i livet mitt, ikke som forstyrrelser.

Guddommelig utilfredshet leder oss til Kristus

Guddommelig utilfredshet fører til ydmykhet, ikke til selvmedlidenhet eller den motløshet som kommer ved å foreta sammenligninger der vi alltid kommer til kort. Kvinner som overholder pakter finnes i alle størrelser og former, deres familie, deres livserfaringer og deres omstendigheter varierer.

Vi kommer selvfølgelig alle til kort når det gjelder vårt guddommelige potensial, og det er noe sannhet i den kjensgjerning at vi *alene* ikke er nok. Men evangeliets gode nyhet er at med Guds nåde *er* vi nok. Med Kristi hjelp, kan vi gjøre alle ting.¹³ Skriftene lover oss at vi vil “finne nåde til hjelp i rette tid.”¹⁴

Den overraskende sannhet er at våre svakheter kan være til velsignelse når de gjør oss ydmyke og vender oss til Kristus.¹⁵ Utilfredshet blir guddommelig når vi ydmykt henvender oss til Jesus Kristus med det vi mangler, istedenfor å holde oss tilbake i selvmedlidenhet.

Jesu mirakler begynner faktisk ofte

med en erkjennelse av en mangel, et behov, en feil eller en utilstrekkelighet. Husker dere brødene og fiskene? Hver av evangeliens forfattere forteller hvordan Jesus på mirakuløst vis ga mat til de tusener som fulgte ham.¹⁶ Men historien begynner med disiplenes erkjennelse av sin mangel, de så at de bare hadde “fem byggbrød og to småfisker. Men hva er det til så mange?”¹⁷ Disiplene hadde rett. De hadde *ikke* nok mat, men de ga det de hadde til Jesus og så sørget *Han* for mirakelet.

Har du noen gang følt at dine talenter og gaver var for små for den oppgaven som lå foran deg? Det har jeg. Men du og jeg kan gi det vi har til Kristus, og han vil mangfoldiggjøre vår innsats. Det du har å tilby er mer enn nok – selv med dine menneskelige skrøpeligheter og svakheter – *hvis* du stoler på Guds nåde.

Sannheten er at hver og en av oss er én generasjon fra Guddommen – alle er et Guds barn.¹⁸ Og på samme måte som han har gjort med både profeter og vanlige menn og kvinner opp gjennom årene, har vår himmelske Fader til hensikt å omforme oss.

C. S. Lewis forklarte Guds kraft til å omforme på denne måten: “Forestill deg at du er et levende hus. Gud kommer for å ombygge huset. I begynnelsen forstår du kanskje hva han gjør. Han sørger for gode avløp, stanser lekkasjene i taket osv. Du visste at disse jobbene måtte gjøres, så du er ikke overrasket. Men nå begynner han å hamre løs på huset på en måte som gjør fryktelig vondt... [Du skjønner], han bygger et ganske annet hus enn det du hadde tenkt deg... Du trodde du skulle bli til en kjekk liten hytte, men Han bygger et slott. Hans hensikt er å komme og bo der selv.”¹⁹

På grunn av Frelserens sonoffer, kan vi bli i stand til å utføre de oppgaver som venter. Profetene har undervist om

at når vi klatrer på disippelens vei, kan vi bli helliggjort gjennom Kristi nåde. Guddommelig utilfredshet kan bevege oss til å handle i tro, følge Frelserens innbydelser til å gjøre godt og gi vårt liv i ydmykhet til Ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, i Tad Walch, "The Lord's Message Is for Everyone": President Nelson Talks about Global Tour," *Deseret News*, 12. apr. 2018, deseretnews.com.
2. Neal A. Maxwell, "Becoming a Disciple," *Ensign*, juni 1996, 18.
3. Neal A. Maxwell, "Becoming a Disciple," 16; uthevelse tilføyd.
4. "Motløshet vil svekke din tro. Hvis du forventer mindre, vil din effektivitet avta, ditt ønske vil svekkes, og du vil få større vanskeligheter med å følge Ånden" ("Hva er mitt mål som misjonær?" *Forkynn mitt evangelium – en veiledning i misjonærarbeidet*, rev. utg. [2018], lds.org/manual/missionary).
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 29.
6. Joseph Smith – Historie 1:8.
7. Joseph Smith – Historie 1:10; uthevelse tilføyd.
8. Apostlenes gjerninger 10:38.
9. Bonnie D. Parkin, "Personal Ministry: Sacred and Precious" (Andakt ved Brigham Young University, 13. feb. 2007), 1, speeches.byu.edu.
10. Moroni 7:13.
11. 1 Korinterbrev 13:8.
12. 2 Nephi 32:5.
13. "Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk" (Filipperne 4:13).
14. Hebreerne 4:16.
15. "Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min *nåde* er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem" (Ether 12:27; uthevelse tilføyd).
16. Se Matteus 14:13-21; Markus 6:31-44; Lukas 9:10-17; Johannes 6:1-14.
17. Johannes 6:9.
18. President Boyd K. Packer sa: "Uansett hvor mange generasjoner forfedre du har hatt på jorden, uansett hvilken rase eller hvilket folk du representerer, kan din åndelige stamtavle skrives på én enkelt linje. Du er et Guds barn!", Til unge kvinner og menn," *Lys over Norge*, juli 1989, 50).
19. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), 160.

Av Cristina B. Franco

Annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

Gleden ved uselvisk tjeneste

Vi har lovet vår himmelske Fader at vi skal tjene ham og andre med kjærlighet og gjøre hans vilje i alle ting.

Etter forrige generalkonferanse kom mange til meg med det samme spørsmålet: "Er de stolene komfortable?" Mitt svar var det samme hver gang: "Stolene er svært komfortable hvis du ikke skal holde tale." Ikke sant? Min stol har ikke vært så komfortabel denne konferansen, men jeg er virkelig takknemlig for velsignelsen og æren det er å tale til dere i kveld.

Noen ganger når vi yter tjeneste får vi sitte på forskjellige stoler. Noen er ganske komfortable og andre er det ikke, men vi har lovet vår himmelske Fader at vi skal tjene ham og andre med kjærlighet og gjøre hans vilje i alle ting.

For noen år siden lærte de unge i Kirken at "når du 'trer inn i Guds tjeneste' [Lære og pakter 4:2], blir du med på den største reisen noensinne. Du hjelper Gud å fremskynde sitt verk, og det er en stor, frydefull og fantastisk opplevelse."¹ Det er en reise som er tilgjengelig for alle – i alle aldre – og det er også en reise som fører oss langs det vår kjære profet har talt om som "paktens sti."²

Dessverre lever vi imidlertid i en selvisk verden der folk hele tiden spør: "Hva får jeg ut av det?" istedenfor å spørre: "Hvem kan jeg hjelpe i dag?" eller: "Hvordan kan jeg bedre tjene Herren i mitt kall?" eller: "Gir jeg mitt alt til Herren?"

Et stort eksempel i mitt liv på uselvisk tjeneste er søster Victoria Antoniotti. Victoria var en av Primærlærerne i min gren da jeg vokste opp i Argentina. Hver tirsdag ettermiddag,

når vi var samlet til Primær, hadde hun med sjokoladecake til oss. Alle likte kaken – alle utenom meg. Jeg hatet sjokoladecake! Selv om hun prøvde å dele kaken med meg, sa jeg alltid nei takk.

En dag etter at hun hadde delt sjokoladekaken med de andre barna, spurte jeg henne: “Hvorfor tar du ikke med en kake med en annen smak – som for eksempel appelsin eller vanilje?”

Etter å ha ledd litt, spurte hun meg: “Hvorfor prøver ikke *du* et lite stykke? Denne kaken er laget med en spesiell ingrediens, og jeg lover at hvis du prøver den, vil du like den!”

Jeg så meg rundt, og til min overraskelse så alle ut til å like kaken. Jeg bestemte meg for å prøve. Kan dere gjette hva som skjedde? Jeg likte den! Det var den aller første gangen jeg hadde likt en sjokoladecake.

Det var ikke før mange år senere at jeg fant ut hva den hemmelige ingrediensen i søster Antoniettis sjokoladecake var. Mine barn og jeg besøkte min mor hver uke. På et av disse besøkene spiste mor og jeg et stykke sjokoladecake, og jeg fortalte henne hva som skjedde den aller første gangen da jeg begynte å like kaken. Da fortalte hun meg resten av historien.

“Du skjønner det, Cris,” sa min mor, “Victoria og familien hennes hadde ikke så mye, så hver uke måtte hun

velge mellom å betale for bussen slik at hun og hennes fire barn kunne komme til Primær, eller kjøpe ingrediensene til å lage sjokoladekaken til Primærklassen sin. Hun valgte alltid sjokoladekaken fremfor bussen, og hun og barna hennes gikk mer enn 3 km hver vei, uavhengig av været.”

Den dagen verdsatte jeg sjokoladekaken hennes enda mer. Det som var enda viktigere var at jeg lærte at den hemmelige ingrediensen i Victorias kake var den kjærlighet hun hadde til dem hun tjente og hennes uselviske offer for oss.

Å tenke tilbake på Victorias kake hjelper meg å huske et uselvisk offer i de tidløse leksjonene som Frelseren underviste til sine disipler da han gikk til tempelets skattkammer. Dere kjenner historien. Eldste James E. Talmage sa at det var 13 kister, og at “i disse beholdere la folket sine bidrag til de forskjellige formål som var angitt ved en inskripsjon på kistene.” Jesus så på rekken av givere, som besto av mange forskjellige typer mennesker. Noen ga sine gaver med “oppriktig hensikt” mens andre “kastet ned store summer sølv og gull,” i et håp om å bli sett, lagt merke til og rost for sine bidrag.

“Blant de mange givere fantes det en fattig enke, som ... i en av offerkistene la ned to små bronsemynter, kjent som skjerver. Hennes bidrag beløp

seg til mindre enn en halv U.S. cent; (ca. én øre i norske penger). Herren kalte sine disipler til seg, henledet deres oppmerksomhet på den fattige enken og hva hun hadde gjort, og sa: ‘Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle de andre som la i tempelkisten. For de gav alle av sin overflod, men hun gav av sin fattigdom alt det hun eide, alt det hun hadde å leve av’ [Mark 12:43-44].”³

Tilsynelatende hadde ikke enken noen nevneverdig posisjon i samfunnet på sin tid. Men hun hadde faktisk noe som var viktigere: Hennes intensjoner var ekte, og hun ga alt det hun hadde å gi. Kanskje hun ga mindre enn andre, mer stillferdig enn andre, annerledes enn andre. I noens øyne var det hun ga ubetydelig, men i Frelserens øyne, han som er “tyder[en] av hjertets tanker og hensikter,”⁴ ga hun sitt alt.

Søstre, gir vi vårt alt til Herren uten å holde noe tilbake? Ofrer vi vår tid og våre talenter slik at den oppvoksende generasjon kan lære å elske Herren og holde hans bud? Yter vi omsorgstjeneste både til dem som er rundt oss og til dem vi er blitt tildelt med omsorg og flid – der vi ofrer tid og energi som kunne vært brukt på andre måter? Etterlever vi de to store bud – å elske Herren og å elske hans barn?⁵ Ofte kommer denne kjærligheten til uttrykk som tjeneste.

President Dallin H. Oaks sa: “Vår Frelser ga seg selv i uselvisk tjeneste. Han underviste at vi alle skulle følge ham ved å nekte oss våre selviske interesser for å kunne tjene andre.”

Han fortsatte:

“Et kjent eksempel på å glemme oss selv i tjeneste for andre ... er det offer foreldre gjør for sine barn. Mødre gjennomgår smerte og tap av personlige prioriteringer og bekvemmeligheter

for å føde og oppdra hvert barn. Fedre tilpasser sitt liv og sine prioriteringer for å forsørge en familie ...

... Vi gleder oss også over dem som tar seg av funksjonshemmede familiemedlemmer og eldre foreldre. Ingen som gjør dette, spør: 'Hva tjener jeg på det?' Dette fordrer at man setter til side personlige bekvemmeligheter til fordel for uselvvisk tjeneste ...

Alt dette illustrerer det evige prinsipp at vi er lykkeligere og mer tilfreds når vi handler og tjener for det vi gir, ikke for det vi får.

Vår Frelser lærer oss å følge ham ved å gjøre de nødvendige ofre for å glemme oss selv i uselvvisk tjeneste for andre.⁶

President Thomas S. Monson underviste på samme måte: "Når vi møter vår Skaper, vil vi kanskje ikke

bli spurt: 'Hvor mange stillinger hadde du,' men snarere: 'Hvor mange mennesker hjalp du?' I virkeligheten kan man aldri elske Herren før man tjener ham ved å tjene hans folk.⁷

Med andre ord, søstre, det vil ikke ha noen betydning om vi satt i de komfortable stolene eller om vi strevde med å komme oss gjennom møtet på en rusten klappstol på bakerste rad. Det har heller ingen betydning om vi, av nødvendighet, gikk ut i en

foajé for å trøste en gråtende baby. Det som er av betydning er at vi kom med et ønske om å tjene, at vi la merke til dem vi skal yte omsorgstjeneste til og hilste på dem med glede, og at vi hilste på dem som satt på vår rad med klappstoler – og rakk ut en vennskapelig hånd selv om vi *ikke* hadde fått i oppdrag å yte omsorgstjeneste til dem. Og det vil absolutt ha betydning at vi gjør alt det vi gjør med den spesielle tjeneste-ingrediensen sammen med kjærlighet og offer.

Jeg har lært at vi ikke trenger å lage sjokoladekake for å være en vellykket eller hengiven Primær-lærer, for det handlet ikke om kaken. Det var kjærligheten bak handlingen.

Jeg vitner om at kjærlighet heliggjøres gjennom offer – en lærers offer og enda mer gjennom Guds Sønnns endelige og evige offer. Jeg bærer vitnesbyrd om at han lever! Jeg er glad i ham og ønsker å legge bort selviske ønsker for å elske og tjene slik han gjør. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Unge menns generalpresidentskap, "Dette forunderlige verk," *Liahona*, jan. 2015, 49.
2. Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad," *Liahona*, apr. 2018, 7.
3. James E. Talmage, *Jesu Kristus* (1976), 412.
4. Lære og pakter 33:1.
5. Se Matteus 22:37, 39.
6. Dallin H. Oaks, "Uselvvisk tjeneste," *Liahona*, mai 2009, 93, 96.
7. Thomas S. Monson, "Great Expectations" (andakt ved Brigham Young University, 11. jan. 2009), 6; speeches.byu.edu.

Av president Henry B. Eyring

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Kvinner og læring av evangeliet i hjemmet

Frelseren er deres fullkomne eksempel på hvordan dere kan spille en viktig rolle i hans vektlegging av læring av evangeliet i hjemmet.

Mine kjære søstre, det er vidunderlig å være sammen med dere. Dette er en spennende tid i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Herren utøser kunnskap til sin kirke slik han har lovet.

Dere husker at han sa: “Hvor lenge kan rennende vann forbli urent? Hvilken makt kan stanse himlene? Like gjerne kunne mennesket rekke ut sin svake arm for å stanse elven Missouri i dens fastsatte løp eller vende strømmen i motsatt retning, som å forsøke å hindre Den Allmektige i å utøse kunnskap fra himmelen over de siste-dagers-helliges hoder.”¹

En del av Herrens nåværende utdeling av kunnskap er knyttet til å akselerere utgytelsen av evig sannhet både i sinn og hjerte til sitt folk. Han har gjort det klart at vår himmelske Faders døtre vil spille en grunnleggende rolle i denne mirakuløse akselerasjonen. Ett tegn på dette mirakelet er at han leder sin levende profet til å legge mye større vekt på læring av evangeliet i hjemmet og innad i familien.

Dere spør kanskje: “Hvordan gjør dette trofaste søstre til en grunnleggende styrke for å hjelpe Herren å utøse kunnskap over sine hellige? Herren

gir svaret i “Familien – en erklæring til verden”. Dere kjenner ordene, men dere får kanskje en ny forståelse og anerkjenner at Herren forutså disse spennende endringene som nå finner sted. I erklæringen ga Han søstrene ansvaret å være de viktigste lærerne av evangeliet i familien med disse ordene: “En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn.”² Dette innbefatter å gi næring i form av evangeliets sannheter og kunnskap.

Familieerklæringen fortsetter: “Fedre og mødre [er] forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere.”³ De er likeverdige partnere, like i sitt potensial for åndelig vekst og for å tilegne seg kunnskap og er derved forenet når de hjelper hverandre. De er likeverdige i sitt guddommelige potensial om å bli opphøyet sammen. Menn og kvinner kan faktisk ikke bli opphøyet alene.

Hvorfor er det da slik at en Guds datter, i et forenet og likeverdig forhold, får hovedoppgaven med å gi omsorg med den viktigste næring alle må få, en kunnskap om sannhet som kommer fra himmelen? Slik jeg forstår det har dette vært Herrens måte siden familier ble skapt i denne verdenen.

Det var for eksempel Eva som fikk kunnskapen om at Adam måtte spise av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt for at de skulle kunne holde alle Guds bud og danne en familie. Jeg vet ikke hvorfor det var Eva som forsto det først, men Adam og Eva ble fullkomment forenet da kunnskapen ble utøst over Adam.

Et annet eksempel på at Herren brukte kvinnenens evner til å gi omsorg,

er måten han styrket Helamans sønner på. Jeg får en klump i halsen når jeg leser beretningen og minnes min egen mors stille, betryggende ord da jeg dro hjemmefra til militærtjeneste.

Helaman skrev:

“Deres mødre hadde lært dem at hvis de ikke tvilte, ville Gud befri dem.

Og de gjentok sine mødres ord for meg og sa: Vi tviler ikke på at våre mødre visste det.”⁴

Selv om jeg ikke kjenner til alle grunnene Herren har for å gi hovedansvaret for omsorg i familien til trofaste søstre, tror jeg det har å gjøre med deres evne til å vise kjærlighet. Det skal stor kjærlighet til for å føle andres behov mer enn sine egne. Det er Kristi rene kjærlighet for den personen dere yter omsorg til. Følelsen av nestekjærlighet kommer av at den personen som er valgt til å være omsorgsperson, er verdig til virkningen av Jesu Kristi forsoning. Hjelpeforeningens motto, som min egen mor var et eksempel på, synes å være inspirert: “Nestekjærlighet svikter aldri.”

Som Guds døtre har dere en instinktiv og sterk evne til å føle andres behov og til å vise kjærlighet. Som et resultat av det blir dere mer følsomme for Åndens hvisken. Ånden kan deretter veilede hva dere tenker, hva dere sier og hva dere gjør for å gi næring slik at Herren kan utøse kunnskap, sannhet og mot over dem.

Dere søstre som hører på denne talen, er hver for dere på et unikt sted på deres reise gjennom livet. Noen er unge piker som er med på et kvinnemøte på generalkonferansen for første gang. Noen er unge kvinner som forbereder seg til å bli de omsorgspersonene som Gud ønsker at de skal bli. Noen er nylig blitt gift og har ennå ikke fått barn, andre er unge mødre med ett eller flere barn. Noen er mødre med tenåringer og andre med barn på misjonsmarken. Noen har barn som har blitt svekket i troen og er langt hjemmefra. Noen bor alene uten en trofast ledsager. Noen er bestemødre.

Uansett hva deres personlige omstendigheter måtte være, er dere en del – en viktig del – av Guds familie og deres egen familie, enten i fremtiden, i denne verden eller i ånde verden. Deres ansvar fra Gud er å ha omsorg for så mange av hans og deres familiemedlemmer som dere kan med deres kjærlighet og tro på Herren Jesus Kristus.

Deres utfordring er å vite hvem dere skal ha omsorg for, hvordan og når. Dere trenger Herrens hjelp. Han kjenner andres hjerte, og han vet når de er klar til å ta imot deres omsorg. Troens bønn vil være deres nøkkel til suksess. Dere kan stole på å motta hans veiledning.

Han ga denne oppfordringen: “Be til Faderen i mitt navn med fast tro på

at dere skal få, og dere skal ha Den Hellige Ånd som åpenbarer alt som menneskenes barn trenger.”⁵

I tillegg til bønn, vil oppriktig studium av Skriftene være en del av deres økende kraft til å ha omsorg. Her er løftet: “Vær heller ikke bekymret på forhånd for hva dere skal si, men samle til enhver tid livets ord i deres sinn, og det skal bli gitt dere i samme stund den del som skal bli tildelt enhver.”⁶

Så dere vil ta lengre tid til å be, grunne og meditere over åndelige saker. Dere vil få kunnskap om sannheten utøst over dere og vokse i deres kraft til å ha omsorg for andre i deres familie.

Det vil være tider når dere føler at deres fremgang i å lære hvordan å ha bedre omsorg går sakte. Dere vil trenge tro for å holde ut. Frelseren ga dere denne oppmuntringen:

“Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det som er stort.

Se, Herren krever hjertegodhet og et villig sinn, og den som er villig og lydig, skal ete det gode i Sions land i disse siste dager.”⁷

Deres tilstedeværelse her i kveld er et tegn på at dere er villige til å akseptere Herrens innbydelse til å ha omsorg for andre. Det gjelder også for de yngste som er her i kveld. Dere kan få vite hvem dere skal ha omsorg for i deres

familie. Hvis dere ber med oppriktig hensikt, vil et navn eller et ansikt dukke opp i deres sinn. Hvis dere ber om å få vite hva dere skal gjøre eller si, vil dere føle et svar. Hver gang dere adlyder, vil deres kraft til å ha omsorg vokse. Dere vil forberede dere til den dagen når dere vil ha omsorg for deres egne barn.

Tenåringsmødre kan be om å få vite hvordan de skal ha omsorg for en sønn eller datter som ikke ser ut til å reagere på omsorg. Dere kan be om å få vite hvem som kan ha den åndelige påvirkningen barnet deres trenger og vil ta imot. Gud hører og besvarer slike oppriktige bønner fra bekymrede mødre, og han sender hjelp.

En bestemor her i kveld kan også føle hjertesorg på grunn av vanskelighetene hennes barn og barnebarn opplever. Dere kan finne mot og rettleiding fra erfaringene til familier i Skriftene.

Fra Adam og Evas tid, gjennom fader Israel, og videre til alle familier i Mormons bok, er det en sikker lærdom om hva vi skulle gjøre med den sorgen vi har over barn som ikke er mottagelige: Slutt aldri å vise kjærlighet.

Vi har Frelserens oppmuntrende eksempel da han hadde omsorg for sin himmelske Faders opprørske åndebarn. Selv når de og vi forårsaker smerte, er Frelserens hånd fremdeles utstrakt.⁸ Han snakket i 3. Nephi om sine åndelige søstre og brødre som han hadde prøvd å ha omsorg for uten å lykkes: “Dere folk ... som er etterkommere av Jakob, ja, som er av Israels hus, hvor ofte har jeg ikke samlet dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og har gitt dere føde.”⁹

Frelseren er det fullkomne eksempel for dere søstre på ethvert stadium av livets reise, i enhver familiesituasjon og på tvers av alle kulturer, på hvordan dere kan spille en viktig rolle i hans vektlegging av læring av evangeliet i hjemmet og i familien.

Dere vil bringe deres iboende følelse av nestekjærlighet inn i endringer av aktiviteter og praksis i deres familie. Det vil føre til større åndelig vekst. Når dere ber sammen med og for familiemedlemmer, vil dere føle deres egen og Frelserens kjærlighet til dem. Det vil bli deres åndelige gave i større grad når dere søker

den. Deres familiemedlemmer vil føle det når dere ber med større tro.

Når familien samles for å lese høyt fra Skriftene, har dere allerede lest dem og bedt om dem for å forberede dere selv. Dere vil ha funnet tid til å be om at Ånden må opplyse deres sinn. Da, når det er deres tur til å lese, vil familiemedlemmene føle deres kjærlighet til Gud og til hans ord. De vil bli næret av ham og av hans Ånd.

Den samme utgytelsen kan komme i en hvilken som helst familiesamling dersom dere ber om det og planlegger det. Det kan kreve innsats og tid, men det vil føre til mirakler. Jeg husker en leksjon min mor underviste da jeg var liten. Jeg kan fortsatt se for meg det fargede kartet hun hadde laget av apostelen Paulus’ reiser. Jeg undres på hvordan hun fant tid og energi til å gjøre det. Til denne dag er jeg velsignet ved hennes kjærlighet til denne trofaste apostelen.

Dere vil alle finne måter å bidra på i utgytelsen av sannhet over deres familie i Herrens gjenopprettede kirke. Hver enkelt av dere vil be, studere og grunne på hva deres egenartede bidrag skal være. Men dette vet jeg, at hver og en av dere, når dere trekker i samme åk som Guds sønner, vil være en stor del av et mirakel av læring og etterlevelse av evangeliet som vil fremskynde Israels innsamling og vil forberede Guds familie for den Herre Jesu Kristi strålende gjenkomst. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 121:33.
2. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
3. “Familien – en erklæring til verden”, 145.
4. Alma 56:47-48.
5. Lære og pakter 18:18.
6. Lære og pakter 84:85.
7. Lære og pakter 64:33-34.
8. Se 2 Nephi 19:12, 21.
9. 3 Nephi 10:4.

Av president Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Foreldre og barn

Vår himmelske Faders store plan for lykke forteller deg hvem du er og hensikten med ditt liv.

Mine kjære søstre, så vidunderlig det er å ha dette nye general-konferansemøtet for Kirkens kvinner som er åtte år og eldre. Vi har hørt inspirerte budskap fra ledere for søstrene og fra president Henry B. Eyring. President Eyring og jeg gleder oss over å arbeide under president Russell M. Nelsons ledelse, og vi ser frem til hans profetiske budskap.

I.

Barn er vår mest dyrebare gave fra Gud – vårt evige avkom. Allikevel

lever vi i en tid der mange kvinner ikke ønsker å ha noen del i det å bære frem og oppdra barn. Mange unge voksne utsetter ekteskap inntil timelige behov er dekket. Gjennomsnittsalderen for ekteskap blant vår kirkes medlemmer har øket med mer enn to år, og antall fødsler blant Kirkens medlemmer går ned. USA og noen andre nasjoner står overfor en fremtid der det er for få barn som vokser opp og som kan forsørge antall voksne som pensjonerer seg.¹ Over 40 prosent av barna i USA fødes av ugifte mødre. Disse barna er sårbare.

Alle disse trendene virker mot vår Faders guddommelige frelsesplan.

II.

Siste-dagers-hellige kvinner forstår at det å være mor er deres høyeste prioritet, deres største glede. President Gordon B. Hinckley sa: “De fleste kvinner finner sin største tilfredsstillelse, sin største lykke i hjemmet og i familien. Gud plantet noe guddommelig i kvinner, som uttrykkes i stillferdig styrke, i finesse, i fred, i vennlighet, i dyd, i sannhet, i kjærlighet. Og alle disse bemerkelsesverdige egenskapene finner sitt sanne og mest tilfredsstillende uttrykk i morsrollen.”

Han fortsatte: “Den største jobben som en kvinne noensinne vil gjøre, vil være å pleie og undervise og leve og oppmuntre og oppdra sine barn i rettferdighet og sannhet. Det finnes ingen annen ting som kan sammenlignes med det, uansett hva hun gjør.”²

Mødre, kjære søstre, vi er glad i dere for de dere er og det dere gjør for oss alle.

I sitt viktige budskap i 2015 med tittelen: “En oppfordring til mine søstre,” sa president Russell M. Nelson:

“Guds rike er ikke og kan ikke være komplett uten kvinner som inngår hellige pakter og deretter holder dem, og kvinner som kan tale med Guds kraft og myndighet!

I dag ... trenger [vi] kvinner som kan få viktige ting til å skje ved sin tro, og som er tapre forsvarere av moral og familier i en verden som er syk av synd. Vi trenger kvinner som vier seg til å lede Guds barn langs paktens sti til opphøyelse, kvinner som vet hvordan de kan motta personlig åpenbaring, som forstår kraften og freden i tempelbegavelsen, kvinner som vet hvordan de kan påkalle himmelens krefter for å beskytte og styrke barn og familier, kvinner som underviser uten frykt.”³

Disse inspirerte læresetningene er alle basert på “Familien – en erklæring til verden”, der denne gjenopprettede kirke igjen stadfester lære og praksiser som var sentrale for Skaperens plan før han skapte jorden.

III.

Nå vil jeg tale til de yngre i denne forsamlingen. Mine kjære unge søstre, på grunn av deres kunnskap om Jesu Kristi gjengitte evangelium, er dere unike. Den kunnskap dere har vil gjøre dere i stand til å utholde og overvinne vanskelighetene ved det å vokse opp. Fra dere var små har dere deltatt i prosjekter og programmer som har utviklet deres talenter, som for eksempel skriveferdigheter, taleferdigheter og evner til å planlegge. Dere har lært å ha en ansvarlig oppførsel og å motstå fristelser til å lyve, jukse, stjele eller bruke alkohol eller narkotika.

Deres unike evner har blitt anerkjent i en studie av amerikanske tenåringer og religion, gjennomført ved University of North Carolina. En artikkel i *Charlotte Observer* hadde tittelen “Mormon teens cope best: Study finds they top peers at handling adolescence.” [Mormon- tenåringer klarer seg best: En studie viser at de håndterer oppveksten bedre enn

sine jevnaldrende]. Denne artikkelen konkluderer med at “Mormonene gjorde det best når det gjelder å unngå risikofylt adferd, gjøre det bra på skolen og å ha en positiv innstilling til fremtiden.” En av forskerne i studien som intervjuet de fleste av våre ungdommer sa: “I nesten alle kategorier vi så på, var det et klart mønster: Mormonene kom best ut.”⁴

Hvorfor er dere best i å takle vanskelighetene ved å vokse opp? Unge kvinner, det er fordi dere forstår vår himmelske Faders store plan for lykke. Den forteller dere hvem dere er og hensikten med deres liv. Ungdom med denne forståelsen er de første til å løse problemer og de første til å velge det rette. Dere vet at dere kan ha Herrens hjelp til å overvinne alle vanskelighetene i oppveksten.

En annen grunn til at dere er de mest effektive er fordi dere forstår at dere er barn av en himmelsk Fader som elsker dere. Jeg er sikker på dere kjenner til vår flotte salme: “Kjære barn, din Gud er nær deg”. Her er det første verset som vi alle har sunget og trodd:

*Kjære barn, din Gud er nær deg
hvor du enn i verden er.
Og med velbehag han ser deg
når du alltid har ham kjær.*⁵

Det er to læresetninger i dette verset: For det første, vår himmelske Fader er nær oss og våker over oss natt og dag. Tenk på det! Gud elsker oss, han er nær oss og han våker over oss. For det annet: Han har behag i å velsigne oss når vi “alltid har ham kjær” [engelsk sangtekst: “prøver å gjøre det rette”]. Hvilken trøst når vi opplever engstelser og vanskeligheter!

Ja, unge kvinner, dere er velsignet og dere er fantastiske, men dere må som alle andre av vår himmelske Faders barn “prøve å gjøre det rette.”

Her kunne jeg gitt dere råd om mange forskjellige ting, men jeg har valgt å tale om bare to.

Mitt første råd gjelder mobiltelefoner. En nylig landsdekkende undersøkelse avdekket at over halvparten av alle tenåringer i USA sa at de bruker for mye tid på sine mobiltelefoner. Mer enn 40 prosent sa at de følte engstelse når de var borte fra mobiltelefonen sin.⁶ Dette var mer vanlig blant piker enn blant gutter. Mine unge søstre – og voksne kvinner også – det vil være til velsignelse for dere hvis dere begrenser deres bruk og avhengighet av mobiltelefoner.

Mitt andre råd er enda viktigere. Vær vennlig mot andre. Vennlighet er noe mange av våre ungdommer utøver allerede. Noen ungdomsgrupper i noen lokalsamfunn har vist veien for oss alle. Vi har blitt inspirert av våre unge menneskers vennlige handlinger til dem som trenger kjærlighet og hjelp. Dere gir hjelp og viser hverandre kjærlighet på mange måter. Vi ønsker at alle ville følge deres eksempel.

Samtidig vet vi at motstanderen frister oss alle til å være uvennlige, og det finnes fortsatt mange eksempler på dette, selv blant barn og ungdom. Vedvarende uvennlighet har mange navn, som for eksempel mobbing, rotte seg

sammen mot noen eller å gå sammen for å avvise andre. Disse eksemplene fører med overlegg til smerte for klassekamerater eller venner. Mine unge søstre, Herren er ikke tilfreds hvis vi er ondskapsfulle eller slemme mot andre.

Her er et eksempel. Jeg kjenner til en ung mann, en flyktning her i Utah, som ble ertet på grunn av at han var annerledes, og fordi han noen ganger snakket morsmålet sitt. Han ble forfulgt av en gjeng velstående ungdommer, helt til han tok hevn på en måte som førte til at han ble fengslet i over 70 dager mens utvisning ble vurdert. Jeg vet ikke hva som provoserte denne ungdomsgruppen, mange av dem var siste-dagers-hellige som dere, men jeg kan se resultatet av å være slem, en tragisk opplevelse som et av Guds barn måtte lide for. Små uvennlige handlinger kan få ødeleggende konsekvenser.

Da jeg hørte denne historien, sammenlignet jeg den med det vår profet, president Nelson, sa på sin nylige verdensomspennende andakt for ungdom. Da han ba dere og alle andre ungdommer om å hjelpe til med Israels innsamling sa han: "Skill ... deg ut, vær annerledes enn verden. Du og jeg vet at du burde være et lys for verden. Derfor trenger Herren at du ser ut som, høres ut som, oppfører deg som og kler deg som en sann Jesu Kristi disippel."⁷

Ungdomsbataljonen som president Nelson innbød deg til å bli med i vil ikke være *slem* mot hverandre. De vil følge Frelserens læresetning om å rekke ut en hånd og være kjærlige og omtenkssomme mot andre, og til og med snu det andre kinnet til når vi føler at noen har gjort noe galt mot oss.

I en generalkonferansetale omtrent på samme tid som mange av dere ble født, roste president Gordon B.

Hinckley "skjønne unge kvinner som gjør sitt beste for å etterleve evangeliet." Han beskrev dem, akkurat som jeg føler for å beskrive dere:

"De er storsinnet mot hverandre. De ønsker å styrke hverandre. De gjør ære på sine foreldre og de hjem de kommer fra. De er på vei mot å bli voksne kvinner og vil gjennom hele livet bære med seg de idealer som motiverer dem nå."⁸

Som en Herrens tjener sier jeg til dere unge kvinner: Vår verden trenger deres godhet og kjærlighet. Vær vennlige mot hverandre. Jesus lærte oss å elske hverandre og behandle andre slik vi ønsker å bli behandlet. Når vi anstrenger oss for å være vennlige, kommer vi nærmere ham og hans kjærlige innflytelse.

Mine kjære søstre, hvis dere på noen som helst måte er slemme eller smålige – enkeltvis eller sammen med en gruppe – bestem dere nå for å forandre dere og oppfordre andre til å forandre seg. Dette er mitt råd, og jeg gir det til dere som en Herre Jesu Kristi tjener fordi hans Ånd har tilskyndet meg til å tale til dere om dette viktige

emnet. Jeg vitner om Jesus Kristus, vår Frelser, som lærte oss å elske hverandre slik han elsket oss. Jeg ber om at vi må gjøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Sara Berg, "Nation's Latest Challenge: Too Few Children", AMA Wire, 18. juni 2018, wire.ama-assn.org.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 387, 390; se også M. Russell Ballard, "Mødre og døtre", *Liahona*, mai 2010, 18, (i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* [2011], 156).
3. Russell M. Nelson, "En oppfordring til mine søstre", *Liahona*, nov. 2015, 96; se også Russell M. Nelson, "Children of the Covenant", *Ensign*, mai 1995, 33.
4. Denne studien ble utgitt av Oxford University Press som Christian Smith og Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005).
5. "Kjære barn, din Gud er nær deg", *Salmer*, nr. 49.
6. Se "In Our Opinion: You Don't Need to Be Captured by Screen Time," *Deseret News*, 31. aug. 2018, deseretnews.com.
7. Russell M. Nelson, "Sions ungdom, kom nå alle" (verdensomspennende andakt for ungdom 3. juni, 2018), 8, HopeofIsrael.lds.org.
8. Gordon B. Hinckley, "Behovet for mer vennlighet", *Liahona*, mai 2006, 60 – 61.

Av president Russell M. Nelson

Søstrenes deltagelse i Israels innsamling

Jeg kommer med en profetisk oppfordring til dere, Kirkens kvinner, om å forme fremtiden ved å hjelpe til med å samle det adspredte Israel.

Det er vidunderlig å være sammen med dere, mine kjære og dyrebare søstre. Kanskje en opplevelse jeg hadde nylig vil gi dere en idé om hva jeg føler for dere og de guddommelige egenskapene som dere er begavet med.

En dag da jeg talte til en forsamling i Sør-Amerika, ble jeg mer og mer engasjert i emnet mitt, og på et viktig punkt sa jeg: “Som *mor* til 10 barn, kan jeg fortelle dere at ...” og så fortsatte jeg med budskapet mitt.

Jeg visste ikke at jeg hadde sagt ordet *mor*. Oversetteren min, som trodde at jeg hadde sagt feil, endret ordet *mor* til *far*, så forsamlingen visste aldri at jeg hadde henvist til meg selv som *mor*. Men min hustru Wendy hørte det, og hun frydet seg over min freudi-anske forsnakkelse.

I det øyeblikket rant mitt hjerte over med den dype lengselen etter å utgjøre en forskjell i verden – på den måten bare en mor kan gjøre det. Opp gjennom årene, når jeg har blitt spurt om hvorfor jeg *valgte* å bli lege, har svaret mitt alltid vært det samme: “Fordi jeg ikke kunne *velge* å bli en mor.”

Legg merke til at alltid når jeg bruker ordet *mor*, snakker jeg ikke bare

om kvinner som har født eller adoptert barn i dette livet. Jeg snakker om *alle* vår himmelske Faders voksne døtre. *Enhver* kvinne er en mor på grunn av sine evige guddommelige muligheter.

Så i kveld, som *far* til 10 barn – *ni* døtre og én sønn – og som Kirkens president, ber jeg om at dere vil for- nemme hvor sterkt jeg føler for dere – for hvem dere er og alt det gode dere kan gjøre. Ingen kan gjøre det en rettferdig kvinne kan gjøre. Ingen kan kopiere en mors innflytelse.

Menn kan formidle og formidler ofte vår himmelske Faders og Frelserens kjærlighet til andre. Men kvinner er gitt en spesiell evne til det – en guddommelig begavelse. Dere har evnen til å føle hva noen trenger – og *når* han eller hun trenger det. Dere kan rekke ut en hånd, trøste, undervise og styrke noen i det øyeblikket han eller hun trenger hjelp.

Kvinner oppfatter ting annerledes enn menn, og åh, som vi trenger deres perspektiv! Deres natur leder dere til å tenke på andre *først*, til å overveie den påvirkning enhver handling vil ha på andre.

Som president Eyring påpekte, det var vår strålende Moder Eva – med sin vidtrekkende forståelse av vår himmelske Faders plan – som innledet det vi kaller “fallet”. Hennes vise og modige valg og Adams støttende avgjørelse skapte fremdrift i Guds plan for lykke. De gjorde det mulig for hver enkelt av oss å komme til jorden, få et legeme, og bevise at vi ville velge å støtte Jesus Kristus *nå*, akkurat som vi gjorde i foruttilværelsen.

Mine kjære søstre, dere har unike åndelige gaver og tilbøyeligheter. I

kveld ber jeg dere innstendig, med hele mitt hjertes håp, om å be om å forstå *deres åndelige gaver* – å fremelske dem, bruke dem og utvide dem, mer enn dere noen gang før har gjort. Dere vil forandre verden når dere gjør dette.

Som kvinner inspirerer dere andre og setter en standard som det er verdt å etterligne. La meg gi dere litt bakgrunnskunnskap om to av de store kunngjøringene som ble gjort på vår forrige generalkonferanse. Dere, mine kjære søstre, var avgjørende for begge.

For det første, omsorgstjenesten. Den suverene standard for omsorgstjeneste er den vår Frelser, Jesus Kristus yter. Generelt sett er kvinner, og har alltid vært, nærmere denne standarden enn menn. Når dere yter sann omsorgstjeneste, følger dere følelsene deres for å hjelpe noen til å oppleve mer av Frelserens kjærlighet. Tilbøyeligheten til å yte omsorgstjeneste er iboende i rettferdige kvinner. Jeg kjenner kvinner som hver dag ber: "Hvem vil du at jeg skal hjelpe i dag?"

Før kunngjøringen i april 2018 om den høyere og mer hellige måten å vise omsorg til andre på, hadde noen menn en tendens til å merke av sine hjemmelæreroppgaver som "utført" og så gå videre til neste oppgave.

Men når *dere* følte at en søster dere gikk besøkende lærerinne til trengte hjelp, reagerte dere umiddelbart og fulgte deretter opp gjennom hele måneden. Det var *hvordan* dere utførte besøkende lærerinne-oppgaver som inspirerte vårt løft til omsorgstjeneste.

For det annet, på forrige generalkonferanse omorganiserte vi også Det melkisedekske prestedømmes quorumer. Da vi arbeidet med å finne ut hvordan vi kunne hjelpe Kirkens menn å bli mer effektive i sine ansvarsoppgaver, overveide vi nøye det eksempel Hjelpeforeningen er.

I Hjelpeforeningen møter kvinner i forskjellig alder og stadier i livet sammen. Hvert tiår av livet fører med seg unike utfordringer, og allikevel er *dere* der, uke etter uke, snakker sammen, vokser og underviser i evangeliet sammen og utgjør en stor forskjell i verden.

Nå, etter deres eksempel, er bærere av Det melkisedekske prestedømme medlemmer av eldstenes quorum. Disse mennene er i alderen 18 til 98 (eller kanskje mer), med tilsvarende vide spekter av prestedømserfaring og erfaring i Kirken. Disse brødrene kan nå skape sterkere broderlige bånd, lære sammen og velsigne andre på en mer effektiv måte.

Dere husker at i juni talte søster Nelson og jeg til Kirkens ungdom. Vi innbød dem til å bli med i Herrens ungdomsbataljon for å hjelpe til med Israels innsamling på begge sider av sløret. Denne innsamlingen er "*den største* utfordringen, *den største* saken, og *det største* arbeidet på jorden i dag!"¹

Dette er en sak som virkelig trenger kvinner, fordi kvinner former fremtiden. Så i kveld kommer jeg med en profetisk oppfordring til dere, Kirkens kvinner, om å forme fremtiden ved å hjelpe til med å samle det adspredte Israel.

Hvor kan du begynne?

Jeg gir *fire innbydelser*:

For det første: Jeg innbyr deg til å delta i en 10 dagers faste fra sosiale medier og fra andre medier som bringer negative og urene tanker til ditt sinn. Be om å få vite hvilke innflytelser du skal fjerne under fasten. Resultatet av din 10-dagers faste vil kanskje overraske deg. Hva legger du merke til etter å ha tatt en pause fra verdens perspektiver som har vært skadelig for din ånd? Er det en endring i hvor du *nå* vil bruke din tid og energi? Har noen av dine prioriteringer endret seg – om så bare litt? Jeg oppfordrer deg sterkt til å skrive ned og følge opp alle inntrykk.

For det annet: Jeg innbyr deg til å lese Mormons bok fra nå og ut året. Så umulig som dette kan synes med alt som du prøver å gjøre i ditt liv, hvis du vil ta imot denne innbydelsen med ærlig hensikt, vil Herren hjelpe deg å finne en måte å gjennomføre det på. Og, når du med bønnens hjelp studerer, lover jeg at himlene vil åpne seg for deg. Herren vil velsigne deg med økt inspirasjon og åpenbaring.

Mens du leser, vil jeg oppfordre deg til å markere hvert vers som taler om eller henviser til Frelseren. Prøv så bevisst å snakke om Kristus, ha glede i Kristus og forkynne om Kristus til din familie og venner.² Du og de vil komme

nærmere Frelseren gjennom denne prosessen. Og forandringer, til og med mirakler, vil begynne å finne sted.

I formiddag kom det en kunngjøring angående den nye møteplanen på søndager og et hjemme-sentrert, Kirke-støttet pensum. Dere, mine kjære søstre, er en nøkkel til suksess for denne nye, balanserte og koordinerte innsatsen for undervisning i evangeliet. Vær så snill å undervise dem dere er glad i hva dere lærer fra Skriftene. Undervis dem hvordan de kan vende seg til Frelseren for å få hans helbredende og rensende kraft når de synder. Og lær dem hvordan de kan bruke hans styrkende kraft hver dag i sitt liv.

For det tredje: Opprett et mønster for regelmessige tempelbesøk. Dette vil kanskje kreve litt mer offer i livet ditt. Mer regelmessig tid i tempelet vil gi Herren anledning til å undervise deg om hvordan du kan bruke hans prestedømskraft som du har blitt begavet med i hans tempel. For de av dere som ikke bor i nærheten av et tempel, innbyr jeg dere til med bønnens hjelp å studere om templer i Skriftene og i de levende profeters ord. Søk å få vite mer, å forstå mer, å føle mer om templer enn du noen gang har gjort før.

I vår verdensomspennende andakt for ungdom i juni, talte jeg om en ung mann hvis liv forandret seg da hans foreldre byttet ut smarttelefonen hans med en telefon med kun basisfunksjoner. Denne unge mannens mor er en fryktløs troens kvinne. Hun så at sønnen hennes beveget seg mot valg som kunne hindre ham fra å dra på misjon. Hun tok sine bønner med til tempelet for å finne ut hvordan hun på best mulig måte kunne hjelpe sin

sønn. Deretter fulgte hun opp hvert inntrykk.

Hun sa: "Jeg følte at Ånden ledet meg til å sjekke min sønns telefon til konkrete tider for å finne konkrete ting. Jeg vet ikke hvordan jeg finner frem på disse smarttelefonene, men Ånden ledet meg gjennom alle de sosiale medier som jeg ikke engang selv bruker! Jeg vet at Ånden hjelper foreldre som søker veiledning for å beskytte sine barn. [Til å begynne med] var sønnen min rasende på meg. ... Men etter bare tre dager, takket han meg! Han kunne føle forskjellen."

Sønnens holdninger og adferd endret seg dramatisk: Han ble mer hjelpsom hjemme, smilte mer og fulgte bedre med i kirken. Han likte godt å arbeide en tid i dåpsrommet i

Hjelpeforeningens formål

Hjelpeforeningen hjelper kvinner å forberede seg til det evige livs velsignelser ved at de:

- Vokser i tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning.
- Styrker enkeltpersoner, familier og hjem gjennom ordinanser og pakter.
- Arbeider i fellesskap for å hjelpe de trengende.

Eksemplarer kan fås på lds.org/callings/relief-society/purposes eller på store.lds.org.

tempelet og forberede seg til å reise på misjon.

Min fjerde innbydelse, til dere som er gamle nok, er å delta fullt ut i Hjelpeforeningen. Jeg oppfordrer dere på det sterkeste til å studere Hjelpeforeningens gjeldende formål. Det er inspirerende. Det kan veilede dere i utviklingen av deres eget formål i livet. Jeg ber dere også om å ta inn over dere sannhetene i erklæringen om Hjelpeforeningen som ble utgitt for nesten 20 år siden.³ Et innrammet eksemplar av denne erklæringen henger på veggen på Det første presidentskaps kontor. Jeg blir fylt med glede hver gang jeg leser den. Den beskriver hvem du er og hvem Herren trenger at du er i akkurat denne tiden når du gjør *din* del for å bidra til å samle det adspredte Israel.

Mine kjære søstre, vi trenger *dere!* Vi "trenger *deres* styrke, *deres* omvendelse, *deres* overbevisning, *deres* evne til å lede, *deres* visdom og *deres* røst."⁴ Vi kan rett og slett ikke samle Israel uten dere.

Jeg er glad i dere og takker dere og velsigner dere nå med evnen til å legge verden bak dere idet dere bidrar i dette avgjørende og presserende arbeidet. Sammen kan vi gjøre alt det vår himmelske Fader trenger at vi gjør for å forberede verden til hans elskede Sønnens annet komme.

Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Det vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, "Sions ungdom, kom nå alle" (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), [Hopeofisrael.lds.org](https://hopeofisrael.lds.org).
2. Se 2 Nephi 25:26.
3. Disse dokumentene er tilgjengelig på Internett. For Hjelpeforeningens formål, se lds.org/callings/relief-society. For erklæringen om Hjelpeforeningen, se Mary Ellen Smoot, "Fryd deg høylyd og gled deg, du Sions datter," *Liahona*, jan. 2000, 111–14.
4. Russell M. Nelson, "En oppfordring til mine søstre," *Liahona*, nov. 2015, 96; uthevelse tilføyd.

Generalautoriteter og ledere på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Dallin H. Oaks
Førsterådgiver

Russell M. Nelson
President

Henry B. Eyring
Annenrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QUORUM

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Godoy

GENERALAUTORITET-SYTTIER

(i alfabetisk rekkefølge)

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

Førstestodagiver	Presiderende biskop	Amerikadagiver

LEDERE PÅ GENERALPLAN

SØNDAGSSKOLEN	UNGE KVINNER	HJELPEFORENINGEN	PRIMÆR	UNGE MENN
Førstestodagiver	Førstestodagiver	Førstestodagiver	Førstestodagiver	Førstestodagiver
President	President	President	President	President
Amerikadagiver	Amerikadagiver	Amerikadagiver	Amerikadagiver	Amerikadagiver

Møtet søndag formiddag | 7. oktober 2018

Av president M. Russell Ballard

Fungerende president for De tolv apostlers quorum

Synet om de dødes forløsning

Jeg vitner om at det synet president Joseph F. Smith mottok er sant. Jeg bærer vitnesbyrd om at enhver kan finne ut at det er sant.

Brødre og søstre, min tale ble forberedt noe tid før min kjære hustru Barbara gikk bort. Min familie og jeg takker dere for deres kjærlighet og vennlighet. Jeg ber om at Herren vil velsigne meg når jeg nå skal tale til dere.

I oktober 1918, for 100 år siden, mottok president Joseph F. Smith et strålende syn. Etter nesten 65 år med hengiven tjeneste til Herren i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og bare noen få uker før sin død den 19. november 1918, satt han på rommet sitt og grunnet på Kristi sonoffer og leste apostelen Peters beskrivelse av Frelserens tjenestegjerning i åndeverdenen etter sin korsfestelse.

Han skrev: "Mens jeg leste, gjorde følgende vers sterkt inntrykk på meg ... Mens jeg fordypet meg i disse ting ..., ble min forstands øyne åpnet og Herrens Ånd hvilte på meg, og jeg så hærsverkene av de døde."¹ Hele teksten som omhandler dette synet er nedtegnet i Lære og pakter kapittel 138.

La meg gi litt bakgrunnsinformasjon slik at vi mer fullstendig kan verdsette Joseph F.s livslange forberedelse til å motta denne bemerkelsesverdige åpenbaringen.

Mens han var Kirkens president, besøkte han Nauvoo i 1906, og reflekterte over et minne han hadde fra da han var bare fem år gammel. Han sa: "Akkurat her ... sto jeg da brødrene [Joseph, min onkel og min far, Hyrum] kom ridende da de skulle til Carthage. Uten å stige av hesten, lente far seg ned fra sadelen og løftet meg opp fra bakken. Han kysset meg farvel og satte meg ned på bakken igjen, og jeg så ham ri bort."²

Neste gang Joseph F. så dem var da hans mor, Mary Fielding Smith, løftet ham opp for å se martyrene ligge side ved side etter å ha blitt brutalt myrdet i Carthage fengsel den 27. juni 1844.

To år senere forlot Joseph F., sammen med sin familie og trofaste mor, Mary Fielding Smith, sitt hjem i Nauvoo og dro til Winter Quarters. Selv om han ennå ikke var fylt åtte år, krevdes det at Joseph F. måtte kjøre ett av okse-spennene fra Montrose, Iowa, til Winter Quarters og deretter senere til Salt Lake Valley. Da de kom frem var han nesten 10 år gammel. Jeg håper dere gutter og unge menn lytter og vil forstå ansvaret og forventningene til Joseph F. i hans barndom.

Bare fire år senere, i 1852, da han var 13 år, døde hans kjære mor – og etterlot Joseph og hans søsken foreldreløse.³

Joseph F. ble kalt på misjon til Hawaii i 1854 da han var 15 år gammel. Denne misjonen varte i mer enn tre år, og var begynnelsen på et liv med tjeneste i Kirken.

Etter at han var kommet tilbake til Utah, giftet Joseph F. seg i 1859.⁴ De neste årene var livet hans fylt med arbeid, familieforpliktelser og ytterligere to misjoner. Den 1. juli 1866, i en alder av 27 år, ble Joseph F.s liv for alltid forandret da han ble ordinert til apostel av Brigham Young. I oktober det påfølgende år, fylte han en ledig plass i De tolvts råd.⁵ Han virket som rådgiver til Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, og Lorenzo Snow før han selv ble president i 1901.⁶

Joseph F. og hans hustru Julina ønsket sitt første barn, Mercy

I et strålende syn mottatt i oktober 1918 så president Joseph F. Smith sin far, Hyrum, og profeten Joseph Smith.

Josephine, velkommen i familien.⁷ Hun var bare to og et halvt år gammel da hun gikk bort. Kort tid etterpå skrev Joseph F.: "I går var det en måned siden min ... kjære Josephine døde. Å! Tenk om jeg kunne ha sett henne vokse opp til å bli en voksen kvinne. Jeg savner henne hver dag og jeg er ensom ... Gud tilgi min svakhet hvis det er galt å elske mine små slik jeg elsker dem."⁸

I løpet av sitt liv mistet president Smith sin far, sin mor, en bror og to søstre, to hustruer og tretten barn. Han var godt kjent med sorg og det å miste sine kjære.

Da hans sønn Albert Jesse døde, skrev Joseph F. til sin søster Martha Ann at han hadde bønnfaldt Herren om å spare ham og spurt: "Hvorfor må det være slik? Å Gud, hvorfor måtte det være slik?"⁹

Til tross for sine bønner den gangen, mottok ikke Joseph F. noe svar om denne saken.¹⁰ Han sa til Martha Ann at "himmelen synes lukket over hodene våre" angående emnet døden og ånde verdenen. Hans tro på Herrens evige

løfter var likevel fast og standhaftig.

I Herrens beleilige tid fikk president Smith de svar, den trøst og forståelse om ånde verdenen som han søkte, gjennom det vidunderlige synet han mottok i oktober 1918.

Dette året var særlig smertefullt for ham. Han sørget over de mange dødsfallene i første verdenskrig som fortsatte å stige til over 20 millioner mennesker. I tillegg spredte det seg en influensaepidemi over hele verden, og tok livet av så mange som 100 millioner mennesker.

I løpet av dette året mistet president Smith også tre dyrebare familie medlemmer til. Eldste Hyrum Mack Smith i De tolv apostlers quorum, hans førstefødte sønn og min bestefar, døde plutselig av en sprukket blindtarm.

President Smith skrev: "Jeg er stum og nummen av sorg! ... Mitt hjerte er knust og jeg kan nesten ikke leve! ... Å! Jeg elsket ham! ... Jeg vil alltid ha ham kjær. Og slik er det og vil alltid være med alle mine sønner og døtre, men han er min første sønn, den første til å bringe meg glede og håp om et uendelig, ærverdig navn blant menn

... Fra dypet av min sjel takker jeg Gud for ham! Men ... Å! Jeg trengte ham! Vi alle trengte ham! Han var svært nyttig for Kirken ... Og nå, ... Å! Hva kan jeg gjøre! ... Å! Gud hjelp meg!"¹¹

Neste måned døde president Smiths svigersønn, Alonzo Kesler, i en tragisk ulykke.¹² President Smith skrev i dagboken sin: "Denne forferdelige og tragiske ulykken har igjen kastet skygge over hele familien min."¹³

Syv måneder senere, i september 1918, døde president Smiths svigerdatter og min bestemor Ida Bowman Smith, etter å ha født sitt femte barn, min onkel Hyrum.¹⁴

Det var etter dette, den 3. oktober 1918, etter å ha opplevd intens sorg over millioner som hadde dødd i verden på grunn av krig og sykdom så vel som sine egne familiemedlemmers dødsfall, at president Smith mottok det himmelske synet som er kjent som "Synet om de dodes forløsning."

Han hentydet til åpenbaringen påfølgende dag under åpningsmøtet av generalkonferansen i oktober. President Smiths helse var sviktende, men han talte kort: "Jeg vil ikke, jeg tør ikke prøve å gå inn på mange av de ting som hviler på mitt sinn denne morgenen, og jeg skal utsette mitt forsøk på å fortelle dere noen av de tingene som er i mine taker og som dveler i mitt hjerte til en gang senere, om det er Herrens vilje. Jeg har ikke levd alene disse [siste] fem månedene. Jeg har konstant og i all ydmykhet bedt om hjelp, i tro og beslutsomhet, og jeg har kontinuerlig kommunisert med Herrens ånd."¹⁵

Den åpenbaringen han mottok den 3. oktober trøstet ham og ga svar på mange av hans spørsmål. Vi kan også bli trøstet og lære mer om vår egen fremtid når vi og våre kjære dør og går til ånde verdenen ved å studere

denne åpenbaringen og grunne på dens betydning i måten vi lever vårt liv på hver dag.

Blant de mange ting president Smith så var Frelserens besøk til de trofaste i ånde verdenen etter sin egen død på korset. Fra synet siterer jeg:

“Men se, blant de rettferdige organiserte han sine styrker og utpekte sendebud, ikledd kraft og myndighet, og ga dem i oppdrag å bringe evangeliets lys til dem som befant seg i mørke, ja, til alle menneskenes ånder,¹⁶ og således ble evangeliet forkynt for de døde ...

Disse ble undervist i tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortredende dåp til syndenes forlatelse, Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse,

og i alle evangeliets øvrige prinsipper som de måtte kjenne for å kvalifisere seg, så de kunne dømmes som mennesker i kjødet, men leve som Gud i ånden ...

For de døde hadde betraktet sine ånders lange adskillelse fra legemet som et fangenskap.

Herren underviste disse, og han ga dem kraft til å komme frem etter at han selv var oppstanden fra de døde, for å tre inn i hans Faders rike for der å bli kronet med udødelighet og evig liv,

og fra dette tidspunkt fortsette sitt arbeide slik Herren hadde lovet og få del i alle velsignelser som ble forbeholdt dem som elsker ham.”¹⁷

I dette synet så president Smith sin far, Hyrum og profeten Joseph Smith. Det hadde gått 74 år siden han sist hadde sett dem som liten gutt i Nauvoo. Vi kan bare forestille oss hans glede over å se sin kjære far og onkel. Han må ha blitt inspirert og trøstet ved å se at alle ånder beholder likheten til sitt kjødelige legeme og at de venter i spenning på den dagen de skal få sin lovede oppstandelse. Synet åpenbarte

mer fullstendig dybden og bredden i vår himmelske Faders plan for sine barn og Kristi forløsende kjærlighet og den uforlignelige kraften i hans forsoning.¹⁸

På denne spesielle 100-årsdagen innbyr jeg dere til grundig og gjennomtenkt å lese denne åpenbaringen. Når dere gjør det, måtte Herren velsigne dere til å mer fullstendig forstå og verdsette Guds kjærlighet og hans plan for frelse og lykke for sine barn.

Jeg vitner om at det synet president Joseph F. Smith mottok er sant. Jeg bærer vitnesbyrd om at enhver kan lese det og finne ut at det er sant. De som ikke mottar denne kunnskapen i dette livet vil med sikkerhet få vite dens sannhet når de kommer til ånde verdenen. Der vil alle lovprise Gud og Herren Jesus Kristus for den store frelsesplanen og den lovede oppstandelses velsignelser når legeme

og ånd atter vil bli forenet for aldri å bli adskilt igjen.¹⁹

Hvor takknemlig jeg er for å vite hvor min kjære Barbara er og at vi vil være sammen igjen, med vår familie, i all evighet. Måtte Herrens fred være med oss nå og for alltid er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 138:6, 11.
2. Joseph F. Smith, i Preston Nibley, *Kirkens presidenter* (1975), 166.
3. Se Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* (1938), 13.
4. Han giftet seg med Levira Clark i 1859, Julina Lambson i 1866, Sarah Richards i 1868, Edna Lambson i 1871, Alice Kimball i 1883 og Mary Schwartz i 1884.
5. Joseph F. Smith ble kalt som ytterligere en rådgiver i Det første presidentskap (Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells). Han virket også som annenrådgiver i Det første presidentskap for tre av Kirkens presidenter: President John Taylor, president Wilford Woodruff og president Lorenzo Snow.
6. Joseph F. Smith virket som rådgiver

Av Bonnie H. Cordon

Unge kvinners generalpresident

Å bli en hyrde

Jeg håper at de som du yter omsorgstjeneste til vil betrakte deg som en venn og oppdage at i deg har de en forkjemper, en forsvarer og en fortrolig.

- i Det første presidentskap under Brigham Youngs ledelse og virket som annenrådgiver i Det første presidentskap under ledelse av John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Han var den første av Kirkens presidenter som hadde virket i Det første presidentskap før han ble kalt som president.
7. Mercy Josephine, Joseph F.s førstefødte barn, ble født den 14. august 1867, og døde den 6. juni 1870.
 8. Joseph F. Smith, dagbok, 7 juli 1870, Church History Library, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Salt Lake City, Utah.
 9. Joseph F. Smith til Martha Ann Smith Harris, 26 aug. 1883, Church History Library; se Richard Neitzel Holzapfel and David M. Whitchurch, *My Dear Sister: The Letters between Joseph F. Smith and His Sister Martha Ann* (2018), 290–91.
 10. På mange områder ledet Herren Joseph F. Smith i hans personlige liv og i hans virke som apostel og Kirkens president gjennom inspirerte drømmer, åpenbaringer og syner. Ofte ble disse dyrebare gavene fra Herren nedskrevet i hans dagbøker, prekenes, erindringer og i Kirkens offisielle opptegnelser.
 11. Joseph F. Smith, dagbok, 23. jan. 1918, Church History Library; stavemåte og store bokstaver modernisert; se Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, 473–74.
 12. Se "A. [P.] Kesler Is Killed in Fall from a Building," *Ogden Standard*, 5. feb. 1918, 5.
 13. Joseph F. Smith, dagbok, 4. feb. 1918, Church History Library.
 14. Se "Ida Bowman Smith," *Salt Lake Herald-Republican*, 26. sep. 1918, 4.
 15. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1918, 2.
 16. Se henvisningen til "vår strålende moder Eva" og de "trofaste døtre som ... dyrket den sanne og levende Gud" (Lære og pakter 138:39).
 17. Lære og pakter 138:30, 33–34, 50–52.
 18. Teksten som omhandlet synet dukket først opp i 30. november 1918-utgaven av *Deseret News*, 11 dager etter president Smiths dødsfall, den 19. november. Den ble trykt i desember-utgaven av *Improvement Era* og i januar 1919-utgavene av *Relief Society Magazine*, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, *Young Woman's Journal*, og *Millennial Star*.
 19. Selv om fortapelsens sønner vil få oppstandelse, kan de ikke lovprise vår himmelske Fader og Jesus Kristus slik som dem som mottar et herlighetsrike. Se Alma 11:41; Lære og pakter 88:32–35.

Et Primær-barn jeg møtte i Chile for et år siden, fikk meg til å smile. "Hei," sa han, "jeg heter David. Vil du snakke om meg på generalkonferansen?"

I stille stunder har jeg grunnet på Davids uventede hilsen. Vi ønsker alle å bli anerkjent. Vi ønsker å være betydningsfull, å bli husket og føle at vi er elsket.

Søstre og brødre, hver av dere er betydningsfull. Selv om du ikke blir snakket om på generalkonferansen, kjenner Frelseren deg og han har deg kjær. Om du lurar på om det er sant, trenger du bare å tenke på at "i begge [sine] hender har [han] gravert deg."¹

Vitende at Frelseren elsker oss, kan vi undre: "Hvordan kan vi på best måte vise vår kjærlighet til ham?"

Frelseren spurte Peter: "Elsker du meg ... ?"

Peter svarte: "Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær." Han sa til ham: "Fø mine lam!"

Da Peter ble spurt dette spørsmålet, "Elsker du meg?" både for andre og tredje gang var han bedrøvet, men bekreftet likevel sin kjærlighet: "Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær." Jesus sier til ham: *Fø mine får!*²

Hadde ikke Peter allerede vist seg å være en kjærlig Kristi tilhenger? Etter deres første møte ved Galilea-sjøen, forlot han "straks" sine garn for å følge Frelseren.³ Peter ble en sann menneskefisker. Han fulgte Frelseren under hans personlige tjenestegjerning og hjalp med å undervise i Jesu Kristi evangelium.

Men nå visste den oppstandne Herre at han ikke lenger ville være ved Peters side og vise ham hvordan og når han skulle tjene. I Frelserens fravær,

ville Peter måtte søke veiledning fra Ånden, motta åpenbaring på egenhånd og så ha motet og troen til å handle. Med fokus på sine får, ønsket Frelseren at Peter skulle gjøre det Han ville ha gjort hvis Han var der. Han ba Peter om å bli en hyrde.

Forrige april ga president Russell M. Nelson en lignende oppfordring til å fø vår Faders får på en helligere måte og gjøre det ved omsorgstjeneste.⁴

For å ta fatt på denne oppfordringen på riktig måte, må vi utvikle en hyrdes hjerte og forstå behovene til Herrens får. Så hvordan blir vi de hyrder Herren trenger at vi blir?

Som med alle spørsmål kan vi se hen til vår Frelser, Jesus Kristus – den gode hyrde. Frelserens får var kjente og talte, de ble våket over og de ble samlet i Guds hjord.

Kjente og talte

Når vi streber etter å følge Frelserens eksempel, må vi først kjenne og telle hans får. Vi har blitt tildelt konkrete enkeltpersoner og familier å ta vare på, så vi er sikre på at alle i Herrens hjord er regnet med og at ingen er glemt. Telling har imidlertid ingenting å gjøre med tall, det handler om å sikre at *hver* person føler Frelserens kjærlighet gjennom noen som yter tjeneste *på* Hans vegne. På den måten kan alle gjenkjenne at de er kjent av en kjærlig Fader i himmelen.

Jeg møtte nylig en ung kvinne som hadde blitt tildelt omsorgstjeneste til en søster som er nesten fem ganger så gammel som enn henne. Sammen hadde de oppdaget en felles kjærlighet til musikk. Når denne unge kvinnen er på besøk, synger de sanger sammen og de deler sine favoritter. De bygger et vennskap som velsigner begges liv.

Jeg håper at de som du yter omsorgstjeneste til vil betrakte deg som

en venn og oppdage at i deg har de en forkjemper og en fortrolig – noen som er klar over deres omstendigheter og som støtter dem i deres håp og ambisjoner.

Jeg fikk nylig i oppdrag å yte omsorgstjeneste til en søster hverken jeg eller min ledsager kjente godt. Mens jeg rådslo meg med Jess, min 16 år gamle omsorgstjeneste-ledsager, foreslo hun klokt: “Vi trenger å bli kjent med henne.”

Vi besluttet der og da at en “selfie” og en introduksjonstekst var på sin plass. Jeg holdt telefonen og Jess trykket på knappen for å ta bildet. Vår første omsorgstjeneste-anledning var en innsats vi gjorde sammen som ledsagere.

På vårt første besøk spurte vi vår søster om det var noe vi kunne inkludere i bønnene våre på hennes vegne. Hun delte en sensitiv personlig utfordring og sa at hun ville virkelig verdsette våre bønner. Hennes åpenhet og tillit bragte øyeblikkelig frem et kjærlighetsbånd. Hvilket privilegium det er å huske henne i mine daglige bønner.

Når dere ber vil dere føle Jesu Kristi kjærlighet til dem dere yter omsorgstjeneste til. Del den kjærligheten med dem. Finnes det noen bedre måte å fø hans får på enn å hjelpe dem å føle hans kjærlighet – *gjennom deg*?

Våket over

En annen måte å utvikle en hyrdes hjerte på, er å våke over Hans får. Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige kan vi flytte, fikse, reparere og gjenoppbygge nesten alt mulig. Vi er raske til å møte et behov med en hjelpende hånd eller en tallerken med småkaker. Men finnes det mer?

Vet våre får at vi våker over dem med kjærlighet og at vi vil handle for å hjelpe?

I Matteus 25 leser vi:

“Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere ...

For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg ...

Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når *så* vi deg sulten og gav deg mat, eller tørst og gav deg å drikke?

Når *så* vi deg fremmed og tok imot deg?”⁵

Brødre og søstre, nøkkelordet er *så*. De rettferdige så dem i nød fordi de så og la merke til. Vi kan også være oppmerksomme så vi kan hjelpe og trøste, og for å feire og til og med se potensialet i andre. Når vi handler vil vi bli forsikret om løftet i Matteus: “Alt dere gjorde mot én av disse mine minste ..., det gjorde dere mot meg.”⁶

En venn – la oss kalle ham John – fortalte om noe som kan skje når vi ser en annens mindre synlige behov: “En søster i menigheten forsøkte å begå selvmord. Etter to måneder oppdaget jeg at ingen i quorumet hadde gått til hennes mann for å ta opp denne traumatiske opplevelsen. Dessverre hadde ikke jeg gjort noe heller. Til slutt inviterte jeg mannen til lunsj. Han var sjenert, ofte tilbakeholden. Og likevel da jeg sa: ‘Din hustru forsøkte å begå selvmord. Det må ha vært overveldende for deg. Vil du snakke om det?’ gråt han åpenlyst. Vi hadde en rørende og personlig samtale, og vi utviklet en bemerkelsesverdig nærhet og tillit på bare noen minutter.”

John tilføyde: “Jeg tror vår tendens er å bare ta med brownies istedenfor å finne ut hvordan vi skulle gå inn i det øyeblikket med åpenhet og kjærlighet.”⁷

Våre får føler kanskje smerte, føler seg bortkommen eller er kanskje til og med på avveie med vilje. Som deres hyrde kan vi være blant de første til å se deres behov. Vi kan lytte og vise kjærlighet uten å dømme og tilby håp og hjelp med å skjelne Den hellige ånds veiledning.

Søstre og brødre, verden er mer fylt med håp og glede på grunn av de inspirerte, vennlige handlinger dere utfører. Når dere søker Herrens veiledning i hvordan dere skulle formidle hans kjærlighet og ser behovene til dem dere yter omsorgstjeneste til, vil

deres øyne åpnes. Deres hellige oppdrag i omsorgstjenesten gir dere den guddommelige rett til inspirasjon. Dere kan søke den inspirasjonen tillitsfullt.

Samlet i Guds hjord

For det tredje ønsker vi at våre får skal bli samlet i Guds hjord. For å gjøre dette må vi overveie hvor de er på paktens sti og være villig til å gå med dem på deres tros reise. Det er vårt hellige privilegium å bli kjent med deres hjerte og vise dem veien til deres Frelser.

Søster Josivini på Fiji hadde vanskeligheter med å se sin vei fremover på paktens sti – i bokstavelig forstand. Hennes venn så at Josivini strevde med å se Skriftene godt nok til å lese. Hun ga Josivini nye lesebriller og en sterk gul fargeblyant til å markere alle steder der Jesus Kristus blir nevnt i Mormons bok. Det som startet som et enkelt ønske om å tjene og hjelpe med skriftstudium, har resultert i at Josivini har vært i tempelet for første gang, 28 år etter sin dåp.

Enten våre får er sterke eller svake, fryder seg eller er i trengsel, kan vi sørge for at ingen går alene. Vi kan være glad i dem uansett hvor de befinner seg åndelig sett, og tilby støtte og oppmuntring til det neste steget videre. Når vi ber og søker å forstå deres hjerte, vitner jeg om at vår himmelske Fader vil veilede oss og hans Ånd vil gå med oss. Vi har muligheten til å være “engler rundt om” dem når han går foran dem.⁸

Herren innbyr oss til å fø hans får, å ta vare på hans hjord slik han ønsket. Han innbyr oss til å være hyrder for hver nasjon og hvert land. (Og ja, eldste Uchtdorf, vi elsker og trenger German shepherds. [Tyske hyrder eller schæfere på engelsk. Se også eldste Uchtdorfs tale på denne generalkonferansen.]) Og han ønsker at de unge blant hans folk skal bli med i denne sak.

Vår ungdom kan bli noen av de sterkeste hyrder. De er, som president Russell M. Nelson sa: “Blant de aller beste Herren *noen gang* har sendt til denne jorden.” De er “edle ånder”, våre “flotte[ste] spill[ere]” som følger Frelseren.⁹ Kan du forestille deg kraften slike hyrder vil ha med seg når de tar vare på hans får? Yter vi omsorgstjeneste side om side med disse ungdommene, vil vi se undere.

Unge kvinner og unge menn, vi trenger dere! Hvis du ikke har et oppdrag i omsorgstjenesten, snakk med din Hjelpeforenings- eller eldstenes quorumspresident. De vil fryde seg over din villighet til å sørge for at Hans får er kjente og talte, våket over og samlet i Guds hjord.

Når dagen kommer da vi vil knele ved vår kjære Frelsers fot, etter å ha nærret hans hjord, ber jeg om at vi kan svare slik Peter gjorde: “Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.”¹⁰ Disse, dine får er *elsket*, de er *trygge* og de er *hjemme*. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Nephi 21:16.
2. Se Johannes 21:15-17; uthevelse tilføyd.
3. Se Matteus 4:20.
4. Se Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste,” *Liahona*, mai 2018, 100.
5. Matteus 25:34-35, 37-38; uthevelse tilføyd.
6. Matteus 25:40.
7. Privat korrespondanse.
8. Lære og pakter 84:88.
9. Russell M. Nelson, “Sions ungdom, kom nå alle” (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), Hopeofisrael.lds.org.
10. Johannes 21:15.

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

Forlikelsens tjeneste

Jeg vitner om den ro i sjelen som forlikelse med Gud og hverandre vil bringe hvis vi er saktmodige og tapre nok til å søke den.

I april, da president Russell M. Nelson innførte konseptet omsorgstjeneste, understreket han at det var en måte å holde de store budene å elske Gud og elske hverandre.¹ Vi som er funksjonærer i Kirken, applauderer og gratulerer dere åpent med den enorme responsen dere har begynt i så henseende. Vi takker dere for at dere følger vår kjære profet i dette strålende arbeidet og foreslår at dere ikke venter på mange flere instruksjoner. Bare hopp ut i bassenget og svøm. Svøm mot de trenende. Ikke la dere bli lammet mens dere lurar på om dere skal svømme på rygg eller som en hund. Hvis vi følger de grunnleggende prinsippene som har blitt fremsatt, holder oss på linje med prestedømmets nøkler og søker Den hellige ånds veiledning, kan vi ikke mislykkes.

I dag ønsker jeg å tale om en enda mer personlig side av omsorgstjeneste som ikke er på oppdrag, ikke innebærer et planlagt intervju og ikke har noen annen rapporteringslinje enn til himmelen. La meg bare dele ett enkelt eksempel på den slags omsorgstjeneste.

Grant Morrell Bowen var en hardt arbeidende, hengiven ektemann og far som, i likhet med mange bønder, fikk en økonomisk nedtur da den lokale potetavlingen sviktet. Han og hans

hustru Norma tok seg annet arbeid, og flyttet til slutt til en annen by for å begynne å klatre oppover mot økonomisk stabilitet igjen. Det skjedde imidlertid noe svært beklagelig, og bror Bowen ble dypt såret da biskopen, i et tempelintervju, var litt skeptisk til Morrells erklæring om at han betalte full tiende.

Jeg vet ikke hvilken av disse mennene som hadde de riktige opplysningene den dagen, men jeg vet at søster Bowen forlot dette intervjuet med sin tempelbefaling fornyet, mens bror Bowen gikk derfra med et sinne som skulle lede ham bort fra Kirken i 15 år.

Uansett hvem som hadde rett om tienden, glemte tydeligvis både Morrell

og biskopen Frelserens befaling om å “skynde [seg] å være føyelig overfor [sin] motstander”² og Paulus’ råd: “La ikke solen gå ned over deres vrede.”³ Faktum er at de *ikke* ble enige og at solen *gikk* ned over bror Bowens vrede i flere dager, så uker og deretter år, noe som understreket poenget til en av de klokeste av de gamle romerne, som sa: “Utemmet sinne er ofte mer [ødeleggende] enn den skaden som vekker det.”⁴ Men forlikelsens mirakel er alltid tilgjengelig for oss, og av kjærlighet til familien og Kirken som han visste var sann, kom Morrell Bowen tilbake til full aktivitet i Kirken. La meg kort fortelle hvordan dette skjedde.

Bror Bowens sønn, Brad, er en god venn av oss og en trofast områdesytti i sydlige Idaho. Brad var 11 år gammel da dette skjedde, og i 15 år så han sin fars religiøse hengivenhet avta, noe som vitnet om den forferdelige avlingen som ble høstet der sinne og misforståelser hadde blitt sådd. Noe måtte gjøres. Da det nærmet seg Thanksgiving i 1977, pakket Brad, en 26 år gammel student ved Brigham Young University, hans hustru Valerie og deres nyfødte sønn Mic, sin studentversjon av en bil og kjørte til Billings i Montana, på tross av det dårlige været.

Ikke engang en kollisjon med en snøfonn i nærheten av West Yellowstone kunne hindre disse tre i å gjennomføre sin omsorgskontakt med bror Bowen senior.

Da de kom frem, ba Brad og søsteren Pam om å få snakke med faren uten andre tilstede. "Du har vært en fantastisk far," begynte Brad ganske følelsesladet, "og vi har alltid visst hvor høyt du elsket oss. Men noe er galt, og det har det vært lenge. Fordi du ble såret en gang, har hele familien vært skadelidende i mange år. Vi er ødelagt, og du er den eneste som kan reparere oss. Vær så snill, vær så snill, etter all denne tiden, kan du ikke nå legge til side den beklagelige hendelsen med den biskopen og igjen lede familien i evangeliet slik du en gang gjorde?"

Det ble dødsens stille. Så kikket bror Bowen på disse to, hans barn, som var ben av hans ben og kjøtt av hans kjøtt,⁵ og sa svært lavmælt: "Jo. Jo, det skal jeg."

Henrykt, men overrasket av det uventede svaret så Brad Bowen og familien hans at deres ektemann og far gikk til sin nåværende biskop i en ånd av forlikelse for å rette opp i livet sitt. Med en fullkommen reaksjon på dette tapre, men fullstendig uventede besøket, slo biskopen, som gjentatte ganger hadde invitert bror Bowen til å komme

tilbake, armene rundt Morrell og bare holdt ham – holdt ham i en lang, lang omfavelse.

I løpet av bare noen få uker – det tar ikke lang tid – var bror Bowen helt aktiv i Kirken igjen, og hadde gjort seg verdig til å komme tilbake til tempelet. Snart tok han imot kallet å presidere over en liten, strevende gren med 25 medlemmer, og utviklet den til en blomstrende forsamling på godt over 100. Alt dette fant sted for nesten 50 år siden, men konsekvensene av en sønn og en datter som tryglet sin egen far, og denne farens villighet til å tilgi og gå videre til tross for andres ufullkommenheter, har medført velsignelser som fremdeles strømmer – og vil strømme for evig – til familien Bowen.

Brødre og søstre, Jesus har bedt oss om å "leve sammen i kjærlighet"⁶, uten "noen ordstrid blant dere".⁷ "Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg," advarte han nephittene.⁸ Vårt forhold til Kristus vil faktisk i stor grad bli avgjort – eller i det minste påvirket – av vårt forhold til hverandre.

"Hvis du ... ønsker å komme til meg," sa han, "og husker at din bror har noe imot deg,

gå da først til din bror og *forlik deg med [ham], og kom så til meg i hjertets fulle oppriktighet, og jeg vil ta imot deg.*"⁹

Vi kan sikkert alle nevne en uendelig rekke gamle arr og sorger og smertefulle minner som fremdeles tærer på freden i en eller annens hjerte, en familie eller et nabolag. Enten vi har forårsaket denne smerten eller selv opplevd den, trenger disse sårene å bli helbredet for at livet skal bli så givende som Gud mente at det skulle være. I likhet med maten i kjøleskapet som barnebarna så omhyggelig sjekker for dere, har de gamle klagemålene for lengst gått ut på dato. Vær så snill å ikke gi dem dyrebar plass i sjelen lenger. Som Prospero sa til den angrende Alonso i *Stormen*: "Tyng ikke vår erindring med den vekt vi alt er kvitt."¹⁰

"Ettergi, så skal dere bli ettergitt,"¹¹ forkynte Kristus i Bergprekenen i Det nye testamente. Og i vår tid: "Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker."¹² Det er imidlertid viktig for noen av dere som opplever virkelige kvaler, å merke seg hva han *ikke* sa. Han sa *ikke*: "Dere har ikke tillatelse til å føle ekte smerte eller virkelig sorg på grunn

av de ødeleggende opplevelsene dere har hatt som følge av andres handlinger.” *Heller ikke* sa han: “For å tilgi fullt ut må dere gå tilbake til et skadelig forhold eller en voldelig eller ødeleggende situasjon.” Men til tross for selv de mest forferdelige krenkelser vi måtte oppleve, kan vi først heve oss over vår smerte når vi setter vår fot på veien til sann helbredelse. Den veien er den tilgivende veien, som Jesus fra Nasaret gikk, han som roper til oss alle: “Kom så og følg meg.”¹³

I en slik oppfordring om å være hans disippel og prøve å gjøre det han gjorde, ber Jesus oss om å være redskaper for hans nåde – å være “sendebud i Kristi sted” i “forlikelsens tjeneste”, slik Paulus forklarte det for korinterne.¹⁴ Han som helbreder alle sår og retter opp i alt som er galt, ber oss samarbeide med ham om den overveldende oppgaven å skape fred i en verden som ikke vil finne den på noe annet vis.

Phillips Brooks skrev: “Dere som lar begredelige misforståelser vedvare fra år til år, men har tenkt å oppklare dem en dag, dere som holder liv i usle kranter fordi dere ikke helt klarer å bestemme dere for at dette er dagen for å ofre deres stolthet og [avslutte] dem,

dere som mutt går forbi andre på gaten og ikke vil snakke med dem på grunn av tåpelig trass ... dere som lar ... [en annens] hjerte hige etter et takknemlig eller medfølende ord, som dere har tenkt å si ... en dag, ... gå øyeblikkelig av sted og gjør det som dere kanskje ellers aldri vil få en ny sjanse til å gjøre.”¹⁵

Mine kjære brødre og søstre, jeg vitner om at det å tilgi og gi slipp på fornærmelser, både gamle og nye, står sentralt i Jesu Kristi storslagne forsoning. Jeg vitner om at den slags åndelig utbedring bare kan komme fra vår guddommelige Forløser, han som skynder seg til vår unnsetning “med legedom i sine vinger”.¹⁶ Vi takker ham og vår himmelske Fader som sendte ham, for at fornyelse og gjenfødelse, en fremtid fri for gamle sorger og tidligere feiltrinn, ikke bare er mulig, men allerede er kjøpt og betalt for en uutholdelig pris, som symboliseres ved blodet til det Lam som har utgytt det.

Med den apostoliske myndighet som er gitt meg av verdens Frelser, vitner jeg om den ro i sjelen som forlikelse med Gud og hverandre vil bringe hvis vi er saktmodige og tapre nok til å søke den. “Slutt å stride med hverandre,” bønnfalte Frelseren oss.¹⁷ Hvis dere vet om en gammel skade,

reparer den. Ta vare på hverandre i kjærlighet.

Mine kjære venner, i vår felles forlikelsens tjeneste ber jeg oss om å være fredsstiftere – å elske fred, å søke fred, å skape fred, å verne om fred. Dette er min appell i Fredsfyrstens navn, han som vet alt om å bli såret “i [sine] venners hus”¹⁸, men som likevel fant styrke til å tilgi og glemme – og helbrede – og være lykkelig. Dette ber jeg om, for dere og meg, i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matteus 22:36-40; Lukas 10:25-28.
2. Matteus 5:25.
3. Efeserne 4:26.
4. Seneca, i Tryon Edwards', *A Dictionary of Thoughts* (1891), 21.
5. Se 1 Mosebok 2:23.
6. Lære og pakter 42:45.
7. 3 Nephi 11:22; se også 3 Nephi 11:28.
8. 3 Nephi 11:29.
9. 3 Nephi 12:23-24; uthevelse tilføyd.
10. William Shakespeare, *Stormen*, akt 5, scene 1, linje 199-200 [oversettelse av André Bjerke].
11. Lukas 6:37.
12. Lære og pakter 64:10.
13. Lukas 18:22.
14. Se 2 Korinterbrev 5:18-20.
15. Phillips Brooks, *The Purpose and Use of Comfort* (1906), 329.
16. Malaki 4:2; se også 2 Nephi 25:13; 3 Nephi 25:2.
17. Lære og pakter 136:23.
18. Sakarias 13:6; se også Lære og pakter 45:52.

Av eldste Shayne M. Bowen
i De sytti

Mormons boks rolle i omvendelse til evangeliet

Vi samler Israel for siste gang og gjør dette med Mormons bok, ett av de mektigste redskapene for omvendelse til evangeliet.

Mange mennesker i dag er usikre på Guds realitet og vårt forhold til ham. Mange vet lite eller ingenting om hans store plan for lykke. For over 30 år siden sa president Ezra Taft Benson at “en stor del av ... verden i dag forkaster Frelseren som Guds Sønn. De setter spørsmålsteget ved hans mirakuløse fødsel, hans fullkomne liv og ved hans strålende oppstandelse.”¹

I vår tid rettes spørsmål ikke bare mot Frelseren men også mot hans kirke – Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige – som han gjenopprettet gjennom profeten Joseph Smith. Disse spørsmålene fokuserer ofte på historien til, læresetningene i eller praksisen i Frelserens kirke.

Mormons bok hjelper oss å vokse i vårt vitnesbyrd

I *Forkynn mitt evangelium* kan vi lese: “Husk ... at ... vår forståelse [av vår himmelske Fader og hans plan for lykke kommer] fra nyere profeter – Joseph Smith og hans etterfølgere – som mottar direkte åpenbaring fra Gud.

Det første spørsmålet noen derfor må besvare, er om Joseph Smith var en profet, og han eller hun kan besvare dette spørsmålet ved å lese og be angående Mormons Bok.”²

Mitt vitnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige kall har blitt styrket ved å bønnfylt studere Mormons bok: Et annet testamente om Jesus

Kristus. Jeg har handlet ut fra Moronis innbydelse om å “spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn” for å få vite om Mormons bok er sann.³ Jeg bærer vitnesbyrd om at jeg vet at den er sann. Den kunnskapen har kommet til meg, som den kan komme til dere, “ved Den Hellige Ånds kraft.”⁴

I innledningen til Mormons bok står det: “De som mottar dette guddommelige vitnesbyrd [om Mormons bok] fra Den Hellige Ånd, vil ved den samme kraft også få vite at Jesus Kristus er verdens Frelser, at Joseph Smith er hans åpenbarer og profet i disse siste dager, og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Herrens rike som enda en gang er opprettet på jorden for å forberede Messias’ annet komme.”⁵

Som ung misjonær på vei til Chile, lærte jeg en livs-endrende lekse om Mormons boks kraft til å omvende til evangeliet. Herr Gonzalez virket i en aktet stilling i sin kirke i mange år. Han hadde omfattende religiøs utdannelse, inkludert en universitetsgrad i teologi. Han var svært stolt av sin bibelkunnskap. Det var tydelig for oss at han var belest innen religion.

Han var fullt klar over misjonærene fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som gikk rundt og arbeidet i hans hjemby, Lima i Peru. Han hadde alltid hatt lyst til å treffe dem slik at han kunne belære dem om Bibelen.

En dag, nesten som en gave fra himmelen slik han så det, stoppet to misjonærer ham på gaten og spurte om de kunne komme hjem til ham og dele Skriftene med ham. Dette var drømmen som gikk i oppfyllelse! Hans bønner hadde blitt besvart. Endelig skulle han få sette disse villedede unge guttene på plass. Han fortalte dem at de var svært velkomne til å komme hjem til ham og snakke om Skriftene.

Han kunne nesten ikke vente til det avtalte møtet. Han hadde Bibelen klar for å motbevise deres trosoppfatninger. Han var overbevist om at Bibelen klart og velformulert ville overbevise dem om deres feilaktige veier. Den avtalte kvelden kom, og misjonærene banket på døren. Han var opprømt. Øyeblikket hadde omsider kommet.

Han åpnet døren og inviterte misjonærene inn. En av misjonærene ga ham en blå bok og bar et oppriktig vitnesbyrd om at han visste at boken inneholdt Guds ord. Den andre misjonæren la til sitt mektige vitnesbyrd om boken, og vitnet om at den hadde blitt oversatt av en Guds profet i nyere tid som het Joseph Smith og at den lærte oss om Kristus. Misjonærene ba seg unnskyldt og forlot hjemmet hans.

Herr Gonzalez var så skuffet. Men han åpnet boken og han begynte å bla gjennom den. Han leste den første siden. Han leste side etter side etter side og stoppet ikke før sent på ettermiddagen neste dag. Han leste hele boken og visste at den var sann. Han visste hva han måtte gjøre. Han ringte misjonærene, tok imot leksjonene og ga avkall på det livet han hadde hatt,

for å bli medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Denne gode mannen var min lærer på misjonæropplæringssenteret i Provo i Utah. Bror Gonzalez' omvendelseshistorie og kraften i Mormons bok gjorde sterkt inntrykk på meg.

Da jeg kom til Chile ba min misjonspresident, president Royden J. Glade, oss om å ukentlig lese profeten Joseph Smiths vitnesbyrd som står i Joseph Smith — Historie. Han lærte oss at et vitnesbyrd om Det første syn ville ha direkte innvirkning på vårt vitnesbyrd om evangeliet og vårt vitnesbyrd om Mormons bok.

Jeg tok rådet hans på alvor. Jeg har lest beretningene om Det første syn. Jeg har lest Mormons bok. Jeg har som Moroni sa, bedt og spurt "Gud den evige Fader, i Kristi navn"⁶ om Mormons bok er sann. Jeg bærer i dag vitnesbyrd om at jeg vet at Mormons bok, som profeten Joseph Smith sa, er "den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttstenen i vår religion, og at et menneske vil ... komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok."⁷ Profeten

Joseph Smith erklærte også: "Tar du bort Mormons bok og åpenbaringene, hvor er så vår religion? Vi har ingen."⁸

Personlig omvendelse til evangeliet

Når vi bedre forstår hvem vi er og hva formålene med Mormons bok er, vil vår omvendelse bli dypere og sikrere. Vi blir styrket i vår forpliktelse til å holde paktene vi har inngått med Gud.

Et viktig formål med Mormons bok er å samle det adspredte Israel. Denne innsamlingen gir alle Guds barn anledning til å komme inn på paktens sti og, ved å overholde disse paktene, komme tilbake til Faderens nærhet. Når vi forkynner omvendelse og døper konvertitter, samler vi det adspredte Israel.

Mormons bok har 108 henvisninger til Israels hus. I begynnelsen av Mormons bok sa Nephi: "For hele min hensikt er å overtale menneskene til å komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud og bli frelst."⁹ Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er Jesus Kristus, Det gamle testamentes Gud. Vi blir frelst når vi kommer til Kristus ved å etterleve hans evangelium.

Senere skrev Nephi:

Når vi snakker om *innsamlingen*, sier vi simpelthen denne fundamentale sannheten: At ethvert av vår himmelske Faders barn, på begge sider av sløret, fortjener å høre Jesu Kristi gjengitte evangelium. De velger selv om de ønsker å vite mer.”¹³

Det er det vi som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige gjør: Vi prøver å gi verden en forståelse av – og omvende dem til – Jesu Kristi evangelium. Vi er “innsamlerne i de siste dager.”¹⁴ Vårt oppdrag er tydelig. Brødre og søstre, la oss være kjent som de som har tatt Moronis løfte til sitt bryst, bedt om og fått et svar om at Mormons bok er sann, og så delt den kunnskapen med andre med ord og, aller viktigst, i handling.

Mormons boks rolle i omvendelse til evangeliet

Mormons bok inneholder fyllden av Jesu Kristi evangelium.¹⁵ Den leder oss til Faderens pakter, som, dersom vi holder dem vil sikre oss hans største gave – evig liv.¹⁶ Mormons bok er sluttsteinen i hver enkelt av vår himmelske Faders sønners og døtres omvendelse.

La meg sitere igjen fra president Nelson: “Mens du fortsetter å lese daglig i Mormons bok, vil du lære om innsamlingens lære, sannheter om Jesus Kristus, hans forsoning, og fyllden av hans evangelium som ikke finnes i Bibelen. Mormons bok er sentral i Israels innsamling. Faktum er at hvis det ikke fantes noen Mormons bok, ville aldri Israels innsamling finne sted.”¹⁷

La meg avslutte med Frelserens ord da han underviste nephittene om de lovede velsignelsene: “Se, dere er barn av profetene og er av Israels hus. Og dere er av den pakt som Faderen inngikk med deres fedre da han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes.”¹⁸

“Ja, min far talte mye om hedningefolkene, og også om Israels hus, at de skulle sammenlignes med et oliventre, hvis grener skulle brekkes av og bli spredt over hele jordens overflate.

Og etter at Israels hus var adspredt, skulle de samles igjen, eller, etter at hedningefolkene til slutt hadde mottatt evangeliets fylde, skulle oliventreets naturlige grener, eller levningen av Israels hus, podes inn, eller komme til kunnskap om den sanne Messias, deres Herre og Forløser.”¹⁰

Likeledes minner profeten Moroni oss på våre pakter i slutten av Mormons bok, og sier: “Så du aldri mer forvirres, så Den Evige Faders pakter som han har inngått med deg, O Israels hus, kan bli oppfylt.”¹¹

Den evige Faders pakter

Hva er “Den Evige Faders pakter” som Moroni refererer til? Vi leser i Abrahams bok:

“Mitt navn er Jehova, og jeg kjenner enden fra begynnelsen, derfor skal min hånd være over deg.

Og jeg vil gjøre deg til en stor nasjon, og jeg vil velsigne deg overmåte og gjøre ditt navn stort blant alle nasjoner, og du skal være en velsignelse for din ætt etter deg, så de i sine hender skal bære denne tjenestegjering og dette prestedømme ut til alle nasjoner.”¹²

President Russell M. Nelson sa nylig i en verdensomspennende sending at “dette *er* virkelig de siste dager, og Herren fremskynder sitt verk for å samle Israel. Den innsamlingen er det viktigste som foregår på jorden i dag. Ingenting annet ligner i omfang, ingenting annet ligner i betydning, ingenting annet ligner i majestet. Og om du velger det, om du ønsker det, kan du være en stor del av den. Du kan være en stor del av noe stort – noe praktfullt – noe majestetisk!

Jeg vitner om at vi er Guds sønner og døtre, Abrahams ætt, Israels hus. Vi samler Israel for siste gang og gjør dette med Mormons bok, – en bok som, sammen med Herrens ånd, er det mektigste redskapet til å omvende til evangeliet. Vi ledes av Guds profet, president Russell M. Nelson, som styrer Israels innsamling i vår tid. Mormons bok er sann. Den har forandret livet mitt. Jeg lover dere, sammen med Moroni og mange av profetene gjennom tidene, at den kan forandre deres.¹⁹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Ezra Taft Benson* (2014), 128.
2. “Hva er Mormons boks rolle?” *Forkynn mitt evangelium – en veiledning i misjonærarbeidet*, rev. (2018), lds.org/manual/missionary.
3. Moroni 10:4.
4. Moroni 10:4.
5. Innledningen til Mormons bok.
6. Moroni 10:4.
7. Innledningen til Mormons bok.
8. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 193
9. 1 Nephi 6:4.
10. 1 Nephi 10:12, 14.
11. Moroni 10:31.
12. Abraham 2:8-9.
13. Russell M. Nelson, “Sions ungdom, kom nå alle” (verdensomspennende andakt for ungdom 3. juni, 2018), 8, HopeofIsrael.lids.org.
14. Se Jakobs bok 5:72.
15. President Ezra Taft Benson sa: “Herren selv har sagt at Mormons bok inneholder ‘fyllden av Jesu Kristi evangelium’ (L&P 20:9). Det betyr ikke at den inneholder alle læresetninger og enhver lære som noen gang er blitt åpenbart. Men det betyr at vi i Mormons bok vil finne fyllden av de læresetninger som er nødvendige for vår frelse. Og de forkynnes klart og enkelt, slik at selv barn kan lære veien til frelse og opphøyelse” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter: Ezra Taft Benson*, 130).
16. Se Lære og pakter 14:7.
17. Russell M. Nelson, “Sions ungdom, kom nå alle,” 13.
18. 3 Nephi 20:25.
19. Se for eksempel Henry B. Eyring, “Mormons bok vil forandre ditt liv,” *Liahona*, feb. 2004, 12–18.

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

Såret

I smeltedigelen med jordiske prøvelser, beveg deg tålmodig fremover, og Frelserens helbredende kraft vil gi deg lys, forståelse, fred og håp.

Den 22. mars 2016, like før klokken 8 om morgenen, eksploderte to terrorbomber på Brussel lufthavn. Eldste Richard Norby, eldste Mason Wells og eldste Joseph Empey hadde kjørt søster Fanny Clain til lufthavnen fordi hun skulle fly til sin misjon i Cleveland, Ohio, USA. 32 mennesker mistet livet, og alle misjonærene ble skadet.

Den alvorligst skadede var eldste Richard Norby, 66 år gammel, som virket sammen med sin hustru, søster Pam Norby.

Eldste Norby tenkte tilbake på det øyeblikket:

“Jeg visste med en gang hva som hadde skjedd.

Richard Norby kommer til krefter på sykehuset.

Jeg prøvde å løpe i sikkerhet, men falt umiddelbart ... Jeg kunne se at mitt venstre ben var hardt skadet. Jeg la merke til sort, spindellevaktig sot som hang ned fra begge hendene. Jeg dro forsiktig i det, men innså at det ikke var sot, men huden min som var forbrent. Den hvite skjorten min var i ferd med å bli rød på grunn av en skade i ryggen.

Etter hvert som jeg ble bevisst på hva som nettopp hadde skjedd, fikk jeg en veldig tydelig tanke: Frelseren visste hvor jeg var, hva som nettopp hadde funnet sted og hva jeg gikk igjennom i det øyeblikket.”¹

Vanskelige dager ventet Richard Norby og hans hustru, Pam. Han ble lagt i kunstig koma, og etterpå fulgte kirurgiske inngrep, infeksjoner og stor usikkerhet.

Richard Norby overlevde, men livet hans skulle aldri bli som før. To og et halvt år senere er sårene fremdeles i ferd med å gro, en skinne erstatter den manglende delen av benet, og hvert skritt er annerledes enn før dette øyeblikket på Brussel lufthavn.

Hvorfor skulle dette skje med Richard og Pam Norby?² De hadde vært trofaste mot sine pakter, fullført en misjon i Elfenbenskysten og oppdratt en vidunderlig familie. Noen kunne med god grunn si, “Det er ikke

Richard og Pam Norby.

rettferdig! Det er bare ikke riktig! De ga livene sine for Jesu Kristi evangelium – hvordan kunne dette skje?”

Dette er jordelivet

Selv om detaljene vil variere, kommer tragediene, de uventede prøvelsene og vanskelighetene, både fysiske og åndelige, til hver enkelt av oss fordi dette er jordelivet.

Mens jeg i morges tenkte på talerne på bare dette ene konferansemøtet, slo det meg at to har mistet barn og tre har mistet barnebarn som uventet vendte tilbake til sitt himmelske hjem. Ingen har vært forskånet for sykdom og sorg, og som tidligere nevnt, denne uken trådte en engel på jord som vi alle er glad i, søster Barbara Ballard, forsiktig gjennom sløret. President Ballard, vi kommer aldri til å glemme ditt vitnesbyrd denne formiddagen.

Vi søker etter lykke. Vi lengter etter fred. Vi håper på kjærlighet. Og Herren overøser oss med en fantastisk overflod av velsignelser. Men en ting er sikkert: Sammentvunnet med gleden og lykken vil det være øyeblikk, timer, dager, noen ganger år, hvor sjelen din vil bli såret.

Skriftene lærer oss at vi vil smake det bitre og det søte³ og at det vil være “motsetning i alle ting”.⁴ Jesus sa, “[Din Far] lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige.”⁵

Sår i sjelen er ikke unikt for rike eller fattige, én kultur, én nasjon eller én generasjon. Alle får dem og de er en del av lærdommen vi mottar gjennom dette jordelivet.

De rettferdige er ikke fritatt

Mitt budskap i dag er spesielt til dem som holder Guds bud, holder sine løfter til Gud, og, som bror og søster Norby og mange andre menn, kvinner og barn i denne verdensomspennende forsamling, blir konfrontert med prøvelser og utfordringer som er uventede og smertefulle.

Våre sår kan komme fra en naturkatastrofe eller et hendelig uhell. De kan komme fra en utro ektemann eller hustru, og snu opp-ned på livet til den rettferdige ektefellen og barna. Sårene kan komme fra en depresjons dystrehet og mørke, en uventet sykdom, fra en kjær persons lidelse eller for tidlige død, fra sorgen over et familiemedlem som gir avkall på sin tro, fra ensomheten når omstendighetene ikke gir oss en evig ledsager, eller fra et hundretalls andre hjerteskjærende og smertefulle “[sorger] som intet øye ser.”⁶

Vi forstår alle at vanskeligheter er en del av livet, men når de kommer til oss personlig kan de slå pusten ut av oss. Vi må være forberedt, uten å være redde. Apostelen Peter sa: “Undre dere ikke over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere.”⁷ Lykkens

og gledens lyse farger veves sammen med prøvelsens og tragediens mørkere tråder, dypt inn i vevet i vår Faders plan. Disse vanskelighetene, om enn tunge, blir ofte våre største læremestre.⁸

Når vi forteller den mirakuløse historien om Helamans 2 060 unge krigere, elsker vi dette skriftstedet: “Ved Guds godhet og til vår store forbauelse, men også til hele vår hærstyrkes glede, hadde likevel ikke en eneste én omkommet.”

Men setningen fortsetter: “Det var heller ikke en eneste én som ikke hadde fått mange sår.”⁹ Hver og en av de 2 060 fikk mange sår, og hver og en av oss vil bli såret i livets kamp, enten fysisk eller åndelig, eller begge deler.

Jesus Kristus er vår barmhjertige samaritan

Gi aldri opp – uansett hvor dype dine sjelesår enn er, hva de enn skylles, uansett hvor eller når de skjedde og hvor kort eller lenge de varer, er det ikke meningen at du skal omkomme åndelig. Det er meningen at du skal overleve åndelig, og blomstre i din tro og tillit til Gud.

Gud skapte ikke vår ånd for at den skulle være uavhengig av ham. Vår

Herre og Frelser, Jesus Kristus, frelser oss gjennom sin forsonings uvurderlige gave ikke bare fra død og gir oss tilgivelse for våre synder når vi omvender oss. Han står også rede til å frelse oss fra vår sårede sjels sorg og smerte.¹⁰

Frelseren er vår barmhjertige samaritan,¹¹ sendt for å "forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte."¹² Han kommer til oss når andre går forbi. Med medlidenhet har han helbredende balsam i våre sår, og forbinder dem. Han bærer oss. Han tar seg av oss. Han sier til oss, "Kom ... til meg ... og jeg skal helbrede [dere]."¹³

"Og [Jesus] skal ... ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, ... for ... at han [kan] påta seg sitt folks smerter og sykdommer ... [og påtar seg våre] skrøpeligheter, ...[fylt] med barmhjertighet."¹⁴

Kom, du bedrøvede, angstfylte hjerte, såret av synd og dens nagende brodd. Vis Gud ditt dype sår, tolk ham din smerte.

*Jorden har sorger, men himlen har råd.*¹⁵

På et tidspunkt der han gjennomgikk enorme lidelser, sa Herren til profeten Joseph Smith: "Alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode."¹⁶ Hvordan kan smertefulle sår være til vårt gode? I smeltingen med jordiske prøvelser, beveg deg tålmodig fremover, og Frelserens helbredende kraft vil gi deg lys, forståelse, fred og håp.¹⁷

Gi aldri opp.

Be av hele ditt hjerte. Styrk din tro på Jesus Kristus, på at han finnes, på hans nåde. Hold fast ved hans ord: "Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet."¹⁸

Husk, omvendelse er kraftig åndelig medisin.¹⁹ Hold budene og vær verdige

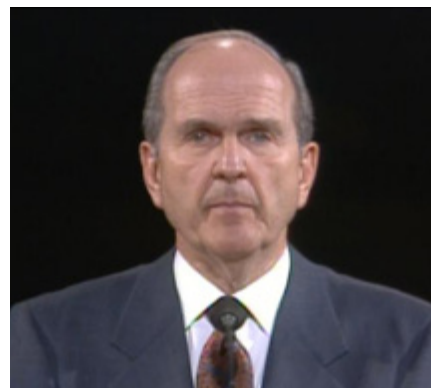
til å ha Trøsteren hos deg, og husk at Frelseren lovet: "Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere."²⁰

Tempelets fred er en lindrende balsam for den sårede sjel. Dra tilbake til Herrens hus med ditt sårede hjerte og dine familienavn så ofte som mulig. Tempelet viser vårt korte jordeliv på evighetens brede lerret.²¹

Se bakover, og husk at du beviste din verdighet i din førjordiske tilværelse. Du er et tappert Guds barn, og med hans hjelp kan du seire i kampene i denne falne verden. Du har gjort det før, og du kan gjøre det igjen.

Se fremover. Dine vanskeligheter og sorger er svært reelle, men de vil ikke vare evig.²² Din lange natt vil ta slutt, for Sønn[en] [sto] frem med "legedom i sine vinger."²³

Bror og søster Norby fortalte meg: "Skuffelsen kommer på besøk av og til, men får aldri lov til å bli."²⁴ Apostelen Paulus sa: "På alle vis er vi trengt, men ikke stengt, rådvile, men ikke rådløse, forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke utslått."²⁵ Du blir kanskje utslitt, men gi aldri opp.²⁶

På generalkonferansen i april 1995, talte president Russell M. Nelson om den nylige bortgangen til sin datter Emily, og vitnet om at Jesus Kristus innehar nøklene til oppstandelsen.

Selv med dine egne smertefulle sår vil du instinktivt rekke ut en hånd til andre, mens du stoler på Frelserens løfte: "Den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det."²⁷ De sårede som pleier andres sår er Guds engler på jorden.

Om få øyeblikk vil vi få høre fra vår elskede profet, president Russell M. Nelson, en mann med urokkelig tro på Jesus Kristus, en håpets og fredens mann, elsket av Gud men ikke forskånet for sjelelige sår.

I 1995 fikk hans datter Emily kreftdiagnose mens hun ventet barn. En sunn baby ble født, og dagene var fylt av håp og lykke. Men kreften kom tilbake, og deres elskede Emily forlot dette livet

"Ved å holde Guds bud," sa president Nelson til de hellige i Puerto Rico, "kan vi finne glede, selv midt i våre verste omstendigheter."

bare to uker etter hennes 37-årsdag, og etterlot en kjær ektemann og deres fem unge barn.

Under generalkonferansen kort tid etter hennes bortgang, sa president Nelson ærlig: “Jeg har grått sorgens tårer med ønsker om at jeg kunne ha gjort mer for vår datter ... Hadde jeg hatt makt til å få [henne] til å oppstå igjen, ville jeg vært fristet til å gjøre det ... [Men] Jesus Kristus har disse nøklene og vil bruke dem for Emily ... og for alle mennesker når Herrens tid er inne.”²⁸

Forrige måned, mens de besøkte de hellige i Puerto Rico og hadde fjorårets katastrofale orkan i minnet, talte president Nelson med kjærlighet og medlidenhet:

“Dette er en del av livet. Det er grunnen til at vi er her. Vi er her for å ha et legeme og for å bli satt på prøve. Noen av disse testene er fysiske, noen er åndelige, og deres prøvelser her har vært både fysiske og åndelige.”²⁹

“Dere har ikke gitt opp. Vi er så stolte av dere. Dere trofaste hellige har mistet så mye, men oppi det hele har dere styrket deres tro på Herren Jesus Kristus.”³⁰

“Ved å holde Guds bud kan vi finne glede, selv midt i våre verste omstendigheter.”³¹

Alle tårer skal bli tørket bort

Mine brødre og søstre, det er mitt løfte til dere at å øke deres tro på Herren Jesus Kristus vil gi dere ekstra

styrke og større håp. For dere, de rettferdige, vil våre sjelers Helbreder, i sin beleilige tid og på sin måte, lege alle deres sår.³² Ingen urettferdighet, ingen forfølgelse, ingen prøvelse, ingen tristhet, ingen hjertesorg, ingen lidelse, ingen sår – samme hvor dype, brede og smertefulle de er – vil være unntatt den trøst, fred og det varige håp som hører Ham til, hvis åpne armer og hvis sårede hender vil ønske oss velkommen tilbake til hans nærhet. På den dagen vitner apostelen Johannes at de rettferdige “som kommer ut av den store trengsel”³³ skal stå “kledd i hvite kjortler ... for Guds trone.” Lammet skal “reise sin bolig over [oss] ... og Gud skal tørke bort hver tåre fra [ditt] øye.”³⁴ Denne dagen vil komme. Det vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig samtale, 26. jan, 2018.
2. I en samtale tidligere i år, sa Richard Norby til meg: “Vi står til ansvar for det som er blitt gitt oss.” Han delte fra sin dagbok: “Prøvelsene og vanskelighetene som kommer til hver av oss, gir muligheten og privilegiet til å bli bedre kjent med Frelseren og forstå hans sonoffer i dypere detalj. Det er ham vi støtter oss til. Det er ham vi oppsøker. Det er ham vi er avhengig av. Det er ham vi har tillit til. Det er ham vi elsker med hele vårt hjerte, uten forbehold. Frelseren har tatt hånd om all den fysiske og følelsesmessige smerte som er en del av jordelivet. Han tar smerten fra oss. Han sluker vår sorg.
3. Se Lære og pakter 29:39.
4. 2 Nephi 2:11.
5. Matteus 5:45.
6. “O, må jeg følge deg”, *Salmer*, nr. 201.
7. 1 Peter 4:12.
8. “Vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem” (Abraham 3:25; se også Lære og pakter 101:4-5).
9. Alma 57:25.
10. En venn skrev til meg: “En nesten fem år lang kamp med følelsesmessig ‘mørke og dysterhet’ i varierende grad, fører deg til yttergrensen når det gjelder dine evner, din beslutsomhet, din tro og tålmodighet. Etter å ha ‘lidd’ i dagevis, er du trett. Etter å ha ‘lidd’ i ukesvis, er du utslitt. Etter å ha ‘lidd’ i månedsvis, begynner du å miste fotfestet. Etter å ha ‘lidd’ i årevis, begynner du å tro at du aldri vil bli bra igjen. Håp blir den mest dyrebare, og flyktige, gaven. Kort fortalt er jeg ikke sikker på hvordan jeg kom gjennom denne prøvelsen, annet enn at det var på grunn av Frelseren. Det er den eneste forklaringen. Jeg kan ikke forklare hvordan jeg vet dette, bare at jeg vet det. Jeg kom gjennom dette på grunn av Ham.
11. Se Lukas 10:30-35.
12. Lukas 4:18; se også Jesaja 61:1.
13. 3 Nephi 18:32.
14. Alma 7:11-12. “[Han] steg ned under alt og derved fattet [han] alt” (Lære og Pakter 88:6).
15. “Kom, du bedrøvede”, *Salmer*, nr. 93.
16. Lære og pakter 122:7.
17. “[Du kjenner] Guds storhet, og han skal hellige dine lidelser til ditt gagn” (2 Nephi 2:2). “Jeg vet at den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser og sine vanskeligheter og sine lidelser og skal bli løftet opp på den siste dag.” (Alma 36:3).
18. 2 Korinterbrev 12:9.
19. Se Neil L. Andersen, “The Joy of Becoming Clean”, *Ensign*, apr. 1995, 50–53.
20. Johannes 14:18.
21. “Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkvendigste av alle mennesker” (1 Korinterbrev 15:19).
22. I det første verset i Mormons bok forklarte Nephi at han hadde “opplevd mange lidelser [i løpet av sine dager]” (1 Nephi 1:1). Senere sa Nephi: “Likevel så jeg hen til min Gud og pristet ham hele dagen lang, og jeg knurret ikke mot Herren på grunn av mine lidelser.” (1 Nephi 18:16).
23. 3 Nephi 25:2.
24. Personlig samtale, 26. jan, 2018.
25. 2 Korinterbrev 4:8-9.
26. President Hugh B. Brown ble mens han var på besøk i Israel spurt hvorfor Abraham ble befalt å ofre sin sønn. Han svarte: “Abraham trengte å lære noe om Abraham” (i Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* [1989], 93).
27. Matteus 16:25.
28. Russell M. Nelson, “Paktens barn”, *Lys over Norge*, jul. 1995, 32.
29. Russell M. Nelson, i Jason Swensen, “Better Days Are Ahead for the People of Puerto Rico”, *Church News*, 9. sept., 2018, 4.
30. Russell M. Nelson, i Swensen, “Better Days Are Ahead”, 3.
31. Russell M. Nelson, i Swensen, “Better Days Are Ahead”, 4.
32. Se Russell M. Nelson, “Jesus Kristus – Mesterlegen”, *Liahona*, nov. 2005, 85–88.
33. Johannes’ åpenbaring 7:14.
34. Se Johannes’ åpenbaring 7:13, 15, 17.

Av president Russell M. Nelson

Kirkens riktige navn

Jesu Kristus befalte oss å kalle kirken ved hans navn fordi det er hans kirke, fylt med hans kraft.

Mine kjære brødre og søstre, på denne vakre sabbatsdagen gleder vi oss sammen over våre mange velsignelser fra Herren. Vi er svært takknemlige for deres vitnesbyrd om Jesu Kristi gjengitte evangelium, for de ofre dere har gjort for å holde dere på eller komme tilbake til hans pakts sti, og for deres hengivne tjeneste i hans kirke.

I dag føler jeg det nødvendig å ta opp en sak av stor betydning med dere. For noen uker siden ga jeg en uttalelse om en kurskorrigering med hensyn til Kirkens navn.¹ Jeg gjorde dette fordi Herren innprentet i mitt sinn betydningen av navnet han har bestemt for sin kirke, nemlig Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.²

Slik man kunne forvente, har reaksjonene på denne uttalelsen og de revideerte stilretningslinjene³ vært blandede. Mange medlemmer rettet straks Kirkens navn i sine blogger og på sine sosiale mediesider. Andre lurte på hvorfor, med tanke på alt som foregår i verden, det var nødvendig å understreke noe så "ubetydelig". Og noen sa at det ikke lot seg gjøre, så hvorfor i det hele tatt prøve? La meg forklare hvorfor vi er så inderlig opptatt av dette spørsmålet. Men la meg først forklare hva dette initiativet *ikke* er:

- Det er ikke en navneendring.
- Det er ikke en omprofilering.
- Det er ikke kosmetisk.
- Det er ikke et innfall.
- Og det er ikke ubetydelig.

Men det *er* en korrigering. Det *er* Herrens befaling. Joseph Smith ga ikke navnet til kirken som ble gjenopprettet gjennom ham. Det gjorde heller ikke Mormon. Det var Frelseren selv som sa: "For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."⁴

Enda tidligere, i år 34 e.Kr. ga vår oppstandne Herre lignende instruksjoner til medlemmene av sin kirke da han besøkte dem på det amerikanske kontinent. Den gangen sa han:

"[Dere skal] kalle kirken ved mitt navn ...

Og hvordan kan det være min kirke hvis den ikke kalles ved mitt navn? For hvis en kirke kalles ved Mose navn, da er den Mose kirke, eller hvis den kalles ved et menneskes navn, da er den et menneskes kirke. Men hvis den kalles ved mitt navn, da er den min kirke."⁵

Derfor er ikke Kirkens navn gjenstand for forhandling. Når Frelseren tydelig sier hva navnet på hans kirke skal være, og til og med innleder sin erklæring med: "For slik skal min kirke kalles," mener han alvor. Og hvis vi tillater at det brukes kallenavn eller selv tar disse kallenavnene i bruk eller støtter dem, blir han krenket.

Hva betyr et navn, eller i dette tilfellet et kallenavn? Når det gjelder Kirkens kallenavn, som for eksempel "SDH-kirken", "Mormonkirken" eller

“De siste-dagers-helliges kirke”, er det viktigste *i* disse navnene *fraværet* av Frelserens navn. Å fjerne Herrens navn fra Herrens kirke er en stor seier for Satan. Når vi *fjerner* Frelserens navn, *ignorerer* vi på nesten umerkelig vis alt som Jesus Kristus har gjort for oss – til og med hans forsoning.

Overvei dette fra hans synsvinkel: I den førjordiske tilværelse var han Jehova, Det gamle testamentes Gud. Under ledelse av sin Fader skapte han denne og andre verdener.⁶ Han valgte å underkaste seg sin Faders vilje og gjøre noe for alle Guds barn som ingen andre kunne gjøre! Han nedlot seg til å komme til jorden som Faderens enbårne i kjødet, og ble brutalt hånet, spottet, spyttet på og pisket. I Getsemane påtok Frelseren seg *hver* smerte, *hver* synd og *alle* sjelekvaler og lidelser som *noensinne* har blitt opplevd av dere og meg og av alle som har levd eller noensinne vil leve. Under vekten av denne uutholdelige byrden blødde han fra hver pore.⁷ All denne lidelsen ble forsterket da han brutalt ble korsfestet på Golgatas kors.

Ved disse uutholdelige opplevelsene og hans påfølgende oppstandelse – sin uendelige forsoning – ga han udødelighet til alle og kjøpte hver eneste en

av oss fri fra syndens virkninger, på betingelse av vår omvendelse.

Etter Frelserens oppstandelse og hans apostlers død sank verden ned i flere århundrer med mørke. Så, i 1820, viste Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus seg for profeten Joseph Smith for å innlede gjenopprettelsen av Herrens kirke.

Etter alt han hadde utholdt – og etter alt han hadde gjort for menneskeheten – innser jeg med stor beklagelse at vi uforvarende har samtykket i at Herrens gjenopprettede kirke blir kalt ved andre navn, som alle sammen utelater Jesu Kristi hellige navn!

Hver søndag når vi verdig tar del i nadverden, fornyer vi vårt hellige løfte til vår himmelske Fader om at vi er villige til å påta oss hans Sønn Jesu Kristi navn.⁸ Vi lover å følge ham, omvende oss, holde hans bud og *alltid* minnes ham.

Når vi utelater hans navn fra hans kirke, fjerner vi utilsiktet *Ham* som det sentrale fokus i vårt liv.

Å påta oss Frelserens navn innbefatter å erklære og vitne for andre – ved våre handlinger og våre ord – at Jesus er Kristus. Har vi vært så redd for å *formærme* noen som har kalt oss “mormoner”, at vi har unnlatt å *forsvare*

Frelseren selv, å forsvare ham og navnet som hans kirke kalles ved?

Hvis vi som et folk og som enkelt-personer skal ha tilgang til kraften i Jesu Kristi forsoning – til å rense og helbrede oss, til å styrke og foredle oss og til slutt opphøye oss – må vi tydelig anerkjenne ham som kilden til denne kraften. Vi kan begynne med å kalle hans kirke ved det navn han har bestemt.

I dag er Herrens kirke forkledd som “Mormonkirken” for mange i verden. Men vi som medlemmer av Herrens kirke, vet hvem som står ved roret: Jesus Kristus selv. Dessverre kan mange som hører ordet *mormon*, tro at vi tilber Mormon. Men det stemmer ikke! Vi hedrer og respekterer denne store profeten i oldtidens Amerika.⁹ Men vi er *ikke* Mormons disipler. Vi er Herrens disipler.

I den gjenopprettede kirkens tidlige tid, ble ord som *Mormonkirken* og *mormoner*¹⁰ ofte brukt som skjellsord – som ondskapsfulle og krenkende ord – som hadde til hensikt å skjule Guds hånd i gjenopprettelsen av Jesu Kristi Kirke i disse siste dager.¹¹

Brødre og søstre, det finnes mange verdslige argumenter mot å gjenopprette Kirkens riktige navn. På grunn av den digitale verden vi lever i, og med søkemotoroptimalisering som hjelper oss alle å finne informasjon vi trenger nesten umiddelbart – herunder informasjon om Herrens kirke – sier kritikerne at en rettelse på det nåværende tidspunkt er uklokt. Andre syns at fordi vi er så allment kjent som “mormoner” og som “Mormonkirken”, burde vi bare gjøre det beste ut av det.

Hvis dette var en diskusjon om å profilere en menneskeskapt organisasjon, kunne kanskje disse argumentene vinne frem. Men i denne

avgjørende saken ser vi hen til Ham hvis kirke dette er, og erkjenner at Herrens veier ikke er og aldri vil bli menneskets veier. Hvis vi vil være tålmodige, og hvis vi vil gjøre vår del vel, vil Herren lede oss gjennom denne viktige oppgaven. Vi vet tross alt at Herren hjelper dem som ønsker å gjøre hans vilje, akkurat slik han hjalp Nephi å utføre oppgaven med å bygge et skip for å krysse havet.¹²

Vi må være høflige og tålmodige i vår innsats for å rette opp i disse feilene. Ansvarlige medier vil reagere velvillig på vår anmodning.

På en tidligere generalkonferanse talte eldste Benjamín De Hoyos om en hendelse som dette. Han sa:

“For noen år siden, da jeg virket ved Kirkens kontor for informasjon og samfunnskontakt i Mexico, ble [en ledsager og jeg] invitert til å delta i et radioprogram ... [En av programlederne] spurte [oss]: ‘Hvorfor er Kirkens navn så langt? ...’

Min ledsager og jeg smilte over dette fantastiske spørsmålet, og forklarte så at Kirkens navn ikke ble valgt av mennesker. Det ble gitt av Frelseren ... Programlederen svarte kjapt og med respekt: ‘Da vil vi gjenta det med glede.’”¹³

Den hendelsen viser et mønster. Én etter én vil vår beste innsats som enkeltpersoner være nødvendig for å korrigere feil som har sneket seg inn i årenes løp.¹⁴ Resten av verden kan komme til å følge det vi leder an i, og kalle oss ved det riktige navnet, eller ikke. Men det er uoppriktig av oss å bli frustrert om det meste av verden bruker galt navn på Kirken og dens medlemmer, hvis vi gjør det samme.

Våre reviderte stilretningslinjer er nyttige. Der står det: “I første henvisning er Kirkens fulle navn å foretrekke: ‘Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.’ Når en forkortet [annen] henvisning er nødvendig, er betegnelsene ‘Kirken’ eller ‘Jesu Kristi Kirke’ å foretrekke. Den

‘gjenopprettede Jesu Kristi Kirke’ er også korrekt og å foretrekke.”¹⁵

Hvis noen skulle spørre: “Er du mormon?” kan dere svare: “Hvis du spør om jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, ja, det er jeg!”

Hvis noen spør: “Er du en siste-dagers-hellig?”¹⁶ kan du svare: “Ja, det er jeg. Jeg tror på Jesus Kristus og er medlem av hans gjenopprettede kirke.”

Mine kjære brødre og søstre, jeg lover at hvis vi vil gjøre vårt beste for å gjenopprette det riktige navnet på Herrens kirke, vil han hvis kirke dette er, utøse sin kraft og sine velsignelser over de siste-dagers-hellige¹⁷ i større grad enn vi noensinne har sett. Vi vil ha Guds kunnskap og kraft til å hjelpe oss å bringe velsignelsene ved Jesu Kristi gjengitte evangelium til alle nasjoner, stammer, tungemål og folk, og forberede verden for Herrens annet komme.

Hva betyr så et navn? Når det gjelder navnet på Herrens kirke, er svaret: “Alt!” Jesus Kristus befalte oss å kalle Kirken ved hans navn fordi det er hans kirke, fylt med hans kraft.

Jeg vet at Gud lever. Jesus er Kristus. Han leder sin kirke i dag. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. “Herren har innprentet i mitt sinn betydningen av navnet han har åpenbart for sin kirke: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi har arbeid foran oss for å komme i harmoni med hans vilje. I de siste ukene har ulike ledere i Kirken og dens avdelinger innledet de nødvendige tiltakene for å gjøre dette. Ytterligere informasjon om dette viktige emnet vil bli gjort tilgjengelig i de kommende månedene” (Russell M. Nelson, i “Kirkens navn” [offisiell uttalelse, 20. aug. 2018], mormonnytt.no).
2. Tidligere presidenter av Kirken har kommet med lignende anmodninger. President George Albert Smith sa for eksempel: “Svikt ikke Herren ved å kalle dette for Mormonkirken. Han kalte den ikke Mormonkirken” (i Conference Report, april 1948, 160).
3. Se “Stilretningslinjer – Kirkens navn”, mormonnytt.no.

Av president Henry B. Eyring

Annenrådgiver i Det første presidentskap

4. Lære og pakter 115:4.
5. 3 Nephi 27:7-8.
6. Se Moses 1:33.
7. Se Lære og pakter 19:18.
8. Se Moroni 4:3; Lære og pakter 20:37, 77.
9. Mormon var en av de fire viktigste forfatterne av Mormons bok. De andre var Nephi, Jakob og Moroni. Alle hadde sett Herren, i likhet med dens inspirerte oversetter, profeten Joseph Smith.
10. Til og med ordet *mormonitter* var et av skjellsordene som ble brukt (se *History of the Church*, 2:62–63, 126).
11. Andre tilnavn synes å ha forekommet på nytestamentlig tid. Under apostelen Paulus' rettssak for Feliks, ble det sagt om Paulus at han var "en leder for nasareernes sekt" (Apostlenes gjerninger 24:5). Med hensyn til benevnelsen "nasareerne" skrev én kommentator: "Dette var navnet som vanligvis ble gitt kristne som et uttrykk for forakt. De ble kalt dette fordi Jesus var fra Nasaret" (Albert Barnes, *Notes, Explanatory and Practical, on the Acts of the Apostles* [1937], 313).
En annen lignende kommentar lyder: "Slik vår Herre med forakt ble kalt 'en nasareer' (Matt. xxvi. 71), kalte også jødene disiplene hans for 'nasareere'. De ville ikke innrømme at de var kristne, eller med andre ord Messias' disipler" (*The Pulpit Commentary: Acts of the Apostles*, red. H. D. M. Spence and Joseph S. Exell [1884], 2:231).
I samme ånd sa eldste Neal A. Maxwell: "Gjennom hele Skriftenes historie ser vi stadig tilbakevendende eksempler på at man nedvurderer profeter for å kunne avskjedige dem, og på at man sverter dem for å kunne redusere dem. For det meste blir de ganske enkelt oversett av sine samtidige og verdslig historie. Når alt kommer til alt, ble de første kristne bare kalt 'nasareernes sekt'. (Apostlenes gjerninger 24:5.)" ("Out of Obscurity", *Ensign*, nov. 1984, 10).
12. Se 1 Nephi 18:1-2.
13. Benjamín De Hoyos, "Kalte og hellige", *Liahona*, mai 2011, 106.
14. Selv om vi ikke har noen kontroll over hva andre vil kalle oss, har vi full kontroll over hvordan vi omtaler oss selv. Hvordan kan vi forvente at andre skal respektere Kirkens riktige navn, hvis ikke vi som dens medlemmer gjør det?
15. "Stilretningslinjer – Kirkens navn", mormonnytt.no.
16. Begrepet *hellig* brukes ofte i Bibelen. I Paulus' brev til Efeserne brukte han for eksempel ordet *hellig* minst én gang i hvert kapittel. En hellig er en person som tror på Jesus Kristus og prøver å følge ham.
17. Se Lære og pakter 121:33.

Prøv, prøv, prøv

Frelseren setter sitt navn i deres hjerte. Og dere føler Kristi rene kjærlighet til andre og til dere selv.

Mine brødre og søstre, jeg er takknemlig for anledningen til å tale til dere. Denne konferansen har vært oppmuntrende og oppbyggende for meg. Sangene som har blitt sunget og ordene som har blitt uttalt, har blitt ført til vårt hjerte av Den hellige ånd. Jeg ber om at det jeg sier, må bli formidlet til dere av den samme Ånd.

For mange år siden var jeg førsterådgiver til en distriktspresident i østlige USA. Mer enn én gang mens vi kjørte til våre små grener sa han til meg: "Hal, når du møter noen, skal du behandle dem som om de var i alvorlige vanskeligheter. Da vil du ha rett mer enn

halvparten av tiden." Ikke bare hadde han rett, men i årenes løp har jeg lært at anslaget hans var for lavt. I dag ønsker jeg å oppmuntre dere i problemene dere opplever.

Vårt jordiske liv er tilrettelagt av en kjærlig Gud som en prøve og en kilde til vekst for oss alle. Dere husker sikkert Guds ord om sine barn ved verdens skapelse: "Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem."¹

Siden begynnelsen har aldri prøvene vært enkle. Vi opplever prøvelser som kommer av å ha et dødelig legeme. Vi lever alle i en verden der Satans krig mot sannheten og mot vår personlige lykke blir stadig mer intens. Verden og deres eget liv kan synes å bli stadig mer urolig.

I den forbindelse lover jeg at den kjærlige Gud som tillot disse prøvene for dere, også har tilrettelagt en sikker måte å komme gjennom dem. Vår himmelske Fader elsket verden så høyt at han sendte sin enbårne Sønn for å hjelpe oss.² Hans Sønn, Jesus Kristus, ga sitt liv for oss. I Getsemane og på korset bar Jesus Kristus vekten av alle våre synder. Han opplevde alle sorger, smerter og virkningene av våre synder, slik at han kunne trøste og styrke oss gjennom enhver prøvelse i livet.³

Dere husker sikkert at Herren sa til sine tjenere:

“Faderen og jeg er ett. Jeg er i Faderen, og Faderen i meg, og etter- som dere har mottatt meg, er dere i meg og jeg i dere.

Derfor er jeg midt iblant dere, og jeg er den gode hyrde og Israels klippe. Den som bygger på denne klippe, skal aldri falle.”⁴

Vår profet, president Russell M. Nelson, har også gitt den samme forsikringen. Dessuten har han forklart hvordan vi kan bygge på denne klippen og sette Herrens navn på vårt hjerte for å lede oss gjennom våre prøvelser.

Han sa: “Du som for øyeblikket kanskje er motløs, husk at livet er ikke ment å skulle være lett. Vi må bære prøvelser og utholde sorg underveis. Når du minnes at ‘ingenting er umulig for Gud’ (Lukas 1:37), så vit at Han er din Fader. Du er en sønn eller datter skapt i Hans bilde, og ved din verdighet berettiget til å motta åpenbaring som skal hjelpe deg i dine rettfærdige bestrebelser. Du kan påta deg Herrens hellige navn. Du kan gjøre deg kvalifisert til å tale i Guds hellige navn (se L&p 1:20).”⁵

President Nelsons ord minner oss om løftet som finnes i nadverdsbønnen,

et løfte som vår himmelske Fader oppfyller når vi gjør det vi til gjengjeld lover.

Lytt til ordene: “O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønns, Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige dette brød for alle deres sjeler som nyter av det, så de kan ete til minne om din Sønns legeme og vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de er villige til å påta seg din Sønns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem. Amen.”⁶

Hver gang vi sier ordet *amen* når denne bønnen blir holdt på våre vegne, lover vi, ved å ta del i brødet, at vi er villige til å påta oss Jesu Kristi hellige navn, alltid minnes ham og holde hans bud. Til gjengjeld loves vi at vi alltid kan ha hans Ånd hos oss. På grunn av disse løftene er Frelseren den klippe som vi kan stå trygt og uten frykt på i enhver storm vi måtte oppleve.

Når jeg har grunnet på ordene i paktens og de tilhørende velsignelsene som loves oss, har jeg lurt på hva det vil si at vi er villige til å påta oss Jesu Kristi navn.

President Dallin H. Oaks forklarer: “Det er viktig å legge merke til at når vi deltar i nadverden, vitner vi ikke om at

vi *påtar* oss Jesu Kristi navn, men at vi er *villige* til å gjøre det. (Se L&p 20:77.) Den kjensgjerning at vi bare bevitner vår villighet, antyder at noe annet må skje før vi påtar oss det hellige navn i egentlig forstand.”⁷

Erklæringen om at vi er “villige til å påta [oss]” hans navn sier oss at selv om vi påtok oss Frelserens navn da vi ble døpt, er vi ikke derved ferdige med å påta oss hans navn ved dåpen. Vi må kontinuerlig arbeide for å påta oss hans navn gjennom hele livet, blant annet når vi fornyer pakter ved nadverdsbordet og inngår pakter i Herrens hellige templer.

Derfor blir to viktige spørsmål for oss alle: “Hva må jeg gjøre for å påta meg hans navn?” og “Hvordan kan jeg vite at jeg gjør fremgang?”

President Nelsons uttalelse antyder ett nyttig svar. Han sa at vi kunne påta oss Frelserens navn og at vi kunne tale for ham. Når vi taler for ham, tjener vi ham. “For hvordan kjenner et menneske den herre som han ikke har tjent og som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensikter?”⁸

Å tale for ham, fordrer at vi ber i tro. Det trengs en inderlig bønn til vår himmelske Fader for å vite hvilke ord vi kan uttale for å hjelpe Frelseren i

hans arbeid. Vi må kvalifisere oss til løftet: "Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme."⁹

Likevel innebærer det å påta oss hans navn mer enn å tale for ham. Vi trenger bestemte følelser i vårt hjerte for å kunne kalle oss hans tjenere.

Profeten Mormon beskrev følelsene som kvalifiserer oss og gjør oss i stand til å påta oss hans navn. Disse følelsene omfatter tro, håp og nestekjærlighet, som er Kristi rene kjærlighet.

Mormon forklarte:

"For etter deres saktmodighet å dømme har dere tro på Kristus, for hvis dere ikke har tro på ham, da er dere ikke verdige til å bli regnet blant hans kirkes folk.

Og videre, mine elskede brødre, vil jeg tale til dere om håp. Hvordan er det mulig for dere å komme til tro uten å ha håp?

Og hva er det dere skal håpe på? Se, jeg sier til dere at dere skal ha håp, gjennom Kristi forsoning og i hans oppstandelses kraft, om å bli oppreist til evig liv, og dette på grunn av deres tro på ham i henhold til løftet.

Derfor, hvis et menneske har tro, må han nødvendigvis ha håp, for uten tro kan det ikke være noe håp.

Og videre, se, jeg sier dere at han kan ikke ha tro og håp uten å være saktmodig og ydmyk av hjertet,

ellers er hans tro og håp forgjeves, for ingen er antagelig for Gud unnatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet, og hvis et menneske er saktmodig og ydmyk av hjertet og bekjenner ved Den Hellige Ånds kraft at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis ha kjærlighet, for hvis han ikke har kjærlighet, er han intet. Derfor må han nødvendigvis ha kjærlighet."

Etter å ha beskrevet nestekjærlighet, sier Mormon så:

"Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med.

Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren. Amen."¹⁰

Mitt vitnesbyrd er at Frelseren setter sitt navn i vårt hjerte. Mange av dere opplever at deres tro på ham vokser. Dere føler større håp og optimisme. Og dere føler Kristi rene kjærlighet til andre og til dere selv.

Jeg ser det i misjonærer som virker over hele verden. Jeg ser det i medlemmer som snakker med sine

venner og familiemedlemmer om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Menn, kvinner, unge mennesker og til og med barn virker av kjærlighet til Frelseren og sine medmennesker.

Så snart de hører om katastrofer rundt om i verden, legger medlemmer planer for å komme til unnsetning, noen ganger selv om de må krysse hav, uten å bli spurt. De finner det noen ganger vanskelig å vente til de rammede områdene kan ta imot dem.

Jeg skjønner at noen av dere som lytter i dag, kanskje føler at deres tro og håp blir overvunnet av deres problemer. Og dere lengter kanskje etter å føle kjærlighet.

Brødre og søstre, Herren har muligheter nær dere til å føle og dele hans kjærlighet. Dere kan be med tillit til at Herren vil lede dere til å være glad i noen for ham. Han besvarer bønnene til saktmodige frivillige som dere. Dere vil føle Guds kjærlighet til dere og vedkommende dere hjelper for ham. Når dere hjelper Guds barn i deres vanskeligheter, vil deres egne vanskeligheter virke lettere. Deres tro og håp vil bli styrket.

Jeg er et øyenvitne til denne sannheten. Hele sitt liv har min hustru talt for Herren og hjulpet mennesker for ham. Som jeg har nevnt før, sa en gang en av våre biskoper til meg: "Jeg er helt forundret. Hver gang jeg hører om en person i menigheten som er i vanskeligheter, skynder jeg meg for å hjelpe. Men hver gang jeg kommer dit, virker det som om din hustru allerede har vært der." Slik har det vært på alle stedene vi har bodd i 56 år.

Nå kan hun bare uttale noen få ord om dagen. Hun får besøk av dem hun har vært glad i for Herren. Hver kveld og morgen synger jeg salmer sammen med henne, og vi ber. Det er jeg som må være stemmen i bønnene

og i sangene. Noen ganger ser jeg at hun former ordene i salmene med munnen. Hun foretrekker barnesanger. De ordene hun synes å like best, er sammenfattet i sangen “Jeg prøver å ligne Jesus”.¹¹

Her om dagen, etter at vi hadde sunget refrenget: “Elsk din neste som Gud elsker deg. Vær vennlig og kjærlig mot alle på din vei,” sa hun lavmælt, men tydelig: “Prøv, prøv, prøv.” Jeg tror hun vil oppdage, når hun ser ham, at vår Frelser har satt sitt navn i hennes hjerte og at hun har blitt som ham. Han bærer henne gjennom vanskelighetene sine nå, akkurat slik han vil bære dere gjennom deres.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Frelseren kjenner og elsker dere. Han vet navnet deres slik dere vet hans. Han vet hva dere strir med. Han har opplevd det. Ved sin forsoning har han overvunnet verden. Ved å være villige til å påta dere hans navn vil dere løfte byrdene til utallige andre. Og med tiden vil dere oppdage at dere kjenner Frelseren bedre og at dere elsker ham mer. Dere vil ha hans navn i hjertet og godt festet i minnet. Det er det navn dere vil bli kalt ved. Jeg vitner om dette med takknemlighet for hans kjærlige omtanke mot meg, mot mine kjære og mot dere, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Abraham 3:25.
2. Se Johannes 3:16-17.
3. Se Alma 7:11-12.
4. Lære og pakter 50:43-44.
5. Russell M. Nelson, “Ingen ting er umulig for Gud”, *Lys over Norge*, juli 1988, 30.
6. Lære og pakter 20:77.
7. Dallin H. Oaks, “Når vi påtar oss Jesu Kristi navn”, *Lys over Norge*, juli 1985, 68.
8. Mosiah 5:13.
9. Lære og pakter 1:38.
10. Moroni 7:39-44, 47-48.
11. Se “Jeg prøver å ligne Jesus”, *Barnas sangbok*, 40.

Av Brian K. Ashton

Annenrådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap

Faderen

Vi har alle mulighet til å bli som Faderen. For å gjøre det må vi tilbe Faderen i Sønnens navn.

Hele sitt liv har min hustru Melinda prøvd av hele sitt hjerte å være en trofast Jesu Kristi disippel. Men i sin ungdom begynte hun å føle seg uverdig til vår himmelske Faders kjærighet og velsignelser fordi hun misforsto hans natur. Heldigvis fortsatte Melinda å holde budene til tross for sorgen hun følte. For noen år siden hadde hun en rekke opplevelser som hjalp henne å forstå Guds natur bedre, herunder hans kjærighet til sine barn og hans takknemlighet for vår ufullkomne innsats for å gjøre hans arbeid.

Hun forklarer hvordan dette har påvirket henne: “Jeg er nå sikker på at Faderens plan virker, at han personlig engasjerer seg i vår fremgang og at han gir oss de lærdommer og erfaringer vi trenger for å komme tilbake til hans nærhet. Jeg ser meg selv og andre mer slik Gud ser oss. Jeg kan fungere som mor, undervise og utføre tjeneste med større kjærighet og mindre frykt. Jeg føler fred og selvtillit istedenfor angst og usikkerhet. Istedenfor å føle meg dømt, føler jeg støtte. Min tro er vissere. Jeg føler min Faders kjærighet oftere og dypere.”¹

Å ha “en *riktig* oppfatning om [vår himmelske Faders] karakter, fullkommenhet og egenskaper” er avgjørende for å kunne utøve tilstrekkelig tro til å oppnå opphøyelse.² En riktig forståelse av vår himmelske Faders karakter kan endre vårt syn på oss selv og andre og hjelpe oss å forstå Guds enorme kjærlighet til sine barn og hans store ønske om å hjelpe oss å bli som ham. Et feilaktig syn på hans natur kan gi oss en følelse av at vi aldri vil klare å komme tilbake til hans nærhet.

Målet mitt i dag er å forklare viktige doktrinære poenger om Faderen som vil hjelpe oss alle, men særlig dem som lurar på om Gud elsker dem, å forstå hans sanne karakter bedre og utøve større tro på ham, hans Sønn og hans plan for oss.

Det førjordske liv

I den førjordske verden ble vi født som ånder til himmelske foreldre, og levde sammen med dem som en familie.³ De kjente oss, underviste oss og elsket oss.⁴ Vi ønsket inderlig å bli som vår himmelske Fader. Men for å klare det, forsto vi at vi måtte:

1. Motta et herliggjort, udødelig, fysisk legeme,⁵
2. gifte oss og danne familier ved prestedømmets beseglingskraft⁶ og
3. tilegne oss all kunnskap, all kraft og alle guddommelige egenskaper.⁷

Derfor utarbeidet Faderen en plan som ville gjøre det mulig for oss, på visse betingelser⁸, å motta et fysisk legeme som ville bli udødelig og herliggjort ved oppstandelsen, gifte oss og danne familier i jordelivet eller, for de trofaste som ikke fikk denne muligheten, etter jordelivet,⁹ utvikle oss mot fullkommenhet og til slutt vende tilbake til våre himmelske foreldre og leve sammen med dem og vår familie i en tilstand av opphøyelse og evig lykke.¹⁰

Skriftene kaller dette frelsesplanen.¹¹ Vi var så takknemlige for denne planen at vi ropte av fryd da den ble presentert for oss.¹² Hver enkelt av oss godtok planens betingelser, herunder de erfaringer og utfordringer i jordelivet som ville hjelpe oss å utvikle guddommelige egenskaper.¹³

Jordelivet

I jordelivet gir vår himmelske Fader oss de omstendigheter vi trenger for å utvikle oss i hans plan. Faderen unnfanger Jesus Kristus i kjødet¹⁴ og ga ham guddommelig hjelp til å utføre sin oppgave i jordelivet. Vår himmelske Fader vil også hjelpe hver enkelt av oss hvis vi vil gjøre vårt beste for å holde hans bud.¹⁵ Faderen gir oss handlefrihet.¹⁶ Vårt liv er i hans hender, og våre “dager er talte” og “skal ikke bli avkortet”.¹⁷ Han sørger også for at alle ting til slutt samvirker til det gode for dem som elsker ham.¹⁸

Det er vår himmelske Fader som gir oss vårt daglige brød,¹⁹ noe som omfatter både maten vi spiser og styrken vi trenger for å holde hans bud.²⁰ Faderen gir gode gaver.²¹ Han hører og besvarer våre bønner.²² Vår himmelske Fader frir oss fra det onde når vi lar ham.²³ Han gråter for oss når vi lider.²⁴ Til syvende og sist kommer alle våre velsignelser fra Faderen.²⁵

Vår himmelske Fader veileder oss og gir oss de erfaringer vi trenger basert på våre sterke sider, våre svakheter og våre valg, slik at vi kan frembringe god frukt.²⁶ Faderen refser oss når det er nødvendig fordi han elsker oss.²⁷ Han er en “Rådgiver”²⁸ som vil gi oss råd hvis vi spør.²⁹

Det er vår himmelske Fader som sender oss både Den hellige ånds innflytelse og dens gave.³⁰ På grunn av Den hellige ånd kan Herrens herlighet – eller intelligens, lys og kraft – være i oss.³¹ Hvis vi vil strebe etter å vokse i lys og sannhet inntil våre øyne blir ene og alene vendt mot Guds ære, vil vår himmelske Fader sende forjettelsens Hellige ånd for å besegle oss til evig liv og åpenbare sitt ansikt for oss – enten i dette liv eller i det neste.³²

Livet etter døden

I den etterjordiske åndeverden fortsetter vår himmelske Fader å utgyte Den hellige ånd og sende misjonærer til dem som trenger evangeliet. Han besvarer bønner og hjelper dem som mangler dem, å motta stedfortredende frelsende ordinanser.³³

Faderen oppreiste Jesus Kristus og ga ham makt til å tilveiebringe oppstandelsen,³⁴ som er det middel hvorved vi oppnår et udødelig legeme. Frelserens forløsning og oppstandelse bringer oss tilbake til Faderens nærhet, hvor vi vil bli dømt av Jesus Kristus.³⁵

De som stoler på "Den Hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighet og nåde",³⁶ vil motta et herliggjort legeme i likhet med Faderen³⁷ og få bo sammen med ham "i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt".³⁸ Der vil Faderen tørke bort alle våre tårer³⁹ og hjelpe oss å fortsette på vår reise for å bli som ham.

Som dere skjønner, er vår himmelske Fader alltid der for oss.⁴⁰

Faderens karakter

For å bli mer lik Faderen, må vi utvikle hans karaktertrekk. Vår himmelske Faders fullkommenhet og egenskaper omfatter følgende:

- Faderen er "Uendelig og Evig".⁴¹
- Han er fullkomment rettferdig, barmhjertig, vennlig og langmodig, og ønsker bare det beste for oss.⁴²
- Vår himmelske Fader er kjærlighet.⁴³
- Han holder sine pakter.⁴⁴
- Han forandrer seg ikke.⁴⁵
- Han kan ikke lyve.⁴⁶
- Faderen har ikke persons anseelse.⁴⁷
- Han vet alle ting – fortiden, nåtiden og fremtiden – helt fra begynnelsen.⁴⁸
- Vår himmelske Fader er mer intelligent⁴⁹ enn oss alle.⁵⁰
- Faderen har all makt⁵¹ og gjør alt

han beslutter i sitt hjerte at han vil gjøre.⁵²

Brødre og søstre, vi kan stole på og sette vår lit til Faderen. Fordi han har et evig perspektiv, kan vår himmelske Fader se ting vi ikke kan. Hans glede, gjerning og herlighet er å tilveiebringe mennesket udødelighet og opphøvelse.⁵³ Alt han gjør er til beste for oss. Han "ønsker enda mer enn [oss] selv... [vår] evige lykke".⁵⁴ Og han "vil ikke kreve av [oss] at [vi] skulle erfare ett øyeblikk mer med vanskeligheter enn det som absolutt trengs til [vårt] beste eller til beste for dem [vi] er glad i".⁵⁵ Som følge av dette, fokuserer han på å hjelpe oss å utvikle oss, ikke å dømme og fordømme oss.⁵⁶

Bli som vår Fader

Som Guds åndesønner og -døtre har vi alle potensial til å bli som Faderen. For å gjøre det, må vi tilbe Faderen i Sønnens navn.⁵⁷ Vi gjør dette ved å anstrenge oss for å være lydige mot Faderens vilje, slik Frelseren var,⁵⁸ og ved stadig å omvende oss.⁵⁹ Når vi gjør disse tingene, vil vi "motta nåde for nåde" til vi mottar av Faderens fylde⁶⁰ og blir begavet med "hans karakter, fullkommenhet og egenskaper".⁶¹

Med tanke på avstanden mellom det vi er som dødelige, og det vår himmelske Fader har blitt, er det ikke overraskende at noen føler at det å bli som Faderen er uoppnåelig. Ikke desto mindre er Skriftene tydelige. Hvis vi ved tro

vil holde oss til Kristus, omvende oss og søke Guds nåde ved lydighet, vil vi til slutt bli som Faderen. Jeg finner stor trøst i kunnskapen om at de som gjør sitt beste for å være lydige, vil "motta nåde for nåde" og til slutt "motta av hans fylde".⁶² Med andre ord blir vi ikke som Faderen på egenhånd.⁶³ Det vil snarere komme ved nådens gaver, noen store, men for det meste små, som bygger på hverandre til vi har en fylde. Men, brødre og søstre, det vil komme!

Jeg oppfordrer dere til å stole på at vår himmelske Fader vet hvordan han kan opphøye dere. Søk hans daglige, styrkende hjelp, og strev fremover med tro på Kristus, også når dere ikke kan føle Guds kjærlighet.

Det er mye vi ikke forstår om det å bli som Faderen.⁶⁴ Jeg kan imidlertid med sikkerhet vitne om at det å prøve å bli Faderen lik er verdt ethvert offer.⁶⁵ Ofrene vi gjør her i jordelivet, uansett hvor store de måtte være, kan ganske enkelt ikke sammenlignes med den umåtelige glede, lykke og kjærlighet vi vil føle i Guds nærhet.⁶⁶ Hvis dere strever med å tro at det er verdt ofrene dere blir bedt om å gjøre, kaller Frelseren på dere og sier: "Dere har ennå ikke forstått hvor store velsignelser Faderen har ... beredt for dere ... og dere kan ikke tåle alle ting nå, vær likevel ved godt mot, for jeg vil lede dere."⁶⁷

Jeg vitner om at deres himmelske Fader elsker *dere* og ønsker at *dere* skal komme tilbake til ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Notater i forfatterens besittelse; se også D. Melinda Ashton, "The Holy Ghost: Direction, Correction, and Warning" (kvinnekonferanse ved Brigham Young University, 28. april 2016), byutv.org.
2. *Lectures on Faith* (1985), 38.
3. Se "Familien – en erklæring til verden",

Liahona, mai 2017, 145; "Mother in Heaven", Gospel Topics, topics.lds.org.

4. Apostelen Paulus sa at vi kjente Faderen så godt at vår sjel fortsatt lengter etter å kalle ham *Abba*, som betyr "pappa", et begrep som er forbeholdt fedre vi kjenner svært godt (se Romerne 8:15).
5. Se Lære og pakter 130:22.
6. Se Lære og pakter 132:19–20.
7. Se Matteus 5:48; se også 2 Peter 1:3–8.
8. Disse betingelsene omfattet å holde vår første prøvestand (se Abraham 3:26) og deretter i jordelivet utøve tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvende oss, bli døpt ved nedsenkning av en som har prestedømsmyndighet fra Gud, motta Den hellige ånd og holde ut til enden (se 3 Nephi 27:16–20).
9. President Dallin H. Oaks har sagt: "Enkelte som lytter til dette budskapet, sier sannsynligvis: 'Men hva med meg?' Vi vet at mange verdige og gode siste-dagers-hellige for tiden ikke har de ideelle anledninger og nødvendige forutsetninger for sin utvikling. Enslighet, barnløshet, død og skilsmisse kullkaster idealer og utsetter oppfyllelsen av lovede velsignelser ... Men disse hindringer er bare midlertidige. Herren har lovet at i evigheten vil ingen velsignelse nektes hans sønner og døtre som holder budene, er tro mot sine pakter og ønsker det som er riktig" ("Den store plan for lykke", *Lys over Norge*, jan. 1994, 72).
10. Se Mosiah 2:41.
11. Se Alma 42:5. Den kalles også forløsningsplanen (se for eksempel Jakobs bok 6:8) og lykkens plan (se Alma 42:8, 16).
12. Se Job 38:4–7.
13. Se for eksempel Hebreerne 5:8; 12:11; Ether 12:27. I hvert fall i begynnelsen kan noen av utfordringene vi opplever i jordelivet, med vår begrensede forståelse, synes å hindre oss i å oppnå noen av våre mest etterlengtede, lovede velsignelser. Til tross for disse tilsynelatende motsetningene, vil Gud gi oss enhver lovet velsignelse hvis vi holder oss trofaste.
14. Se Lukas 1:31–35; Johannes 1:14; 1 Nephi 11:18–21; Veiledning til Skriftene, "Jesus Kristus", scriptures.lds.org.
15. Se Lære og pakter 93:4–5, 16–17, 19–20.
16. Se Moses 7:32.
17. Lære og pakter 122:9.
18. Se Romerne 8:28.
19. Se Matteus 6:11.
20. Se N. Eldon Tanner, "Bønnens betydning", *Lys over Norge*, august 1974, 39.
21. Se Lukas 11:10–13; Jakobs brev 1:17.
22. Se Lukas 11:5–10; Joseph Smiths oversettelse, Lukas 11:5–6 (i Lukas 11:5, fotnote a [i Kirkens engelske utgave av Bibelen]); 3 Nephi 13:6.

23. Se Matteus 6:13.
24. Se Moses 7:31–40.
25. Se Jakobs brev 1:17.
26. Se Johannes 15:1–2; Lære og pakter 122:6–7.
27. Se Hebreerne 12:5–11; Lære og pakter 95:1.
28. Moses 7:35.
29. Se Alma 37:12, 37.
30. Se Johannes 14:26; 2 Nephi 31:12.
31. Se Johannes 17:21–23, 26; Lære og pakter 93:36.
32. Se Lære og pakter 76:53; 88:67–68.
33. Se 1 Peter 4:6. Eldste Melvin J. Ballard, som talte om hvorfor en mann han hadde døpt, hadde sluttet seg til Kirken, sa: "Det ble gjort kjent for meg at hans forfedre i ånde verden hadde tatt imot evangeliet for mange år siden, og hadde bedt om at en i familien deres på jorden ville åpne døren for dem, og at deres bønner hadde blitt hørt og at Herren hadde sendt misjonærene til denne mannens dør" (i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness* [1966], 250).
34. Se Mormon 7:5–6; se også Johannes 5:21, 26; 1 Korinterbrev 6:14; 2 Nephi 9:11–12; Alma 40:2–3; 3 Nephi 27:14.
35. Se Johannes 5:22; Jakobs bok 6:9; Alma 11:44; Helaman 14:15–18. Kristi forsoning overvinne alle virkningene av Adams Fall, herunder både fysisk og åndelig død, som begge må overvinnes for at vi skal kunne vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet. De som har omvendt seg fra sine synder, vil få bo sammen med Faderen og Sønnen i evigheten. De som ikke har omvendt seg, vil imidlertid lide den annen død, som forårsakes av deres egne synder (se Helaman 14:15–18).
36. 2 Nephi 2:8.
37. Se Lære og pakter 76:56; 88:28–29.
38. Mosiah 2:41.
39. Se Åpenbaringen 7:17.
40. Se Moses 7:30. Vår himmelske Fader fortsetter til og med å våke over og sørge for innbyggerne i Det terrestriale rike ved at Jesus Kristus og andre celestiale personer betjener dem (se Lære og pakter 76:77, 87), og innbyggerne i Det terrestriale rike ved Den hellige ånds og engels betjening (se

Lære og pakter 76:86, 88).

41. Moses 7:35; se også Salmene 90:2.
42. Se Salmene 103:6–8; Lukas 6:36; Moses 7:30.
43. Se 1 Johannes 4:16.
44. Se Lære og pakter 84:40.
45. Se Jakobs brev 1:17.
46. Se 4 Mosebok 23:19.
47. Se Apostlenes gjerninger 10:34–35.
48. Se 1 Nephi 9:6; Lære og pakter 130:7.
49. Dictionary.com definerer *intelligens* som "kapasitet til læring, logikk, forståelse og lignende former for mental aktivitet, evne til å forstå sannheter, sammenhenger, fakta, betydninger osv." og "kunnskap".
50. Se Abraham 3:19. Som en herliggjort og fullkommengjort person er også Jesus Kristus mer intelligent enn oss alle.
51. Se Johannes' åpenbaring 21:22.
52. Se Abraham 3:17.
53. Se Moses 1:39.
54. Richard G. Scott, "Stol på Herren", *Lys over Norge*, jan. 1996, 17.
55. Richard G. Scott, "Stol på Herren", 17.
56. Se Johannes 5:22; Moses 1:39. Det er Satan og vi selv som fordømmer oss (se Johannes' åpenbaring 12:10; Alma 12:14).
57. Se Johannes 4:23; Lære og pakter 18:40; 20:29.
58. Se 3 Nephi 11:11; Lære og pakter 93:11–19.
59. Omvendelse er prosessen hvorved vi forandrer vår natur, slik at vi blir Gud lik. Derfor skulle vi stadig omvende oss, ikke bare omvende oss når vi "gjør noe galt".
60. Se Lære og pakter 93:19–20.
61. *Lectures on Faith*, 38; se også Moroni 7:48; 10:32–33; Lære og pakter 76:56, 94–95; 84:33–38.
62. Lære og pakter 93:20; uthevelse tilføyd.
63. Se Moroni 10:32–33; Lære og pakter 76:69, 94–95.
64. Hvorfor kan eller vil ikke Gud åpenbare mer om prosessen for å bli som ham? Jeg vet ærlig talt ikke alle grunnene. Men det er minst to som jeg forstår. Den første er at enkelte ting rett og slett er umulige for oss å forstå i vår jordiske prøvestand (se Lære og pakter 78:17). Det kan muligens sammenlignes med å prøve å forklare Internett for noen som levde i middelalderen. Bakgrunnen og perspektivet finnes ganske enkelt ikke. Og det andre er at nådegaver ofte kommer til oss nettopp fordi vi må plages og streve med å ikke vite.
65. De ofre vi blir bedt om å gjøre, kan være avgjørende for å oppnå fullkommenhet (se Joseph Smiths oversettelse, Hebreerne 11:40 [i Hebreerne 11:40, fotnote a i Kirkens engelske utgave av Bibelen]).
66. Se Romerne 8:18.
67. Lære og pakter 78:17–18.

Av eldste Robert C. Gay
i De syttis presidentskap

Å påta oss Jesu Kristi navn

Måtte vi trofast påta oss Jesu Kristi navn – ved å se som han ser, ved å tjene som han tjente, og ved å stole på at hans nåde er tilstrekkelig.

Mine medbrødre og søstre, nylig, da jeg grunnet på president Russell M. Nelsons anmodning om å kalle Kirken ved dens åpenbarte navn, slo jeg opp i Skriftene der Frelseren instruerte nephittene om Kirkens navn.¹ Mens jeg leste Frelserens ord, slo det meg at han også sa til folket: “Dere må påta dere Kristi navn.”² Dette fikk meg til å tenke over mine handlinger og spørre meg selv: “Påtar jeg meg Kristi navn på den måten han vil at jeg skal gjøre det?”³ I dag vil jeg gjerne dele noen av de inntrykkene jeg har mottatt som svar på spørsmålet mitt.

For det første, å påta oss Kristi navn betyr at vi trofast strever for å se slik Gud ser.⁴ Hvordan ser Gud? Joseph Smith sa: “Mens en del av mennesketen nådeløst dømmer og fordømmer den annen, betrakter universets store Fader hele den menneskelige familie med faderlig omsorg og med en fars blikk,” for “hans kjærlighet [er] ufattelig.”⁵

For noen år siden gikk min eldre søster bort. Hun hadde hatt et liv med utfordringer. Hun strevde med evangeliet og var aldri virkelig aktiv. Hennes mann ga opp ekteskapet og forlot

henne med fire små barn å oppdra. Den kvelden hun døde, i et rom med alle hennes barn tilstede, ga jeg henne en velsignelse om å fredelig vende hjem. I det øyeblikket gikk det opp for meg at jeg også ofte hadde definert min søsters liv etter hennes prøvelser og inaktivitet. Da jeg la hendene mine

på hodet hennes den kvelden, fikk jeg en alvorlig irettesettelse fra Ånden. Jeg ble gjort oppmerksom på hennes godhet og fikk se henne slik Gud så henne – ikke som en som hadde strevd med evangeliet og livet men som en som hadde måttet håndtere vanskelige saker som jeg ikke hadde. Jeg så henne som en fantastisk mor som, til tross for store hindringer, hadde oppdratt fire vakre, flotte barn. Jeg så henne som vår mors venn som tok seg tid til å våke over og være en ledsager for henne etter at vår far hadde gått bort.

I løpet av denne siste kvelden sammen med min søster, tror jeg Gud spurte meg: “Forstår du ikke at alle rundt deg er hellige skapninger?”

Brigham Young sa:

“Jeg ønsker inntrengende å råde de hellige ... til å forstå menn og kvinner som de er og ikke forstå dem slik de selv er.”⁶

“Hvor ofte blir det ikke sagt: ‘En slik person har gjort galt og kan ikke være

en hellig'... Vi hører noen som banner og lyver ... [eller] bryter sabbaten ... Ikke fordøm slike personer, for du vet ikke Herrens plan for dem ... Bær [heller] over med dem.”⁷

Kan noen av dere forestille dere at vår Frelser lar deg og dine byrder gå upåaktet hen av Ham? Frelseren så på samaritanen, ekteskapsbryteren, tolle- ren, den spedalske, den mentalt syke og synderen med de samme øynene. Alle var hans Faders barn. Alle kunne forløses.

Kan du forestille deg Ham vende seg bort fra noen som har tvil om sin plass i Guds rike eller fra noen som er plaget på noen måte?⁸ Det kan ikke jeg. I Kristi øyne er hver sjel av uendelig verdi. Ingen er forutordinert til å mis- lykkes. Evig liv er mulig for alle.⁹

Fra Åndens irettesettelse ved min søsters sengekant fikk jeg en stor lærdom: Når vi ser slik Han ser, vil vi få en dobbel seier – forløsning av dem vi rører ved og forløsning av oss selv.

For det annet, for å påta oss Kristi navn må vi ikke bare se som Gud ser, men vi må gjøre hans arbeid og tjene som han tjente. Vi etterlever de to store bud, overgir oss til Guds vilje, samler Israel og lar vårt lys “skinne for menneskene.”¹⁰ Vi mottar og etterlever paktene og ordinansene i hans gjen- opprettede kirke.¹¹ Når vi gjør dette, gir Gud oss kraft til å velsigne oss selv, vår familie og andres liv.¹² Spør deg selv: “Kjenner jeg noen som ikke trenger himmelens krefter i sitt liv?”

Gud vil utrette mirakler blant oss når vi helliggjør oss.¹³ Vi helliggjør oss ved å rense vårt hjerte.¹⁴ Vi renser vårt hjerte når vi hører ham,¹⁵ omvender oss fra våre synder,¹⁶ blir omvendt til evangeliet,¹⁷ og elsker som han elsker.¹⁸ Frelseren spurte oss: “Om dere nå elsker dem som elsker dere, hva lønn har dere da?”¹⁹

Jeg fikk nettopp kjennskap til en opplevelse i eldste James E Talmages liv som fikk meg til å stoppe opp og

vurdere hvordan jeg viser kjærlighet og tjener dem som er rundt meg. Som ung professor, før han ble en apostel, på høyden av den dødelige differi- epidemien i 1892, oppdaget eldste Talmage at en familie med fremmede, ikke medlemmer av Kirken, som bodde nær ham var rammet av sykdommen. Ingen ønsket å utsette seg for risiko ved å gå inn i det infiserte hjemmet. Eldste Talmage dro imidlertid umid- delbart til hjemmet. Han fant fire barn, en to-og-et-halvt-åring død på sengen, en femåring og en tiåring med sterke smerter og en svak trettenåring. Forel- drene led av sorg og utmattelse.

Eldste Talmage kledte den døde og de levende, feide rommene, bar ut de tilsølte klærne og brant skitne filler som var dekket med sykdommen. Han arbeidet hele dagen og vendte tilbake neste morgen. Tiåringen døde i løpet av natten. Han løftet og holdt femårin- gen. Hun hostet opp blodig slim i hele ansiktet hans og på klærne. Han skrev: “Jeg kunne ikke legge henne fra meg,” og han holdt henne helt til hun døde i armene hans. Han hjalp til med å begrave alle de tre barna og sørget for mat og rene klær til den sørgende fami- lien. Da han kom hjem, kvittet bror Tal- mage seg med alle klærne sine, badet i en sink-oppløsning, holdt seg borte fra familien sin og led seg gjennom et mildt angrep av sykdommen.²⁰

Så mange liv rundt oss står på spill. Hellige påtar seg Frelserens navn ved å bli hellige og ved å gi omsorg til alle uansett hvor de er og hvor de står – liv blir spart når vi gjør det.²¹

Til slutt, jeg tror at for å påta oss hans navn må vi ha tillit til ham. På et møte jeg var tilstede på en søndag, sa en ung kvinne noe tilsvarende dette: “Kjæresten min og jeg slo nettopp opp, og han valgte å forlate Kirken. Han forteller meg at han aldri har vært

lykkeligere. Hvordan kan dette ha seg?”

Frelseren besvarte dette spørsmålet da han sa til nephittene: “Men hvis [ditt liv] ikke er bygget på mitt evangelium og er bygget på menneskenes gjerninger eller på djevelens gjerninger, sannelig sier jeg [deg], da finner [du] glede ved [dine] gjerninger en tid, og snart kommer enden.”²² Det finnes simpelthen ingen varig lykke utenfor Jesu Kristi evangelium.

På det møtet tenkte jeg imidlertid på de mange gode menneskene jeg kjenner som strever med store byrder og bud som i beste fall virker overveldende for dem. Jeg spurte meg selv: “Hva annet kan Frelseren si til dem?”²³ Jeg tror han ville spurt: “Har du tillit til meg?”²⁴ Til kvinnen med blødninger sa han: “Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!”²⁵

Ett av mine favorittskriftsteder er Johannes 4:4, som sier: “Han måtte da reise gjennom Samaria.”

Hvorfor liker jeg dette skriftstedet? Fordi Jesus ikke *måtte* gå til Samaria.

Jødene på hans tid foraktet samaritanene og reiste på en vei som gikk rundt Samaria. Men Jesus valgte å gå dit for å erklære for hele verden for første gang at han var den lovede Messias. Til dette budskapet valgte han ikke bare en utstøtt gruppe, men også en kvinne – og ikke bare en hvilken som helst kvinne, men en kvinne som levde i synd – en som på den tiden ble antatt for å være den laveste av de lave. Jeg tror Jesus gjorde dette slik at hver av oss alltid kan forstå at hans kjærlighet er større enn vår frykt, våre sår, vår avhengighet, vår tvil, våre fristelser, våre synder, vår ødelagte familie, vår depresjon og angst, vår kroniske sykdom, vår fattigdom, vårt misbruk, vår fortvilelse og vår ensomhet.²⁶ Han vil at alle skal vite at det ikke finnes noen ting eller noen som han ikke kan helbrede eller føre til varig lykke.²⁷

Hans nåde er tilstrekkelig.²⁸ Han alene steg ned under alt. Kraften i hans forsoning er kraften som kan overvinne alle byrder i vårt liv.²⁹ Budskapet

i historien om kvinnen ved brønnen er at han kjenner våre livssituasjoner³⁰ og at vi alltid kan gå med ham uansett hvor vi står. Til henne og til hver av oss sier han: “Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.”³¹

I hvilken som helst reise i livet – hvorfor skulle du noen gang vende deg bort fra den eneste Frelser som har all kraft til å helbrede og forløse deg? Uansett prisen du må betale for å ha tillit til ham er det verdt det. Mine brødre og søstre, la oss velge å øke vår tro på vår himmelske Fader og vår Frelser, Jesus Kristus.

Fra dypet av min sjel, bærer jeg vitnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Frelserens kirke, ledet av den levende Kristus gjennom en sann profet. Min bønn er at vi trofast påtar oss Jesu Kristi navn – ved å se som han ser, ved å tjene som han tjente, og ved å stole på at hans nåde er tilstrekkelig for å bringe oss hjem til varig lykke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 3 Nephi 27:3-8.
2. Se 3 Nephi 27:5-6; se også Lære og pakter 20:77 og nadverdsbønnene.
3. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998) for et omfattende studium av å påta oss og være et vitne om Jesu Kristi navn.
4. Se Mosiah 5:2-3. En del av den mektige forandringen i hjertet blant kong Benjamins folk som påtok seg Kristi navn var at deres øyne ble åpnet til “store syner”. De som arver Det celestiale rike er personer som “ser som de er sett” (Lære og pakter 76:94).
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 39.
6. Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 8:37.
7. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 278.
8. Se 3 Nephi 17:7.
9. Se Johannes 3:14-17; Apostlenes gjerninger 10:34; 1 Nephi 17:35; 2 Nephi 26:33; Lære og pakter 50:41-42; Moses 1:39. Eldste

- D. Todd Christofferson sa også: “Med frimodighet vitner vi om at Jesu Kristi forsoning har tatt høyde for, og til slutt vil oppveie alle savn og tap for dem som vender seg til ham. Ingen er forutbestemt til å motta mindre enn alt som Faderen har til sine barn” (“Hvorfor ekteskap, hvorfor familie”, *Liahona*, mai 2015, 52).
10. Se Matteus 5:14-16; 22:35-40; Mosiah 3:19; Lære og pakter 50:13-14; 133:5; se også Russell M. Nelson, “Innsamlingen av det adspredte Israel,” *Liahona*, nov. 2006, 79–81.
 11. Se 3 Mosebok 18:4; 2 Nephi 31:5-12; Lære og pakter 1:12-16; 136:4; Trosartiklene 1:3-4.
 12. Se Lære og pakter 84:20-21; 110:9.
 13. Se Josva 3:5; Lære og pakter 43:16; se også Johannes 17:19. Frelseren helliggjorde seg selv for å ha kraft til å velsigne oss.
 14. Se Helaman 3:35; Lære og pakter 12:6-9; 88:74.
 15. Se Joseph Smith – Historie 1:17, det første bud gitt av Gud i et syn til profeten Joseph Smith; se også 2 Nephi 9:29; 3 Nephi 28:34.
 16. Se Markus 1:15; Apostlenes gjerninger 3:19; Alma 5:33; 42:22-23; Lære og pakter 19:4-20. Grunn også på disse to uttalelsene om synd. For det første: Hugh Nibley skriver: “Synd er bortkastet. Det er å gjøre en ting når du skulle ha gjort noe annet og bedre og som du har kapasitet til” (*Approaching Zion*, ed. Don E. Norton [1989], 66). John Wesleys mor, Susanna Wesley, skrev til sin sønn: “Tenk på dette som en regel. Alt som svekker din fornuft, skader samvittighetens finfølelse, tilslører din oppfatning av Gud eller fjerner din glede over åndelige ting, alt som fører til at legemet får makt over sinnet, det er synd for deg, uansett hvor uskyldig det i og for seg måtte fortone seg.” (*Susanna Wesley: The Complete Writings* red. Charles Wallace Jr. [1997], 109).
 17. Se Lukas 22:32; 3 Nephi 9:11, 20.
 18. Se Johannes 13:2-15, 34. Om kvelden før sin forsoning, vasket Frelseren føttene på en som forrædde ham, på en annen som fornektet ham og også på andre som falt i søvn i hans vanskeligste time. Han sa deretter: “Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere.”
 19. Matteus 5:46.
 20. Se John R. Talmage, *The Talmage Story: Life of James E. Talmage—Educator, Scientist, Apostle* (1972), 112–14.
 21. Se Alma 10:22-23; 62:40.
 22. 3 Nephi 27:11.
 23. I Matteus 11:28, 30 sier Herren: “Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile ... For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.” Overvei også 2 Korinterbrev 12:7-9: Paulus beskriver at han led av en svært kraftig “torn i kjødet”, som han ba om måtte bli fjernet. Kristus sa til ham: “Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.” Se også Ether 12:27.
 24. Se Mosiah 7:33; 29:20; Helaman 12:1; Lære og pakter 124:87.
 25. Se Lukas 8:43-48; Markus 5:25-34. Kvinnen med blødninger var i desperat nød og hadde ingen andre muligheter. Hun hadde lidd i 12 år, hadde brukt alle sine midler på leger, og ble verre. Utstøtt fra sitt folk og sin familie, banet hun seg målbevisst frem gjennom en stor folkemengde og kastet seg mot Frelseren. Hun hadde fullstendig tillit til og tro på Frelseren, og han følte hennes berøring av kanten av kappen sin. Ut fra denne troen helbredet han henne fullstendig og umiddelbart. Han kalte henne deretter “datter.” Hun var ikke lenger utstøtt men et medlem av Guds familie. Hennes helbredelse var fysisk, sosialt, følelsesmessig og åndelig. Utfordringer kan strekke seg over år eller gjennom hele livet, men hans løfte om helbredelse er sikkert og absolutt.
 26. Se Lukas 4:21; Johannes 4:6-26. Lukas, ikke Johannes, skriver at tidlig i Jesu tjenestegjerning dro han til sin egen synagoge i Nasaret, leste et skriftsted fra Jesaja som profeterte om Messias, og erklærte så: “I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres.” Dette er den første nedtegnelsen der Frelseren snakker som seg selv som Messias. Men ved Jakobs brønn skriver Johannes for første gang at Jesus erklærer sin messianske gjerning i et åpent forum. I denne settingen, siden samaritanene ble betraktet som ikke-jøder, underviste Jesus også at hans evangelium var for alle, både jøder og hedninger. Denne erklæringen finner sted i den “sjette time,” eller midt på dagen, da jorden mottar mest lys fra solen. Jakobs brønn er også i dalen nær det nøyaktige stedet der oldtidens Israel på seremonielt vis inngikk pakter med Herren etter å ha kommet inn i det lovede land. Det er interessant at det på den ene siden av dalen er et tørt fjell og på den andre siden et fjell fullt av kilder med livgivende vann.
 27. Eldste Neal A. Maxwell sa: “Når vi i anstrenge situasjoner undrer på om det finnes noe mer i oss å gi, kan vi bli trøstet ved å vite at Gud, som fullkomment kjenner vår kapasitet, satte oss her for å lykkes. Ingen var forutordinert til å mislykkes eller til å bli ond ... Når vi føler oss overveldet, la oss huske forsikringen om at Gud ikke vil overbelaste oss” (“Meeting the Challenges of Today” [Brigham Young University devotional, 10. okt. 1978], speeches.byu.edu).
 28. President Russell M. Nelson sa: “En gang i fremtiden vil dere fremstille dere for Frelseren. Dere vil bli overveldet og rørt til tårer ved å være i hans hellige nærhet. Dere vil kjempe for å finne ord for å takke ham for å ha betalt for deres synder, for å ha tilgitt dere all uvennlighet mot andre, for å ha helbredet enhver skade og urett i dette liv. Dere vil takke ham for å ha styrket dere til å gjøre det umulige, for å ha vendt deres svakheter til styrke, og for å ha gjort det mulig for dere å være sammen med ham og deres familie for evig. Hans identitet, hans forsoning og hans egenskaper vil bli personlige og virkelige for dere”. (“Profeter, lederskap og guddommelig lov” [verdensomspennende andakt for unge voksne, 8. jan. 2017], broadcasts.lds.org).
 29. Se Jesaja 53:3-5; Alma 7:11-13; Lære og pakter 122:5-9.
 30. Se Joseph Smith – Historie 1:17; Elaine S. Dalton, “Han kjenner deg ved navn”, *Liahona*, mai 2005, 109–11.
 31. Johannes 4:14.

Av eldste Matthew L. Carpenter

De sytti

Vil du bli frisk?

Hvis vi velger å omvende oss og helt og fullt vende vårt hjerte til Frelseren, vil han helbrede oss åndelig på grunn av Jesu Kristi forsoning.

Etter å ha vært ute på misjon i noen få måneder, var vår yngste sønn og misjonærledsageren hans i ferd med å fullføre sitt studium da sønnen vår kjente en ubestemmelig smerte i hodet. Han følte seg veldig rar. Først mistet han kontrollen over sin venstre arm, så ble tungen hans nummen. Den venstre siden av ansiktet begynte å henge ned. Han hadde vanskelig for å snakke. Han visste noe var galt. Det han ikke visste var at han opplevde et alvorlig slag i tre områder i hjernen. Frykt begynte å snike seg inn etterhvert som han ble delvis lam. Hvor raskt en slagpasient får behandling kan ha dramatisk innvirkning på helbredelsesprosessen. Hans trofaste misjonærledsager handlet bestemt. Etter å ha ringt nødnummeret, ga han ham en prestedømsvelsignelse. Mirakuløst nok var ambulansen bare 5 minutter unna.

Etter at sønnen vår ankom sykehuset, vurderte helsepersonellet raskt situasjonen og bestemte seg for å gi ham en medisin som med tiden skulle kunne motvirke slaglammelsene.¹ Men hvis sønnen vår ikke hadde slag, kunne medisinen medføre alvorlige konsekvenser som for eksempel blødninger i hjernen. Sønnen vår måtte velge. Han valgte å ta imot medisinen. Selv om det skulle ta flere operasjoner og

mange måneder å bli helt frisk, vendte vår sønn til slutt tilbake og fullførte sin misjon etter at virkningene av slaget i stor grad var blitt reversert.

Vår himmelske Fader er allmektig og allvitende. Han kjenner våre fysiske prøvelser. Han er klar over vår fysiske smerte som følge av sykdom, aldring, ulykker eller fødselsdefekter. Han er klar over følelsesmessige prøvelser knyttet til angst, ensomhet, depresjon eller sinnslidelser. Han kjenner hver person som har vært utsatt for urettferdighet eller har blitt misbrukt. Han

kjenner våre svakheter og de tilbøyeligheter og fristelser vi strever med.

I jordelivet blir vi prøvet for å se om vi vil velge godt fremfor ondt. De som holder hans bud vil bo sammen med ham “i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt.”² For å hjelpe oss i utviklingen mot å bli ham lik, har vår himmelske Fader gitt all makt og kunnskap til sin Sønn, Jesus Kristus. Det finnes ingen fysisk, følelsesmessig eller åndelig lidelse som Kristus ikke kan helbrede.³

Skriftene beretter om mange mirakuløse hendelser under Frelserens jordiske tjenestegjering, der Jesus Kristus brukte sin guddommelige kraft til å helbrede dem som led fysisk.

I Johannes' evangelium fortelles det om en viss mann som hadde hatt en ødeleggende sykdom i 38 år.

“Jesus så ham ligge der, og visste at han hadde vært syk i lang tid. Han sa da til ham: Vil du bli frisk?”

Den kraftløse mannen svarte at det ikke var noen som kunne hjelpe ham når han trengte det mest.

“Da sier Jesus til ham: Stå opp, ta din seng og gå!

Og *straks* ble mannen frisk, og han tok sin seng og gikk.”⁴

Legg merke til kontrasten mellom hvor lenge denne mannen hadde lidd på egenhånd – 38 år – og hvor raskt helbredelsen kom da Frelseren ble involvert. Helbredelsen skjedde “*straks*.”

I et annet tilfelle fortelles det om en kvinne som hadde hatt blødninger i 12 år, og som hadde “brukt til leger alt det hun skulle leve av, ... Hun kom ... bakfra og rørte ved kanten av kappen hans, og *straks stanset* blødningene ...

Men Jesus sa: Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg.

“Da nå kvinnen så at det ikke var skjult, ... fortalte hun hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun *straks* var blitt helbredet.”⁵

Gjennom sin tjenestegjerning lærte Kristus oss at han hadde makt over det fysiske legemet. Vi kan ikke kontrollere tidspunktet for når Kristi helbredelse av våre fysiske lidelser vil finne sted. Helbredelse finner sted i henhold til hans vilje og visdom. I Skriftene led noen i tiår, andre hele sitt jordiske liv. Jordiske lidelser kan foredle oss og øke vår tillit til Gud. Men når vi lar Kristus få engasjere seg i vårt liv, vil han alltid styrke oss åndelig slik at vi kan stå bedre rustet til å bære våre byrder.

Vi vet at hver fysisk lidelse, hvert onde eller hver ufullkommenhet til slutt vil bli helbredet i oppstandelsen. Det er en gave til hele menneskeheten gjennom Jesu Kristi forsoning.⁶

Jesu Kristus kan helbrede mer enn bare vårt fysiske legeme. Han kan helbrede vår ånd også. Overalt i Skriftene leser vi hvordan Kristus hjalp dem hvis ånd var svak, og gjorde dem hele.⁷ Når vi grunner på disse hendelsene, øker vårt håp om og tro på Frelserens makt til å velsigne vårt liv. Jesus Kristus kan forandre vårt hjerte, helbrede oss fra virkningen av den urettferdighet eller det misbruk vi måtte oppleve, og styrke vår evne til å bære tap og hjertesorg, gi oss fred som kan hjelpe oss å utholde prøvelsene i vårt liv og helbrede oss følelsesmessig.

Kristus kan også helbrede oss når vi synder. Vi synder når vi bevisst bryter et av Guds bud.⁸ Når vi synder, blir vår sjel uren. Intet urent kan bo i Guds nærhet.⁹ “Å bli ren fra synd er å bli helbredet åndelig.”¹⁰

Gud Faderen vet at vi kommer til å synde, men han har forberedt en måte som gjør det mulig for oss å bli forløst. Eldste Lynn G. Robbins sa: “Omvendelse er ikke [Guds] reserveplan ... i tilfelle vi mislykkes. Omvendelse er planen hans, fordi han vet at vi vil mislykkes.”¹¹ Når vi synder, har vi anledningen til å velge det gode fremfor det

onde. Vi velger det gode når vi omvender oss etter at vi har syndet. På grunn av Jesus Kristus og hans sonoffer kan vi alle bli forløst fra våre synder og bli ført tilbake til Gud Faderens nærhet hvis vi omvender oss. Åndelig helbredelse er ikke ensidig – den krever Frelserens forløsende kraft og oppriktig omvendelse fra den som synder. De som velger å ikke omvende seg, forkaster den helbredelse som Kristus tilbyr. For dem er det som om det ikke var noen forløsning.¹²

Når jeg har samtalt med andre som ønsker å omvende seg, har jeg vært forundret over at mennesker som levde i synd hadde vanskelig for å ta riktige avgjørelser. Den hellige ånd forlot dem, og de strevde ofte med å ta avgjørelser som ville bragt dem nærmere Gud. De kjempet i måneder og til og med år, forlegne eller redde for konsekvensene av sine synder. Ofte følte de at de aldri kunne forandre seg eller bli tilgitt. Jeg har ofte hørt dem fortelle om sin frykt for at hvis deres kjære visste hva de hadde gjort, ville de slutte å elske dem eller forlate dem. Når de fulgte denne tankerekken, bestemte de seg for å bare være stille og utsette sin omvendelse. Feilaktig følte de at det var bedre å ikke omvende seg nå slik at de ikke fortsatte å såre dem de var glad i. Ifølge deres tanker var det bedre å lide etter dette livet enn å gå gjennom omvendelsesprosessen nå. Brødre og søstre, det er *aldri* lurt å utsette sin omvendelse. Motstanderen bruker ofte frykt for å hindre oss i å handle umiddelbart ut fra vår tro på Jesus Kristus.

Når våre kjære konfronteres med sannheten om syndig oppførsel, ønsker de ofte – selv om de kan være dypt såret – å hjelpe synderen som oppriktig omvender seg, til å forandre seg og forsone seg med Gud. Åndelig helbredelse går virkelig raskere når synderen

bekjenner og er omgitt av dem som er glad i dem, og hjelper dem til å forsake sine synder. Vær snill og husk at Jesus Kristus er mektig i måten han også helbreder de uskyldige ofrene av synd som vender seg til ham.¹³

President Boyd K. Packer uttalte: “Vår ånd blir skadet når vi gjør feil og begår synd. Men i motsetning til vårt jordiske legeme, gjenstår ingen arr når omvendelsesprosessen er fullført, på grunn av Jesu Kristi forsoning. Løftet er: ‘Den som har omvendt seg fra sine synder er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer ihu’ [Lære og pakter 58:42].”¹⁴

Når vi omvender oss “av hele [vårt] hjerte,”¹⁵ “skal den store forløsningsplan *straks* bli virksom” i vårt liv.¹⁶ Frelseren vil helbrede oss.

Misjonærledsageren og helsepersonellet som hjalp vår slagrammede sønn på misjonsmarken handlet raskt. Sønnen vår valgte å ta imot medisin mot slaget. Lammelsen etter slaget som kunne ha fulgt ham resten av hans jordiske liv, ble reversert. Likeledes, jo raskere vi omvender oss og bringer Jesu Kristi forsoning inn i vårt liv, jo snarere kan vi bli helbredet fra syndens virkninger.

President Russell M. Nelson ga oss denne innbydelsen: “Om du har gått bort fra stien, vil jeg invitere deg ... å komme tilbake. Uansett hvilke bekymringer eller utfordringer du har, er det en plass for deg i Herrens kirke. Du og generasjoner som ennå ikke er født, vil bli velsignet på grunn av ditt valg om å vende tilbake til paktens sti.”¹⁷

Vår åndelige helbredelse krever at vi underkaster oss de betingelsene Frelseren har fremlagt. Vi må ikke utsette! Vi må handle i dag! Handle nå slik at åndelig lammelse ikke hindrer din evige utvikling. Hvis du, mens jeg har talt, har følt behovet for å be noen du har forurettet om tilgivelse, innbyr jeg deg til å handle. Fortell dem hva du

har gjort. Be dem om tilgivelse. Hvis du har begått en synd som påvirker din tempelverdighet, innbyr jeg deg til å rådføre deg med din biskop – i dag. Utsett det ikke.

Mine brødre og søstre, Gud er vår kjære Fader i himmelen. Han har gitt all makt og kunnskap til sin elskede Sønn, Jesus Kristus. På grunn av ham vil hele menneskeheten en dag bli evig helbredet fra hver eneste fysiske lidelse. Hvis vi velger å omvende oss og helt og fullt vende vårt hjerte til Frelseren, vil han helbrede oss åndelig på grunn av Jesu Kristi forsoning. Denne helbredelsen kan begynne umiddelbart. Valget er vårt. *Vil vi bli friske?*

Jeg vitner om at Jesus Kristus betalte prisen slik at vi kan bli friske. Men vi må velge å ta imot den helbredende medisin han tilbyr. Ta den nå. Utsett det ikke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Medisinen heter tPA (vevplasminogenaktivator)
2. Mosiah 2:41.
3. Se Matteus 4:24. Kristus helbredet alle som var syke, til og med dem med “forskjellige sykdommer” og “plager,” de som var “besatte” og de som hadde “månesyke”.
4. Se Johannes 5:5-9; uthevelse tilføyd.
5. Se Lukas 8:43-47; uthevelse tilføyd.
6. Se Alma 40:23; Helaman 14:17.

7. Se Lukas 5:20, 23-25; se også Joseph Smith Translation, Lukas 5:23 (i Lukas 5:23, fotnote a i Kirkens engelske versjon av Skriftene): “Kreves det mer kraft for å tilgi synd enn å få de syke til å stå opp og gå?”

8. Se 1 Johannes 3:4.

9. Se 3 Nephi 27:19.

10. “Jesu Kristi evangelium”, *Forkynn mitt evangelium: En veiledning til misjonærarbeidet*, rev. utg. (2018), lds.org/manual/missionary.

11. Lynn G. Robbins, “Sytti ganger sju,” *Liahona*, mai 2018, 22.

12. Se Mosiah 16:5.

13. Jeg har i mange tilfeller sett at personer blir raskere helbredet når familiemedlemmer samler seg rundt en som har brutt tillits- og kyskhetspakter, og hjelper dem å vende seg mer fullstendig til Frelseren for å få hans helbredende kraft i sitt liv. Hvis den virkelig omvendte sjel oppriktig prøver å forandre seg, hjelper ikke bare familiemedlemmer som støtter dem i studium av evangeliet, oppriktig bønn og Kristus-lignende tjeneste synderen til å omvende seg, men de åpner også døren til Frelserens økte helbredelse i sitt liv. Når det er passende kan uskyldige ofre hjelpe den villfarne synder ved å søke himmelsk veiledning med hensyn til hva man skal studere sammen, hvordan man skal yte tjeneste og hvordan man skal involvere familiemedlemmer for å støtte og styrke den angrende sjel til å kunne forandre seg og dra nytte av Jesu Kristi forløsende kraft.

14. Boyd K. Packer, “Planen for lykke”, *Liahona*, mai 2015, 28.

15. 3 Nephi 18:32.

16. Alma 34:31; uthevelse tilføyd.

17. Russell M. Nelson, “Når vi samlet går fremad,” *Liahona*, apr. 2018, 7.

Av eldste Dale G. Renlund
i De tolv apostlers quorum

Velg i dag

Omfanget av vår evige lykke avhenger av hvorvidt vi velger den levende Gud og forener oss med ham i hans arbeid.

Den oppdiktede personen Mary Poppins er en typisk engelsk barnepike – som viser seg å ha magiske evner.¹ Hun seiler inn med østavinden for å hjelpe den bekymrede Banks-familien i Cherry Tree Lane nr 17 i London, tidlig på 1900-tallet. Hun får ansvaret for barna, Jane og Michael. Bestemt, men vennlig begynner hun å undervise dem viktige verdier, på en fortryllende måte.

Jane og Michael har betydelig fremgang, men Mary bestemmer seg for at det er på tide at hun drar videre. I teaterversjonen prøver Marys feier-venn Bert å overtale henne til å ikke reise. Han innvender, “Men de er noen gode unger, Mary.”

Mary svarer: “Tror du jeg ville tatt meg av dem, hvis de ikke var det? Men jeg kan ikke hjelpe dem hvis de ikke gir meg lov. Den vanskeligste eleven er den som alltid vet alt.”

Bert spør, “Så?”

Mary svarer: “Så derfor må de ta det neste skrittet selv.”²

Brødre og søstre, på samme måte som Jane og Michael Banks er vi “gode unger” som er verdt å bli tatt hånd om. Vår himmelske Fader ønsker å hjelpe og velsigne oss, men vi lar ham ikke alltid få lov. Noen ganger oppfører vi oss til og med som om vi

allerede vet alt. Og vi må også ta “det neste skrittet” på egenhånd. Det er grunnen til at vi kom til jorden fra et førjordisk, himmelsk hjem. Vårt “skritt” innebærer å ta valg.

Vår himmelske Faders mål med oppdragelsen er ikke å få sine barn til å *gjøre* det som er rett; det er å få sine barn til å *velge* å gjøre det som er rett og til slutt bli som ham. Hvis han ganske enkelt ville at vi skulle være lydige, ville han brukt umiddelbar belønning og straff for å påvirke vår adferd.

Men Gud er ikke interessert i at hans barn bare skal bli dresserte og lydige “kjæledyr” som ikke skal tygge på tøflene hans i den celestiale dagligstuen.³ Nei, Gud ønsker at hans barn skal vokse opp åndelig sett og bli med ham i familieforetaket.

Gud fastsatte en plan som gir oss mulighet til å bli arvinger i hans rike, en paktens sti som leder oss til å bli ham lik, ha den typen liv han har, og leve sammen som familier i hans nærhet for evig.⁴ Personlige valg var – og er – avgjørende for planen, som vi lærte om i vår førjordiske tilværelse. Vi godtok planen og valgte å komme til jorden.

For å sikre at vi ville utøve tro og lære å bruke handlefriheten på riktig måte, ble et glemselens slør trukket for vårt sinn slik at vi ikke ville huske Guds plan. Uten sløret kunne ikke Guds hensikter bli oppfylt, for vi kunne ikke utviklet oss og blitt de betrodde arvingene han vil vi skal være.

Profeten Lehi sa: “Derfor ga Gud Herren mennesket anledning til å handle på egenhånd, derfor kunne ikke mennesket handle på egenhånd uten å bli påvirket av den ene eller den andre.”⁵ På et grunnleggende nivå, er det ene alternativet representert ved Jesus Kristus, Faderens førstefødte. Det andre alternativet er representert ved Satan, Lucifer, som ønsker å ødelegge handlefriheten og tilrane seg makt.⁶

Jesus Kristus er vår “talsmann hos Faderen.”⁷ Etter å ha fullført sitt forsonende offer, for Jesus “opp til himmelen ... for å kreve av Faderen den rett han har til å vise menneskenes barn barmhjertighet.” Og, etter å ha krevd barmhjertighetens rett, “taler han menneskenes barns sak.”⁸

Kristus taler vår sak hos Faderen, og er ikke vår motstander. Jesus

Kristus, som lot sin vilje bli oppslukt av Faderens vilje,⁹ ville ikke kjempet for noe annet enn det Faderen alltid har ønsket. Vår himmelske Fader heier på og applauderer utvilsomt når vi lykkes.

Kristi forsvar går, i hvert fall delvis, ut på å minne oss om at han har betalt for våre synder og at ingen er utenfor rekkevidden av Guds barmhjertighet.¹⁰ For dem som tror på Jesus Kristus, omvender seg, blir døpt og holder ut til enden – en prosess som fører til forsoning¹¹ – vil Frelseren tilgi, helbrede og forsvare. Han er vår hjelper, trøster og mellommann – som bevitner og går god for at vi forsones med Gud.¹²

I grell kontrast er Lucifer anklager eller aktor. Johannes åpenbareren beskrev Lucifers endelige nederlag: "Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og kraften og riket vår Gud, og makten hans Salvete." Hvorfor? "For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet."¹³

Lucifer er denne anklageren. Han talte imot oss i foruttilværelsen, og han fortsetter å fordømme oss i dette livet. Han prøver å trekke oss ned. Han vil

at vi skal oppleve uendelig smerte.

Han er den som forteller oss at vi ikke holder mål, den som forteller oss at vi ikke er gode nok, den som forteller oss at det ikke finnes noen bedring etter et feilgrep. Han er erke-bøllen, den som sparker oss når vi ligger nede.

Hvis Lucifer skulle lære et barn å gå og barnet snublet, ville han skrike mot barnet, straffe ham og si at han skulle slutte å prøve. Lucifers veier fører til motløshet og fortvilelse – til syvende og sist, og alltid. Denne løgnens far er den ultimate formidleren av bedrag¹⁴ og arbeider på en utspekulert måte for å villed og distrahere oss, "for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er."¹⁵

Hvis Kristus skulle lære et barn å gå og barnet snublet, ville han hjelpe barnet opp igjen og oppmuntre til å gå flere skritt.¹⁶ Kristus er hjelperen og trøsteren. Hans veier fører til glede og håp – til syvende og sist, og alltid.

Guds plan omfatter veiledning for oss, i Skriftene kalt bud. Disse budene er hverken en lunefull eller vilkårlig samling av påtvungne regler som bare skal lære oss opp til å være lydige. De er knyttet til utviklingen av våre guddommelige egenskaper,

det å vende tilbake til vår himmelske Fader, og motta varig glede. Lydigheten mot hans bud er ikke blind; vi velger med viten og vilje Gud og hans sti hjemover. Mønsteret er det samme for oss som det var for Adam og Eva, der "[Gud ga] dem befalinger etter å ha kunngjort forløsningsplanen for dem."¹⁷ Selv om Gud ønsker at vi skal gå på paktens sti, gir han oss verdigheten til å kunne velge.

Gud ønsker, forventer og instruerer faktisk hvert av sine barn til å ta egne valg. Han vil ikke tvinge oss. Gjennom handlefrihetens gave tillater Gud at hans barn kan "handle på egenhånd og ikke bli påvirket."¹⁸ Handlefriheten lar oss velge om vi vil gå inn på stien, eller la være. Den gir oss anledning til å gå bort fra stien, eller la være. Akkurat som vi ikke kan tvinges til å være lydige, kan vi ikke tvinges til å være ulydige. Ingen kan, uten at vi samarbeider, føre oss bort fra stien. (Dette må ikke forveksles med dem som har fått sin handlefrihet ødelagt. De er ikke borte fra stien; de er ofre. De mottar Guds forståelse, kjærlighet og medlidenhet.)

Men når vi går bort fra stien, blir Gud trist fordi han vet at dette alltid til

slutt fører til redusert lykke og forspilte velsignelser. I Skriftene kalles det å gå bort fra stien synd, og den etterfølgende reduksjon av lykke og forspilte velsignelser kalles straff. Slik sett straffer ikke Gud oss. Straff er en konsekvens av våre egne valg, ikke hans.

Når vi oppdager at vi er borte fra stien, kan vi forbli der, eller vi kan på grunn av Jesu Kristi forsoning velge å gå tilbake og komme inn på stien igjen. I Skriftene kalles prosessen med å bestemme seg for å forandre seg og gå tilbake på stien, for omvendelse. Manglende omvendelse betyr at vi velger å diskvalifisere oss fra velsignelsene Gud ønsker å gi. Hvis vi ikke er "villige til å nyte det som [vi] kunne ha mottatt," vil vi "vende tilbake til [vårt] eget sted for å nyte det som [vi] er villige til å motta"¹⁹ – vårt valg, ikke Guds.

Samme hvor lenge vi har vært borte fra stien eller hvor langt bort vi har vandret, vil Gud hjelpe oss tilbake i samme øyeblikk som vi bestemmer oss for å forandre oss.²⁰ Fra Guds perspektiv vil det, når vi oppriktig omvender oss og strever fremover med standhaftighet i Kristus, være som om vi aldri hadde vært borte fra stien når vi først er tilbake på den.²¹ Frelseren betaler for

våre synder og befrir oss fra den overhengende faren for redusert lykke og færre velsignelser. Dette kalles i Skriftene tilgivelse. Alle medlemmer skilr og faller utenfor stien etter dåpen – noen av oss stuper til og med bort fra den. Det å utøve tro på Kristus, omvende seg, motta hjelp fra ham og bli tilgitt, er altså ikke engangs-foreteelser men livslange prosesser, prosesser som er repeterende og gjentakende. Det er slik vi "holder ut til enden."²²

Vi må velge hvem vi vil tjene.²³ Omfanget av vår evige lykke avhenger av hvorvidt vi velger den levende Gud og forener oss med ham i hans arbeid. Når vi anstrenger oss for å gjøre "den neste biten" på egenhånd, øver vi oss på å bruke handlefriheten riktig. Som to tidligere generalpresidenter i Hjelpeforeningen sa, skulle vi ikke være "småbarn som trenger å bli anerkjent og korrigert hele tiden."²⁴ Nei, Gud vil at vi skal bli modne voksne og styre oss selv.

Å velge å følge Faderens plan er den eneste måten vi kan bli arvinger til hans rike. Bare da kan han stole på at vi ikke engang ber om det som går mot hans vilje.²⁵ Men vi må huske at "det ikke er noen som er så vanskelig

å undervise som et barn som vet alt." Så vi må være villige til å bli undervist på Herrens måte, av Herren og hans tjenere. Vi kan ha tillit til at vi er elskede barn av himmelske foreldre²⁶ som er verdt å "bry seg om", og være trygge på at "på egenhånd" aldri vil bety "alene."

Jeg sier som profeten Jacob i Mormons bok:

"Lys derfor opp i deres hjerter, og husk at dere er fri til å handle på egenhånd, til å velge veien til evig død eller veien til evig liv.

Derfor, mine elskede brødre [og søstre], forson dere med Guds vilje og ikke med djevelens ... vilje. Og husk at etter at dere er forsonet med Gud, er det bare i og gjennom Guds nåde at dere blir frelst."²⁷

Så, velg tro på Kristus, velg omvendelse, velg å bli døpt og motta Den hellige ånd, velg å samvittighetsfullt forberede deg til og verdig ta del i nadverden, velg å inngå pakter i tempelet og velg å tjene den levende Gud og hans barn. Våre valg avgjør hvem vi er og hvem vi vil bli.

Jeg avslutter med resten av Jakobs velsignelse: "Måtte derfor Gud oppvekke dere ... fra evig død ved forsoningens kraft, så dere kan bli mottatt i Guds evige rike."²⁸ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Den oppdiktede personen Mary Poppins ble levendegjort gjennom forfatterskapet til P. L. Travers. Bøkene hennes dannet grunnlaget for en film-musikal produsert av Walt Disney i 1964, og senere for en teaterversjon av filmen.
2. Skuespillet inneholder den beskrevne scenen. Se *Libretto to Mary Poppins: The Broadway Musical* s. 70.
3. Se Spencer W. Kimball, i Brisbane områdedekongressen 1976, 19. President Kimball antok følgende: "Aller først, før begynnelsen av denne verden, sa Herren: 'Jeg skal gi dere handlefriheten deres. Jeg ønsker

Eldste Jack N. Gerard

i De sytti

menn og kvinner som er sterke fordi det er rett å være sterke. Jeg ønsker ikke sveklinger som er rettferdige bare fordi de må være rettferdige.’”

4. Se for eksempel Russell M. Nelson, “Når vi samlet går fremad”, *Liahona*, apr. 2018. Paktens sti blir også kalt en lykkens plan (se Alma 42:8, 16) og en forløsningsplan (se Alma 12:25-35).
5. 2 Nephi 2:16.
6. Se Moses 4:3.
7. 1 Johannes 2:1; se også Joseph Smiths oversettelse, 1 Johannes 2:1 (i 1 Johannes 2:1, fotnote *a* i den engelske utgaven av Bibelen).
8. Moroni 7:27, 28.
9. Se Mosiah 15:7.
10. Se 1 Johannes 2:2.
11. Se 2 Korinterbrev 5:16-21; Kolosserbrevet 1:19-23; 2 Nephi 10:24.
12. Det greske ordet for talsmann (*parakletos*) betyr en som går i forbønn for oss, hjelper eller trøster (se Johannes’ første brev 2:1 i engelsk KJV, fotnote *b*; *The New Strong’s Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [1984], Greek dictionary section, 55; 2 Nephi 10:23-25; Lære og pakter 45:3-5).
13. Johannes’ åpenbaring 12:10-11
14. Se Ether 8:25.
15. 2 Nephi 2:27; se også 2 Nephi 2:6-8, 16, 26.
16. Se Fiona og Terryl Givens, *The Christ Who Heals* (2017), 29, 124. For originalitat, se Anthony Zimmerman, *Evolution and the Sin in Eden* (1998), 160, som siterer Denis Minns, *Irenaeus* (2010), 61.
17. Alma 12:32.
18. 2 Nephi 2:26; se også 2 Nephi 2:16.
19. Lære og pakter 88:32.
20. Se Alma 34:31.
21. Se 2 Nephi 31:20; Mosiah 26:29-30; Lære og pakter 58:42-43; Boyd K. Packer, “Planen for lykke”, *Liahona*, mai 2015, 26. President Packer sa: “Ingen arr gjenstår når omvendelsesprosessen er fullført, på grunn av Jesu Kristi forsoning.”
22. 2 Nephi 31:20.
23. Se Josva 24:15.
24. Julie B. Beck, “And upon the Handmaids in Those Days Will I Pour Out My Spirit”, *Liahona*, mai 2010, 12; Søster Beck siterte Eliza R. Snow, i en tale til Hjelpeforeningen i Lehi Ward, 27. okt 1869, Lehi Ward, Alpine (Utah) stav hjelpeforening, Minute Book, 1868-79, Church History Library, Salt Lake City, 26-27.
25. Se 2 Nephi 4:35; Helaman 10:5.
26. Se “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
27. 2 Nephi 10:23-24.
28. 2 Nephi 10:25.

Nå er tiden inne

Hvis det er noe i ditt liv du trenger å ta hånd om, er tiden nå.

For flere år siden mens jeg gjorde meg i stand til en forretningsreise begynte jeg å kjenne en smerte i brystet. Fordi hun var bekymret, bestemte min hustru seg for å bli med meg. På reisens første flytur ble smerten så intens at det var vanskelig for meg å puste. Da vi landet dro vi fra flyplassen og reiste til det lokale sykehuset. Der, etter flere tester, erklærte legen som behandlet meg at det var trygt for oss å fortsette reisen vår.

Vi reiste tilbake til flyplassen og gikk om bord i flyet som skulle til vårt endelige mål. Under nedstigningen, snakket piloten over høyttaleren og ba meg om

å gi meg til kjenne. Flyvertinnen kom til meg og sa at de akkurat hadde fått en telefon angående en nødssituasjon, og fortalte meg at det var en ambulanse som ventet på flyplassen for å ta meg med til sykehuset.

Vi gikk om bord ambulansen og ble kjørt i all hast til det lokale akutt-mottaket. Der ble vi møtt av to bekymrede leger som forklarte at jeg hadde blitt feildiagnostisert og at jeg faktisk hadde en seriøs lungeembolisme, eller blodpropp i lungene, noe som krevde umiddelbar legehjelp. Legene informerte oss om at mange pasienter ikke overlever denne tilstanden. Legene

visste at vi var langt hjemmefra og kanskje ikke forberedt på slike livsavgjørende hendelser, og sa at hvis det var noe i vårt liv som vi trengte å ta hånd om, var tiden inne nå.

Jeg husker godt hvordan hele mitt perspektiv endret seg nesten umiddelbart i det bekymrede øyeblikket. Det som virket så viktig bare noen øyeblikk tidligere var nå av liten interesse. Tankene mine endret seg raskt fra verdslige bekymringer til et evig perspektiv – tanker om familie, barn, min hustru og til slutt en selvransakelse av mitt eget liv.

Hvordan hadde vi det som familie og enkeltvis? Levde vi vårt liv på en måte som samsvarte med paktene vi hadde inngått og Herrens forventninger, eller hadde vi kanskje utilsiktet latt verdens bekymringer distrahere oss fra det som har størst betydning?

Jeg vil oppfordre dere til å overveie en viktig lærdom fra denne erfaringen: Ta et skritt tilbake fra verden og gjør en selvransakelse av ditt liv. Eller slik legen sa det, hvis det er noe i ditt liv du trenger å ta hånd om, er tiden inne nå.

Selvransakelse av vårt liv

Vi lever i en verden overbelastet av informasjon, som domineres av stadig økende distraksjoner som gjør det mer og mer vanskelig å sortere gjennom oppstyret i dette livet og fokusere på det som er av evig verdi. Vårt daglige liv bombarderes med oppsiktsvekkende overskrifter, servert av rasktskiftende teknologier.

Med mindre vi tar oss tid til å reflektere, vil vi kanskje ikke innse innvirkningen dette hektiske miljøet vil ha på vårt daglige liv og valgene vi gjør. Vi vil kanskje finne ut at vårt liv er fortært av utbrudd av informasjon innpakket i memer, videoer og iøynefallende overskrifter. Selv om de er interessante og underholdende, har de fleste av disse lite med vår evige fremgang å gjøre, og likevel preger de måten vi oppfatter vår jordiske erfaring på.

Disse verdslige distraksjoner kan sammenlignes med dem i Lehis drøm. Når vi går fremover på paktens sti med hånden vår fast rundt jernstangen, hører vi dem som “hån[er] og pek[er] fingre” fra den store og rommelige bygning (1 Nephi 8:27). Vi gjør det kanskje

ikke bevisst, men noen ganger stopper vi opp og vender blikket for å se hva alt oppstyret handler om. Noen av oss slipper kanskje til og med jernstangen og beveger oss nærmere for å få en bedre oversikt. Andre faller kanskje fra helt “på grunn av dem som spottet dem” (1 Nephi 8:28).

Frelseren har bedt oss om å “ta [oss] i vare, så ikke [vårt] hjerte tynges av ... timelige bekymringer” (Lukas 21:34). Nyere åpenbaring minner oss om at mange er kalt, men få er utvalgt. De er ikke utvalgt “fordi deres hjerter begjærer de ting som hører denne verden til og trakter etter menneskers ære” (Lære og pakter 121:35, se også vers 34). Å ransake vårt liv gir oss en mulighet til å ta et skritt tilbake fra verden, reflektere over hvor vi står på paktens sti, og om nødvendig, gjøre justeringer for å sikre et fast grep og med blikket vendt fremover.

I en verdensomspennende andakt for ungdom nylig, innbød president Russell M. Nelson ungdommen til å ta et skritt vekk fra verden ved å løsrive seg fra sosiale medier ved å gjennomføre en syv dagers mediefaste. Og senest i går kveld ga han en lignende innbydelse til søstrene, som en del av kvinnes fellesmøte på konferansen. Han ba så ungdommen om å legge merke til eventuelle forskjeller i hvordan de føler seg, hva de tenker eller til og med hvordan de tenker. Deretter innbød han dem til å “gjøre en grundig vurdering av livet deres sammen med Herren ... for å sikre at dine føtter er godt plantet på paktens sti.” Han oppfordret dem til at hvis det var noe i deres liv som trengte å endres var “den perfekte tiden å endre seg i dag.”¹

I vår ransakelse av ting i vårt liv som trenger å endres, spør vi kanskje oss selv et praktisk spørsmål: Hvordan hever vi oss over denne verdens

distraksjoner og holder fokus på evighetens visjon foran oss?

I en konferansetale fra 2007 med tittelen “Bra, bedre, best”, lærte president Dallin H. Oaks oss hvordan vi skulle prioritere valg blant våre mange motstridene verdslige krav. Han rådet: “Vi må avstå fra enkelte gode ting for å kunne velge andre som er bedre eller best, fordi de utvikler tro på Herren Jesus Kristus og styrker vår familie.”²

La meg foreslå at de beste tingene i dette livet dreier seg om Jesus Kristus og å forstå de evige sannheter om hvem han er og hvem vi er i vårt forhold til ham.

Søk sannhet

Når vi søker å kjenne Frelseren, skulle vi ikke overse den fundamentale sannhet om hvem vi er og hvorfor vi er her. Amulek minner oss om at “dette liv er [tiden] ... til å forberede seg til å møte Gud ... som er gitt oss til forbedelse for evigheten” (Alma 34:32-33). Som det kjente ordtaket minner oss om: “Vi er ikke mennesker med en åndelig erfaring. Vi er åndelige skapninger med en menneskelig erfaring.”³

Å forstå vår guddommelige opprinnelse er avgjørende i vår evige fremgang og kan frigjøre oss fra dette livets distraksjoner. Frelseren sa:

“Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler.

“Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere” (Johannes 8:31-32).

President Joseph F. Smith har sagt: “Det høyeste menneskene kan oppnå i denne verden, er å bli fortrolige med guddommelig sannhet, ja, så gjennomført, så fullkomment, at ingen levende skapnings eksempel eller fremferd i denne verden noen gang kan vende dem bort fra den kunnskap de har oppnådd.”⁴

I dagens verden har debatten om sannhet nådd en høy intensitet, der alle parter hevder at de har sannheten, som om det var et relativt konsept åpent for individuell tolkning. Den unge Joseph Smith fant ut at “forvirringen og striden ... var så stor” i hans liv “at det var umulig ... å komme frem til en bestemt avgjørelse om hvem som hadde rett og hvem som tok feil (Joseph Smith — Historie 1:8). Det var “midt i denne ordstrid og meningsbrytning” at han søkte guddommelig veiledning (Joseph Smith — Historie 1:10).

På generalkonferansen i april sa president Nelson: “Hvis vi skal ha noe håp om å kunne sortere mylderet av røster og menneskers filosofier som angriper sannheten, må vi lære å motta åpenbaring.”⁵ Vi må lære å stole på sannhetens Ånd som “verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke” (Johannes 14:17).

Mens denne verden raser fremover mot alternative sannheter, må vi huske Jakobs ord om at “Ånden taler sannheten og lyver ikke. Derfor taler den om tingene som de virkelig er og om tingene som de virkelig vil bli, og derfor blir disse ting tydelig åpenbart for oss til våre sjelers frelse” (Jakobs bok 4:13).

Når vi tar et skritt tilbake fra verden og ransaker vårt liv, er tiden inne nå for å overveie hvilke endringer vi trenger å gjøre. Vi kan finne stort håp i å vite at vårt forbilde Jesus Kristus enda en gang har ledet veien. Før sin død og oppstandelse, mens han arbeidet for å hjelpe dem rundt seg å forstå sin guddommelige rolle, minnet han dem på at “dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden” (Johannes 16:33). Jeg bærer vitnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, “Sions ungdom, kom nå alle” (verdensomspennende andakt for ungdom, 3. juni 2018), [Hopeofisrael.lds.org](https://www.hopeofisrael.lds.org).
2. Dallin H. Oaks, “Bra, bedre, best”, *Liahona*, nov. 2007, 107.
3. Tilskrives ofte Pierre Teilhard de Chardin.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 42.
5. Russell M. Nelson, “Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv”, *Liahona*, mai 2018, 96.

Av eldste Gary E. Stevenson
i De tolv apostlers quorum

Å være en hyrde for sjeler

Vi rekker ut en kjærlig hånd til andre fordi det er det vår Frelser har befalt oss å gjøre.

I en samtale jeg nylig hadde med en venn, fortalte han meg at da han var ung og et nylig døpt medlem av Kirken, følte han plutselig at han på en måte ikke passet inn i menigheten sin lenger. Misjonærene som underviste ham var blitt flyttet til et annet område, og han følte at han sto på sidelinjen. Uten venner i menigheten, fant han tilbake til sine gamle venner og ble med på aktiviteter som trakk ham bort fra Kirken – til det gikk så langt at han begynte å forville seg bort fra flokken. Med tårer i øynene beskrev han hvor dypt takknemlig han var da et medlem i menigheten rakte ut en omsorgsfull hånd til ham og på en varm og inkluderende måte inviterte ham til å komme tilbake. I løpet av noen få måneder var han trygt tilbake i flokken igjen, og styrket andre så vel som seg selv. Hvor takknemlige er vi ikke for hyrden i Brasil som oppsøkte denne unge mannen, eldste Carlos A. Godoy, som nå sitter bak meg som et medlem av de syttis presidentskap.

Er det ikke bemerkelsesverdig hvordan slike enkle tiltak kan ha evige konsekvenser? Denne sannheten er selve kjernen i Kirkens omsorgstjeneste. Vår

himmelske Fader kan ta vår enkle, daglige innsats og gjøre den om til noe mirakuløst. Det er bare seks måneder siden president Russell M. Nelson kunngjorde at “Herren har gjort viktige justeringer i måten vi tar vare på hverandre,”¹ og sa: “Vi [vil] implementere en nyere, helligere tilnærming til det å ta vare på og betjene hverandre. Vi vil kalle denne innsatsen ganske enkelt for ‘omsorgstjeneste.’”²

President Nelson forklarte også: “Et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende kirke vil alltid være

en organisert, målrettet innsats for å tjene det enkelte av Guds barn og deres familie. Fordi det er hans kirke, skal vi som hans tjenere yte tjeneste til den ene, akkurat som han gjorde. Vi skal tjene i hans navn, med hans kraft og myndighet, og med hans kjærlige vennlighet.”³

Etter at kunngjøringen ble gitt, har responsen deres vært fantastisk! Vi har mottatt rapporter om stor suksess i nesten hver eneste stav verden over hvor disse forandringene er blitt gjennomført, som anvist av vår levende profet. For eksempel har omsorgsbrødre og omsorgssøstre blitt tildelt familier, ledsagerpar – med unge menn og unge kvinner – har blitt organisert, og omsorgsintervjuer finner sted.

Jeg tror ikke det er en tilfeldighet at seks måneder før gårsdagens kunngjøring av åpenbaringen om “en ny fordeling mellom opplæring i evangeliet i hjemmet og i kirken”⁴ ble åpenbaringen om “omsorgstjeneste” kunngjort. Fra og med januar, når vi bruker én time mindre på tilbedelse i kirken, vil alt vi har lært i omsorgstjenesten hjelpe oss å fordele tomrommet på nytt i en opphøyet og mer hellig hjemmebasert sabbatsopplevelse med familie og dem vi er glad i.

Med disse organisasjonsmessige strukturer på plass, kan vi gjerne spørre: “Hvordan vet vi at vi yter omsorgstjeneste på Herrens måte? Hjelper vi Den gode hyrde på den måten han har tenkt?”

I en nylig drøftelse roste president Henry B. Eyring de hellige for å ha innrettet seg etter disse viktige forandringene, men uttrykte også sitt inderlige håp om at medlemmene forstår at omsorgstjeneste er mer enn å “bare være hyggelig.” Ikke dermed sagt at det å være hyggelig ikke betyr noe, men de som forstår omsorgstjenestens sanne ånd innser at det handler om langt mer

enn å bare være hyggelig. Gjort på Herrens måte kan omsorgstjeneste ha en langtrekkende positiv innflytelse som gir ringvirkninger gjennom all evighet, slik det har gjort for eldste Godoy.

“Frelseren viste ved eksempel hva det betyr å yte omsorgstjeneste [for] han tjente av kjærlighet ... Han ... underviste, ba for, trøstet og velsignet dem som var rundt ham, og innbød alle til å komme til ham ... Når Kirkens medlemmer yter omsorgstjeneste [på en bedre og helligere måte], søker de med bønnens hjelp å tjene slik Han ville gjort – å ... ‘alltid våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem,’ ‘besøke hvert enkelt medlems hjem,’ og hjelpe den enkelte å bli en sann Jesu Kristi disippel.”⁵

Vi forstår at en sann hyrde elsker fårene sine, kjenner hver av dem ved navn, og “er personlig interessert i” dem.⁶

Min venn gjennom mange år jobbet på ranch hele sitt liv, et slitsomt arbeid med å gjete kveg og sauer i de barske Rocky Mountains-fjellene. Han fortalte meg en gang om utfordringene og farene forbundet med å gjete sauer. Han fortalte at tidlig om våren, når snøen på den mektige fjellkjeden for det meste hadde smeltet, drev han familiens saueflokk bestående av ca. 2 000 sauer opp i fjellene for sommeren. Der gjette han sauene til langt ut på høsten, hvorefter de ble flyttet fra sommerbeite til vinterbeite i ørkenen. Han beskrev hvor vanskelig det var å gjete en stor saueflokk, med tidlige morgener og sene kvelder – han måtte stå opp før daggry og var først ferdig lenge etter at det var blitt mørkt. Han kunne umulig gjøre jobben alene.

Andre hjalp til med å gjete flokken, herunder en blanding av erfarne rancharbeidere assistert av yngre krefter som dro nytte av sine eldre ledsageres visdom. Han satte også sin lit til to gamle

hester, to unghingster under opplæring, to gamle gjeterhunder og to eller tre gjeterhundvalper. I løpet av sommeren opplevde min venn og sauene hans uvær, sykdom, skader, tørke, og omtrent hver eneste annen tenkelige prøvelse. Noen år måtte de frakte vann hele sommeren bare for å holde sauene i live. Så, hvert år sent om høsten, når vinteren truet og sauene ble tatt ned fra fjellet og talt, var det vanligvis over 200 sauer som var kommet bort.

Flokken på 2 000 som ble tatt opp til fjellene tidlig om våren, ble redusert til under 1 800 hver høst. Flesteparten av de savnede sauene var *ikke* offer for sykdom eller naturlig død, men rovdyr som fjelløver eller prærieulver. Disse rovdirene fant vanligvis lammene som hadde forvillet seg bort fra flokkens sikkerhet, og derved også kommet bort fra gjeterens beskyttelse. Vil dere et øyeblikk vurdere det jeg nettopp har beskrevet i et åndelig perspektiv? Hvem er gjeteren? Hvem er flokken? Hvem er de som hjelper gjeteren?

Herren Jesus Kristus sa: “Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg ... Jeg setter mitt liv til for fårene.”⁷

Profeten Nephi underviste likeledes at Jesus “skal fø sine får, og hos ham skal de finne føde.”⁸ Jeg finner varig fred i å vite at “Herren er *min* hyrde”⁹ og at han kjenner og tar vare på hver enkelt av oss. Når vi møter livets uvær, sykdom, skader og tørke, vil Herren

– vår Hyrde – betjene oss. Han vil helbrede vår sjel.

På samme måte som min venn gjette sauene sine og fikk hjelp av unge og gamle rancharbeidere, hester og gjeterhunder, trenger også Herren hjelp til det krevende arbeidet med å ta vare på *sin* hjord.

Som barn av en kjærlig himmelsk Fader og som får i hans hjord, nyter vi godt av velsignelsen av å bli personlig betjent av Jesus Kristus. Samtidig er vi selv hyrder og har et ansvar for å gi omsorg til andre rundt oss. Vi gir akt på Herrens ord om å “tjene meg og gå frem i mitt navn og samle mine får.”¹⁰

Hvem er en hyrde? Hver mann, hver kvinne og hvert barn i Guds rike er en hyrde. Det kreves ikke noe kall. Fra det øyeblikk vi kommer opp fra dåpens vann, er vi kalt til dette arbeidet. Vi rekker ut en kjærlig hånd til andre fordi det er det vår Frelser har befalt oss å gjøre. Alma understreket: “For hvilken hyrde ... som har mange får våker ikke over dem så ulvene ikke kommer og fortærer hans hjord? ... Jager han den så ikke ut?”¹¹ Når våre naboer er i timelig eller åndelig nød, iler vi til for å hjelpe. Vi bærer hverandres byrder, så de kan være lette. Vi sørger med dem som sørger. Vi trøster dem som trenger trøst.¹² Herren forventer det kjærlighetsfullt av oss. Og dagen vil komme når vi vil bli holdt ansvarlige for hvor nøye vi tar vare på hans hjord.¹³

En målbevisst gjeterhund leder villfarne sauer tilbake i sikkerhet hos gjeteren og flokken.

Min gjetervenn fortalte meg om en annen viktig faktor når man skal gjete sauer på beite. Han fortalte videre at sauer som hadde gått seg vill, var spesielt sårbare med hensyn til rovdynere. Han og hjelperne hans brukte faktisk opp mot 15 prosent av den totale tiden til å lete etter bortkomne sauer. Jo snarere de fant den bortkomne sauen, før den hadde kommet for langt vekk fra flokken, desto mindre sannsynlig var det at den ble skadet. Det å finne bortkomne sauer krever stor tålmodighet og sterk disiplin.

For noen år siden kom jeg over en artikkel i en lokalavis som var så fascinerende at jeg tok vare på den. Overskriften på førstesiden lød "Pliktoppfyllende hund vil ikke forlate savnede sauer."¹⁴ Artikkelen forteller om et lite antall sauer som hørte til et sauehold ikke langt fra min venns eiendom, som på en eller annen måte hadde blitt etterlatt på sommerbeitet. To eller tre måneder senere hadde de gått seg fast i snøen i fjellene. Da sauene ble etterlatt, ble gjeterhunden

værende med dem, for det var hans oppgave å passe på og beskytte sauene. Han nektet å gå av vakt! Der forble han – gående i ring rundt de bortkomne sauene i flere måneder i det kalde snøværet, for å gi beskyttelse mot prærieulver, fjelløver eller andre rovdyr som kunne skade sauene. Han ble der til han var i stand til å lede eller gjete sauene tilbake til sikkerhet hos gjeteren og flokken. Bildet på forsiden av denne artikkelen viser karakter i øynene og i oppførselen til denne gjeterhunden.

I Det nye testamente finner vi en lignelse og undervisning av Frelseren som gir ytterligere innsikt angående vårt ansvar som hyrder, omsorgssøstre og -brødre, for fortapte får.

"Om noen av dere har hundre sauer og mister én av dem, vil han da ikke forlate de nittini i ødemarken og gå av sted og lete etter den som er kommet bort, til han finner den?"

Og når han har funnet den, legger han den på sine skuldrer og gleder seg.

Når han kommer hjem, ber han sammen venner og naboer og sier:

Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen sauen som jeg hadde mistet."¹⁵

Når vi sammenfatter leksen som blir undervist i lignelsen, finner vi disse verdifulle rådene:

1. Det er vår oppgave å identifisere de tapte fårene.
2. Vi leter etter dem til de er funnet.
3. Når de er funnet, må vi kanskje bære dem på skuldrene for å få dem hjem.
4. Vi lar dem bli omringet av venner når de kommer tilbake.

Brødre og søstre, våre største utfordringer og våre største belønninger kan komme når vi yter omsorg for tapte får. Medlemmene av Kirken i Mormons bok "våknet ... over sitt folk og livnærte dem med det som har med rettferdighet å gjøre."¹⁶ Vi kan følge deres eksempel og huske at omsorgstjeneste er "ledet av Ånden, den er fleksibel og den er tilpasset behovene til hvert enkelt medlem." Det er også helt avgjørende at vi "søker å hjelpe enkeltpersoner og familier å forberede seg til den neste ordinansen, holde [sine pakter] ... , og bli selvhjulpne."¹⁷

Enhver sjel er dyrebart for vår himmelske Fader. Hans personlige innbydelse til å yte omsorgstjeneste er av den største verdi og viktighet for ham, for det er hans gjerning og herlighet. Det er bokstavelig talt et evig arbeide. Hvert av hans barn har et uvurderlig potensial i hans øyne. Han elsker *deg* med en kjærlighet du ikke en gang er i nærheten av å kunne fatte. Som den trofaste gjeterhunden, vil han bli igjen på fjellet for å beskytte *deg* mot vind, uvær, snø og *enda mer*.

President Russell M. Nelson sa til oss på forrige konferanse: "Vårt budskap til verden [og, om jeg får legge til, 'til vår flokk med omsorgsbrødre og -søstre'] er enkelt og oppriktig: Vi oppfordrer

alle Guds barn på *begge sider av sløret* til å komme til sin Frelser, motta det hellige tempels velsignelser, nyte varig glede og kvalifisere seg til evig liv.”¹⁸

Måtte vi løfte vårt blikk mot denne profetiske visjon, slik at vi kan hjelpe sjeler til tempelet og til syvende og sist til vår Frelser, Jesus Kristus. Han forventer ikke at vi skal utføre mirakler. Han ber bare om at vi bringer våre brødre og søstre til ham, for *han* har kraften til å forløse sjeler. Når vi gjør så, kan og vil vi befeste dette løftet: “Når så overhyrden åpenbarer seg, skal dere få ærens uvisnelige krans.”¹⁹ Jeg vitner om dette – og om Jesus Kristus som vår Frelser og vår Forløser – i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, “La oss stevne frem”, *Liahona*, mai 2018, 118.
2. Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste”, *Liahona*, mai 2018, 100.
3. Russell M. Nelson, “Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud”, *Liahona*, mai 2018, 69.
4. Russell M. Nelson, “Innledende kommentarer”, *Liahona*, nov. 2018, 8.
5. “Omsorgstjeneste med Det melkisedekske prestedømmes styrkede quorumer og Hjelpeforeningene”, vedlegg til brevet fra Det første presidentskap datert 2. april 2018, 3, ministering.lds.org/nor; Mosiah 18:9; Lære og pakter 20:51, 53; se også Johannes 13:35.
6. James E. Talmage, *Jesus Kristus* (1976), 308.
7. Johannes 10:14-15.
8. 1 Nephi 22:25.
9. Salmene 23:1; uthevelse tilføyd.
10. Mosiah 26:20.
11. Alma 5:59.
12. Se Mosiah 18:8-9.
13. Se Matteus 25:31-46.
14. Se John Wright, “Safe or Stranded? Determined Dog Won’t Abandon Lost Sheep”, *Logan Herald Journal*, 10. jan. 2004, hjnews.com.
15. Lukas 15:4-6.
16. Mosiah 23:18.
17. “Omsorgstjeneste med Det melkisedekske prestedømmes styrkede quorumer og Hjelpeforeningene”, 4, 5, ministering.lds.org/nor.
18. Russell M. Nelson, “La oss stevne frem”, 118–19, uthevelse tilføyd.
19. 1 Peter 5:4.

Av president Russell M. Nelson

Bli eksemplariske siste-dagers-hellige

Jeg etterlater dere min kjærlighet og velsignelse, at dere kan nyte Herrens ord og anvende hans læresetninger i deres personlige liv.

Dette har vært en inspirerende og historisk konferanse. Vi ser hen til fremtiden med entusiasme. Vi er blitt motivert til å *gjøre* bedre og til å *bli* bedre. De fantastiske budskapene som har blitt gitt fra denne talerstolen av våre generalautoriteter og ledere på generalplan og musikken har vært inspirerende! Jeg anmoder dere om å studere disse budskapene, fra og med denne uken.¹ De uttrykker Herrens sinn og vilje for hans folk som lever i dag.

Det nye hjemme-sentrerte, Kirke-støttede integrerte pensumet har

potensial til å utløse familienes kraft, når hver enkelt familie konsekvent og nøye bruker det til å omforme sitt hjem til et troens tilfluktssted. Jeg lover deg at hvis du flittig arbeider for å ombygge ditt hjem til et senter for læring i evangeliet, vil *dine* sabbatsdager over tid virkelig bli en lyst. *Dine* barn vil være ivrige etter å lære og etterleve Frelserens læresetninger, og den ondes innflytelse i *ditt* liv og *ditt* hjem vil avta. Endringene i din familie vil bli betydelige og vedvarende.

Under denne konferansen har vi styrket vår beslutning om å gjøre den

nødvendige innsats for å hedre Herren Jesus Kristus *hver* gang vi refererer til hans kirke. Jeg lover dere at vår flittige oppmerksomhet mot å bruke det riktige navnet på Frelserens kirke og dens medlemmer vil føre til økt tro og tilgang til større åndelig kraft for medlemmer av hans kirke.

Jeg vil nå tale om emnet templer. Vi vet at vår tid i tempelet er avgjørende for vår egen og vår families frelse og opphøyelse.

Etter at vi har mottatt våre egne tempeleordinanser og inngått hellige pakter med Gud, trenger hver enkelt av oss vedvarende åndelig styrke og opplæring som er mulig å få *bare* i Herrens hus. Og våre forfedre trenger oss til å være stedfortredere for dem.

Tenk på Guds store barmhjertighet og rettferdighet, han som før verden ble grunnlagt, sørget for en måte å gi tempelets velsignelser på til dem som døde uten kunnskap om evangeliet. Disse hellige ritualene i tempelet er fra oldtiden. For meg er det spennende og et annet vitne på deres ekthet.²

Mine kjære brødre og søstre, motstanderens angrep øker med akselererende fart, i intensitet og på forskjellige måter.³ Vårt behov for å være i tempelet regelmessig og ofte har aldri vært større. Jeg ber deg innstendig om å

med bønnens hjelp se på hvordan du bruker din tid. Invester din tid i din og din families fremtid. Hvis du har et tempel i rimelig avstand fra der du bor, oppfordrer jeg deg til å finne en måte å regelmessig gjøre en avtale med Herren på – å være i hans hellige hus – deretter overholde denne avtalen med nøyaktighet og glede. Jeg lover deg at Herren vil frembringe de mirakler som han vet at du trenger når du ofrer for å tjene og tilbe i hans templer.

Vi har nå 159 innvierte templer. Det er svært viktig for oss at disse templene blir godt vedlikeholdt og tatt vare på. Ettersom tiden går, trenger templer nødvendigvis oppfriskning og fornyelse. Av denne grunn legges det nå planer for å renovere og oppdatere Salt Lake tempel og andre templer fra pioner-tiden. Detaljer angående disse prosjektene vil bli delt etterhvert som planene utvikles.

Vi har i dag gleden av å bekjentgjøre planer om å bygge 12 templer til. Disse templene vil bli oppført på følgende steder: Mendoza, Argentina; Salvador, Brasil; Yuba City, California; Phnom Penh, Kambodsja; Praia, Kapp Verde; Yigo, Guam; Puebla, Mexico; Auckland, New Zealand; Lagos, Nigeria; Davao, Filippinene; San Juan, Puerto Rico; og Washington County, Utah.

Oppføring og vedlikehold av templer vil kanskje ikke forandre ditt liv, men din tid i tempelet vil så absolutt gjøre det. Til dem som lenge har vært borte fra tempelet, jeg oppfordrer dere til å forberede dere og komme tilbake så snart som mulig. Jeg innbyr dere deretter til å tilbe i tempelet og be for å dypt kunne føle Frelserens uendelige kjærlighet til dere, at hver og en av dere må få deres eget vitnesbyrd om at han leder dette hellige og evige verk.⁴

Brødre og søstre, jeg takker dere for deres tro og støtte. Jeg etterlater dere min kjærlighet og velsignelse, at dere kan nyte Herrens ord og anvende hans læresetninger i deres personlige liv. Jeg forsikrer dere om at åpenbaring fortsetter i Kirken og vil fortsette inntil "Guds hensikter er fullført og den store Jehova sier at arbeidet er gjort."⁵

Jeg velsigner dere med økt tro på Ham og på hans hellige verk, med tro og tålmodighet til å utholde deres personlige utfordringer i livet. Jeg velsigner dere til å bli eksemplariske siste-dagers-hellige. Jeg velsigner dere med disse tingene og bærer mitt vitnesbyrd om at Gud lever! Jesus er Kristus! Dette er hans kirke. Vi er hans folk, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se generalkonferansetaler på Internett på LDS.org og i Gospel Library-appen. De vil bli trykt i *Ensign* og *Liahona*. Kirkens tidsskrifter, herunder *New Era* og *Friend*, som leveres per post eller lastes ned fra Internett, er en viktig del av ditt hjemmesentrerte pensum i evangeliet.
2. Se for eksempel, 2 Mosebok 28; 29; 3 Mosebok 8.
3. Se Mosiah 4:29.
4. Se Wilford Woodruff, "The Law of Adoption", tale holdt på Kirkens generalkonferanse, 8 apr. 1894. President Woodruff sa: "Vi er ikke ferdige med åpenbaring. Vi er ikke ferdige med Guds verk ... Det blir ikke slutt på dette verket før det er fullkommengjort" (*Deseret Evening News*, 14. apr. 1894, 9).
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 141.

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Neil L. Andersen	(83) Ved å forstå at Frelseren kjenner til hans lidelser, overvinne en trofast misjonær skuffelse mens han blir frisk fra sår han fikk i en terrorbombing. Etter sin datters bortgang, stoler Russell M. Nelson på at Jesus Kristus vil bruke oppstandelsens nøkler på vegne av alle som dør. Russell M. Nelson vitner for medlemmer i Puerto Rico at "vi [kan] finne glede, selv midt i våre verste omstendigheter."
Brian K. Ashton	(93) Brian K. Ashtons hustru får en bedre forståelse av Guds natur og hans kjærlighet og takknemlighet til sine barn.
M. Russell Ballard	(71) Etter å ha opplevd intens sorg over familiemedlemmers bortgang og millioner som døde i krig og sykdom, mottar Joseph F. Smith "synet om de dodes forløsning."
Steven R. Bangarter	(15) Steven R. Bangarters barnebarn begraver stener som representerer at Jesus Kristus er fundamentet til et lykkelig liv. President Russell M. Nelson minner foreldre på deres ansvar for å undervise sine barn. Steven R. Bangarters sønn tilbyr seg å hjelpe sine foreldre å forberede seg til å reise på misjon. Den hellige ånd leder en eldre mann tilbake til Kirken og til hans barndoms åndelige trygghet.
Shayne M. Bowen	(80) En manns omvendelse til Kirken gjennom Mormons boks kraft gjør stort inntrykk på Shayne M. Bowen.
M. Joseph Brough	(12) På en oppdagelsesreise i Alaska, USA, lærer M. Joseph Brough at med Gud er ingenting umulig. En stavsprenter lærer om den fred som kommer ved tilgivelse gjennom Jesu Kristi forsoning. Gjennom sitt ønske om å reise på misjon lærer M. Joseph Broughs datter ham å gjøre vanskelige ting.
Matthew L. Carpenter	(101) Matthew L. Carpenters sønn fullfører sin heltidsmisjon etter å ha blitt frisk etter et slag.
D. Todd Christofferson	(30) Til tross for prøvelser, forblir fire medlemmer av Kirken fast i sin tro på Kristus og mottar hans støtte.
Quentin L. Cook	(8) <i>Kom, følg med meg – for enkeltpersoner og familier styrker troen, vitnesbyrdet og forståelsen av evangeliet til en familie i Brasil.</i>
Bonnie H. Cordon	(74) En ung kvinne og en eldre søster knytter et vennskap som velsigner deres liv. Bonnie H. Cordon og hennes ledsager i omsorgstjenesten utvikler umiddelbart et kjærlighetsbånd til en søster de besøker. En omsorgsbror utvikler nærhet og tillit til en bror hvis hustru prøvde å begå selvmord.
Michelle D. Craig	(52) Camilla Kimball lærer et medlem av menigheten å "aldri undertrykk[e] en storsinnet tanke."
Dean M. Davies	(34) President Gordon B. Hinckley ser for seg hvor Vancouver British Columbia tempel skulle oppføres.
Henry B. Eyring	(58) Henry B. Eyring undres på hvordan moren hans fant tid og energi til å lage et kart over apostelen Paulus' reiser. (90) Henry B. Eyring lærer å behandle andre som om de "var i alvorlige vanskeligheter." Frelseren bærer Henry B. Eyrings hustru gjennom hennes vanskeligheter.
Cristina B. Franco	(55) Cristina B. Franco lærer at kjærlighet og offer er de hemmelige ingrediensene i hennes Primær-lærers sjokoladecake.
Robert C. Gay	(97) Den hellige ånd hjelper Robert C. Gay å se sin eldre søster slik som Gud ser henne. James E. Talmage yter tjeneste til en familie som er rammet av difteri.
Jack N. Gerard	(107) Etter at Jack N. Gerard får en alvorlig medisinsk diagnose, ser han livet fra et evig perspektiv.
Gerrit W. Gong	(40) Eldste Richard G. Scott og Gerrit W. Gong drøfter tro når de maler en akvarell av et leirbål. En prestedømsbærer hjelper et mindre aktivt ektepar å komme tilbake til Kirken.
Jeffrey R. Holland	(77) En bønn uttrykt i omsorg av hans barn hjelper en far å tilgi og vende tilbake til Kirken, noe som er til velsignelse for familien.
Joy D. Jones	(50) Joy D. Jones og hennes ektemann utvikler et langt vennskap med en mindre aktiv familie etter å ha lært å yte tjeneste av kjærlighet til Herren.
Russell M. Nelson	(6) En mor liker å ha kirke i sitt hjem fordi det å velsigne nadverden i hjemmet hver søndag tilskynder hennes ektemann til å bruke et bedre språk. (68) Russell M. Nelson omtaler ved et uhell seg selv som en mor. En sønn takker sin mor etter at Den hellige ånd veileder henne til å bytte ut smarttelefonen hans med en klapptelefon. (87) Benjamin De Hoyos forklarer for en leder av et radioprogram at Kirkens lange navn ble valgt av Frelseren.
Dallin H. Oaks	(61) En ung mannlig flyktning settes i fengsel etter å ha hevnet seg på ungdommer som provoserer ham.
Paul B. Pieper	(43) En ung pike som forbereder seg til å bli døpt sier at å påta seg Jesu Kristi navn betyr: "Jeg kan ha Den hellige ånd."
Ronald A. Rasband	(18) Ronald A. Rasbands datter og svigersønn overvinne sin frykt for å sette barn til verden.
Gary E. Stevenson	(110) Et medlem av menigheten rekker ut en hånd i omsorg til en bortkommen Carlos A. Godoy. En rancheier mister 200 sauer på grunn av rovdyr. En gjeterhund leder villfarne sauer til trygghet

President Nelson viser vei

President Russell M. Nelson har rådet enhver av oss til å være mer vennlig, Kristus-lik og åndelig mens vi yter omsorgstjeneste til andre, og han har satt et eksempel på hva dette betyr i måten han har ytet omsorgstjeneste siden forrige generalkonferanse på.

Kort tid etter generalkonferansen i april 2018 dro president Nelson på en reise som førte ham og hans hustru, Wendy, og eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum og hans hustru, Patricia, til England, Israel, Kenya, Zimbabwe, India, Thailand, Kina og Hawaii, USA.

Under en påfølgende reise møtte president Nelson med medlemmer, misjonærer, ledere og venner av Kirken i den vestlige, sentrale og østlige delen av Canada; Seattle, Washington, USA og Den dominikanske republikk – der han talte lenge på spansk, den første gang en Kirkens president har holdt en utvidet tale på et annet språk enn engelsk.

På møter og temakvelder underviste president Nelson om Kirkens riktige navn, om å dele evangeliet med andre, verdsette

Mormons bok, hvordan evangeliet gjør livet bedre, hvordan Kristi vei er veien til lykke og glede nå og i evigheten, om bønn, om det å gjøre hjemmet til et tilfluktssted for barn, om å bruke handlefriheten til å overvinne fristelse og følge Frelseren, om å vise omsorg for andre og forberede seg til og motta tempelets velsignelser.

President og søster Nelson talte også ved en verdensomspennende andakt for ungdom den 3. juni 2018, der president Nelson sa at ungdom som melder seg inn i “Herrens bataljon” og hjelper til med Israels innsamling får mulighet til å bli en “del av noe stort, noe praktfullt, noe majestetisk!” Han oppfordret ungdom til å frigjøre seg fra en konstant avhengighet av sosiale medier, ofre tid til Herren, ta en grundig gjennomgang av livet sitt sammen med Herren, be daglig om at alle Guds barn kan motta evangeliet og være et lys for verden. ■

For ytterligere informasjon om president Russell M. Nelsons tjenestegjerning, gå til prophets.lds.org. Se hele sendingen for ungdom på [HopeofIsrael.lds.org](https://hopeofisrael.lds.org).

Tempelnytt

Kirken planlegger å oppføre 12 nye templer, bekjentgjorde president Russell M. Nelson i sine avslutningsord på generalkonferansen (se side 113). Han bekjentgjorde også planer om å renovere Salt Lake tempel og andre templer av “pionergenerasjonen”, og la til at detaljer vil bli gitt senere.

Templer vil bli oppført på følgende steder: Mendoza, Argentina; Salvador, Brasil; Yuba City, California, USA; Phnom Penh, Kambodsja; Praia, Kapp Verde; Yigo, Guam; Puebla, Mexico; Auckland, New Zealand; Lagos, Nigeria; Davao, Filippinene; San Juan, Puerto Rico; og Washington County, Utah, USA.

Fire templer vil snart bli innviet: Concepción Chile tempel den 28. oktober; Barranquilla Colombia tempel den 9. desember; Roma Italia tempel i uken 10. mars til 17. mars 2019; og Kinshasa Den demokratiske republikken Kongo tempel den 14. april 2019.

Og to templer ble nylig gjeninnviet: Houston Texas tempel ble gjeninnviet den 22. april 2018, og Jordan River Utah tempel ble gjeninnviet den 20. mai 2018. ■

Lær mer på temples.lds.org.

Endringer bidrar til en ny fordeling av opplæring i evangeliet i hjemmet og i kirken

Som er del av den vedvarende innsatsen for å hjelpe sistedagers-hellige til å "lære læren, styrke troen og gi næring til dypfølt tilbedelse," bekjentgjorde president Russell M. Nelson tilpasninger for å hjelpe til med å fordele og forbinde den unike og viktige måten medlemmer tilber og lærer å etterleve Frelserens evangelium på både i kirken og i hjemmet.

Kirkens ledere har bekjentgjort endringer i søndagens møteplan, fra og med januar 2019, i sammenheng

med utgivelsen et nytt hjemme-sentrert, Kirke-støttet pensum. Disse endringene og andre endringer bygger på flere tidligere initiativer som Kirken har innført i de senere år, som er ment å hjelpe medlemmer å fokusere sitt liv mer fullstendig på vår himmelske Fader og Jesus Kristus og få større tro på dem. Disse initiativene innbefatter fokus på et mer meningsfylt studium av evangeliet i hjemmet, hedre Herren ved å holde sabbatsdagen hellig og vise omsorg for andre slik Frelseren ville ha gjort og som ledet av Ånden.

I den hensikt å forberede Herrens folk på hans komme, er disse endringene målrettet mot dypere individuell omvendelse, forklarte eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum, da han skisserte endringene på general-konferansens møte lørdag formiddag.

"Vi vet at den åndelige påvirkning og den dype og varige omvendelsen kan oppnås i en hjemme-setting ...," sa han. "Vår hensikt er å balansere opplevelsene i kirken og i hjemmet på en måte som vil føre til sterk økning av tro, åndelighet og dypere omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus."

Tilpasninger i hjemmet

Kirkens ledere innbyr til et større fokus på økt deltagelse i enkeltpersoners og familiers religionsutøvelse i hjemmet, innbefattet studium av evangeliet i hjemmet på søndag og gjennom uken og tilpasninger av hjemmeaften.

Hjemmet er et sentralt sted både som klasserom og laboratorium for læring og etterlevelse av evangeliet. Enkeltpersoners og familiers studium av evangeliet i hjemmet på søndag og gjennom uken gir anledninger til å daglig finne åndelig styrke og gir større fleksibilitet for et personlig tilpasset studium og åpenbaring. Å bare stole på den begrensede tiden i kirken for læring av evangeliet skaper en ubalanse som sannsynligvis ikke vil gi den dype og varige omvendelsen som er nødvendig.

"Vi er hver og en ansvarlig for vår individuelle åndelige vekst," sa president Nelson. "Og Skriftene gjør det klart at foreldre har hovedansvaret for å undervise læren til sine barn."

Endringene innbefatter innføringen av en ny ressurs for studium av

evangeliet til bruk for enkeltpersoner og familier i hjemmet. Enkeltpersoner og familier kan bruke det nye: *Kom, følg med meg – for enkeltpersoner og familier*, hvis de ønsker det, som en veiledning til sitt studium av evangeliet utenfor kirken. Den nye ressursen er samordnet med tilsvarende ressurser for søndagsskole- og primærlærere for å tilpasse søndagsleksjonene med skriftstudium i hjemmet og forslag til hjemmeaften.

I tillegg til å oppfordre til studium av evangeliet, fornyet Kirkens ledere sin innbydelse til alle om å delta på sabbatsdagen – og gjennom hele uken – i familieråd, hjemmeaften, slektshistorie og tempelarbeid, omsorgstjeneste, personlig gudsyndyrkelse og hyggelig familiesamvær.

Materiell sendt til medlemmer og ledere forklarer at Kirkens ledere oppfordrer medlemmene til å holde hjemmeaften og studere evangeliet i hjemmet på sabbaten – eller til andre tider som enkeltpersoner og familier velger selv. En familiens aktivitetsskveld kan holdes på mandag eller til andre tider. Av denne grunn skulle ledere fortsette å holde mandag kveld fri for Kirke-møter og Kirke-aktiviteter. Den tid som brukes til studium av evangeliet i hjemmet og aktiviteter for enkeltpersoner og familier, kan imidlertid planlegges etter individuelle omstendigheter.

Tilbedelse i kirken, deltagelse i hellige ordinanser der og å møtes for å undervise hverandre og styrke og tjene hverandre er sentrale deler av å få større tro og dypere personlig omvendelse. Å redusere den tid som tilbringes i kirken kan virke mot sin hensikt med mindre enkeltpersoner og familier har intensjoner om å styrke sitt hjem.

President Nelson sa: “Som sistedagers-hellige har vi blitt vant til å tenke på ‘kirken’ som noe som skjer i våre møtehus, støttet av det som skjer i hjemmet. Vi trenger en tilpassing av dette mønsteret. Tiden er kommet for en *hjemme-sentrert kirke*, støttet av det som finner sted i våre bygninger i grener, menigheter og staver.”

Tilpasninger i Kirken

Tilpasninger til kirke-opplevelsen er ment å støtte økt undervisning og etterlevelse av evangeliet i hjemmet. Disse endringene innbefatter tilpassning av søndagens møteplan til følgende:

- Et 60-minutters nadverdsmøte,
- en 10-minutters overgang til klasser,
- og en 50-minutters klasseperiode, som skissert i eksempelet til møteplan nedenfor:

SØNDAGENS MØTEPLAN FRA OG MED JANUAR 2019	
60 minutter	Nadverdsmøte
10 minutter	Overgang til klassene
50 minutter	Klasser for voksne, klasser for ungdom, Primær

Klasseperioden på 50 minutter vil innbefatte ukentlig Primær for barn og vil veksle ukentlig for ungdom og voksne på følgende måte:

- Første og tredje søndag: Søndagsskole.
- Andre og fjerde søndag: Prestedømsquorumer, Hjelpeforeningen og Unge kvinner.
- Femte søndag: Møter for ungdom og voksne under ledelse av biskopen.

Hvis en Primær er stor nok til å deles inn i junior- og senior-Primær, skulle lederne reversere følgende møteplan for halvparten av barna og tilpasse tiden etter behov.

PRIMÆRS MØTEPLAN FRA OG MED JANUAR 2019	
25 minutter	Bønn, skriftsted eller trosartikkel, tale (5 minutter). Sangstund: Musikk som understøtter skriftstedene som studeres i klassen (20 minutter)
5 minutter	Overgang til klassene
20 minutter	Klasse: Leksjon fra <i>Kom, følg med meg – for Primær</i>

Endringer av pensum

Denne tilpasningen til møteplanen går hånd i hånd med det siste tillegget til Kirkens pensum *Kom, følg med meg*. Med oppstart i januar vil dette hjemme-sentrerte, Kirke-støttede pensumet være harmonisert med det voksne, ungdom og barn lærer i Søndagsskolen og i Primærs klasser, og vil gjøre det lettere for familier å studere sammen i hjemmet gjennom uken.

Instruksjoner, leksjonsutkast og ressurser kan finnes i:

- *Kom, følg med meg – for eldstenes quorum og Hjelpeforeningen* (finnes i november 2018-utgaven av *Ensign* og *Liahona*)
- *Kom, følg med meg – for Det aronske prestedømmets quorumer*
- *Kom, følg med meg – for Unge kvinner*
- *Kom, følg med meg – for Søndagsskolen*
- *Kom, følg med meg – for Primær*

Gå inn på **komfolgmedmeg.lds.org** for mer informasjon.

Andre viktige endringer innbefatter følgende:

- Lærerrådsmøter holdes kvartalsvis istedenfor månedlig.
- Møteplanen for eldstenes quorum og Hjelpeforeningen vil ikke lenger inneholde et første søndags rådmøte eller et fjerde søndags møte med et spesielt emne. Leksjonene vil fokusere på nylig avholdte generalkonferansetaler.
- Sangstund vil erstatte samlingsstund. *Utkast for samlingsstunden* utgår.
- Kurset Evangeliets prinsipper utgår. Alle medlemmer og interesserte venner vil bli invitert til å delta i sine respektive søndagsskoleklasser for voksne eller ungdom.
- Valgfrie kurs, som for eksempel de som er for styrking av ekteskap og familie, tempelforberedelse, misjonærforberedelse og slektshistorie – vil ikke bli holdt under klasseperioden på søndag. Disse kursene kan undervises til andre tider for enkeltpersoner, familier eller grupper basert på lokale behov og etter biskopens skjønn.

Hensiktene med disse endringene

Kirkens ledere søker å skape en ny balanse og en større sammenheng mellom den unike styrken fra opplevelsene i hjemmet og i Kirken med konkrete formål i tankene.

“Denne tilpasningen er så mye mer enn bare å korte inn på timeplanen i møtehuset på søndag ...,” sa eldste Cook. “Formålene og velsignelsene tilknyttet denne tilpasningen og andre nylige endringer innbefatter følgende:

- Dypere omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus og styrket tro på Dem.
- Styrke enkeltpersoner og familier gjennom hjemme-sentrert, Kirkestøttet pensum som bidrar til gledesfylt etterlevelse av evangeliet.
- Hedre sabbatsdagen, med fokus på nadverdens ordinans.
- Hjelp alle vår himmelske Faders barn på begge sider av sløret gjennom misjonærarbeid og å motta tempelets ordinanser og pakter og velsignelser.”

For bekjentgjørelsen av disse tilpasningene, se Russell M. Nelson, “Innledende kommentarer,” på side 6 i dette tidsskriftet; Quentin L. Cook, “Dyp og varig omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus,” på side 8. For mer informasjon om disse tilpasningene, gå inn på **sabbath.lds.org** for å finne et brev fra Det første presidentskap, svar på ofte stilte spørsmål og ytterligere ressurser som kan hjelpe enkeltpersoner og familier å holde sabbaten hellig. ■

Bli involvert i ny salmebok, sangbok

Kirken forbereder en ny utgave av både *Salmer* og *Barnas sangbok* og søker etter forslag og bidrag fra Kirkens medlemmer overalt.

På **NyMusikk.lds.org**, kan du:

Komme med forslag – dine nåværende favoritt-salmer eller barnesanger, siste-dagers-hellige eller ikke siste-dagers-hellige salmer eller barnesanger å ta med, gjeldende salmer eller sanger å ikke ta med, vanskeligheter med gjeldende musikkbøker og annen tilbakemelding.

Send inn originalmateriale – salmer, salmetekster, barnesanger eller tekster til barnesanger. Musikken må være passende for gudstjenester. Alle språk og kulturelle stiler vil bli vurdert. Innsendere under 18 år må skaffe tillatelse fra foreldre eller foresatte. Innsendinger må være mottatt innen 1. juli 2019. ■

Eldste Brook P. Hales

Generalautoritet-sytti

Da eldste Brook P. Hales var åtte eller ni år gammel, var han på et faste- og vitnesbyrds møte der hans far presiderte som biskop. Faren innbød forsamlingen til å bære vitnesbyrd, og nesten alle som var tilstede gjorde det. “Det var kanskje første gang jeg følte Ånden bære vitnesbyrd til meg om evangeliets sannhet,” minnes eldste Hales.

Han har følt dette vitnet mange ganger siden den gang, særlig mens han har virket som sekretær for Det første presidentskap fra 2008. Da president Thomas S. Monson ble oppholdt som profet og Kirkens president, og igjen da president Russell M. Nelson ble oppholdt, var han vitne til at “profetens kappe falt på hver av disse mennene, og jeg visste uten tvil at de hadde blitt utvalgt og kalt til å bli Kirkens president i sin tid.”

Eldste Hales ble kalt som generalautoritet-sytti den 17. mai 2018, og oppholdt den 6. oktober 2018. Han vil fortsette som Det første presidentskaps sekretær.

Eldste Hales ble født i Ogden, Utah, USA, den 7. april 1956, til Klea og Glenn Phillip Hales, og tok en bank- og finansgrad fra Weber State College (nå Weber State University) i 1980. Etter uteksamineringen arbeidet han i kommersiell bankvirksomhet og i Kirkens enhet for finanser og opptegnelser. Han giftet seg med Denise Imlay Hales i 1981, og de har fire barn. Eldste Hales har virket som heltidsmisjonær i Frankrike Paris misjon, rådgiver i biskopsrådet, høyprestenes gruppeleder, biskop, stavspresident, organist i prestedømmet, lærer i Søndagsskolen og tempelbesegler.

Den dagen som ung gutt, bar ikke eldste Hales sitt vitnesbyrd. Men det har vokst seg sterkere siden den gang. “Jesu Kristi evangelium har blitt gjengitt gjennom profeten Joseph Smith, Mormons bok er sann, Gud elsker oss fullkomment og ønsker å velsigne oss, Jesus er vår Frelser, og vi er velsignet ved å ha Den hellige ånd som vår konstante ledsager når vi er verdige til det,” sier han. ■

KOM, FØLG MED MEG

for eldstenes
quorum og
Hjelpeforeningen

Oktober 2018

*Finn disse ressursene på Gospel Library-
appen og på komfolgmedmeg.lds.org.*

Hvorfor har vi møter i quorumet og Hjelpeforeningen?

I disse siste dager har Gud gjengitt prestedømmet og organisert prestedømsquorumet og Hjelpeforeningen for å hjelpe til med å utføre hans arbeid for å frelse sjeler. Hver søndag når vi kommer sammen i møter i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen, drøfter og planlegger vi derfor hva vi vil gjøre for å utføre Guds verk. For å være effektive må disse møtene være mer enn bare leksjoner. De er anledninger til å rådslå med hverandre om arbeidet med å frelse sjeler, sammen lære om dette arbeidet ved hjelp av læresetninger fra Kirkens ledere, og planlegge og organisere oss for å utføre arbeidet.

Plan for oktober – desember 2018

I 2018 vil møter i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen følge denne månedlige planen for søndagene:

Første søndag: Rådføre seg med hverandre om lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer, og legge planer for å gjennomføre.

Annen og tredje søndag: Studer nylig avholdte generalkonferansetaler valgt av medlemmer av presidentskapet eller, når det passer, av biskopen eller stavspresidenten.

Fjerde søndag: Drøft et særskilt emne som er valgt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Fra oktober ut desember 2018, er emnet skriftstudium for enkeltpersoner og familier.

Femte søndag: Under ledelse av biskopsrådet.

"Vi stoler på at dere rådfører dere med hverandre og søker inspirasjon for implementeringen av disse tilpasningene... [Den nye møteplanen for søndager] vil føre til store velsignelser for dem som med entusiasme tar imot [den] og søker Den hellige ånds veiledning. Vi vil komme nærmere vår himmelske Fader og vår Herre og Frelser, Jesus Kristus."

Eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Ny plan for 2019

Fra og med januar 2019 vil møter i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen holdes på den andre og fjerde søndagen hver måned. Disse møtene vil fokusere på talene fra den sist avholdte generalkonferansen. Undervisningsforslag for disse møtene finnes i generalkonferansenumre fra mai og november i *Ensign* og *Liahona* og i appen Gospel Library.

Andre endringer som begynner i 2019 innbefatter følgende:

- Rådsmøte på første søndagen vil opphøre. Imidlertid kan eldstenes quorum og Hjelpeforeninger, etter behov, bruke en del av et andre eller fjerde søndags møte til å rådføre seg om et viktig emne.
- Det vil ikke holdes felles åpning av møter der Det aronske prestedømme og Det melkisedekske prestedømmes quorum møter sammen, eller der hjelpeforeningssøstre og unge kvinner møter sammen.
- Møter i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen åpner ikke med en salme eller bønn, men avslutter med bønn.

Læring fra generalkonferansetaler (2018 og 2019)

Læresetningene fra vår tids profeter, seere og åpenbarere kan gi inspirert veiledning i eldstenes quorumer og Hjelpeforeningers arbeid. For ukene når konferansetaler vil bli studert, vil presidentskapet i eldstenes quorum eller Hjelpeforeningen velge en konferansetale, basert på medlemmenes behov. Når det passer kan biskopen eller stavspresidenten også foreslå en tale. Ledere bør legge vekt på taler av medlemmene av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Likevel kan medlemmene av presidentskapet velge hvilken som helst tale fra den siste konferansen, basert på de lokale helliges behov og Åndens inspirasjon.

Ledere og lærere skulle finne måter hvorpå de kan oppmuntre medlemmene til å lese de utvalgte talene på forhånd. De skulle oppmuntre medlemmene til å komme til møter forberedt på å dele sannheter i evangeliet de har lært og sine ideer om hvordan man handler ifølge de sannhetene. De foreslåtte læringsaktivitetene nedenfor, som er basert på prinsipper i *Undervisning på Frelserens måte*, kan hjelpe medlemmene å lære av generalkonferansetaler.

og Kirkens programmer som et tau og å se på dem som en sjekkliste med individuelle emner og oppgaver. Oppfordre medlemmene til å se etter ny innsikt i eksemplene i eldste Bednars tale. Hva betyr det å "samle alt til ett i Kristus?" (se Efeserne 1:10). Hva kan vi gjøre for å motta løftet i avslutningen av eldste Bednars tale?

President Dallin H. Oaks, "Sannhet og planen"

Hvordan hjelper det oss å forstå "gjengitte evangeliesannheter" når vi møter motstand i vår tro og praksis? For å svare på dette spørsmålet, kan medlemmene gjennomgå eksempler på grunnleggende sannheter i del II av president Oaks' tale. De kan også gjennomgå eksempler på hvordan disse sannhetene anvendes (se del III). Det kan være nyttig for medlemmene å rollespille hvordan de ville bruke noen av disse grunnleggende sannhetene til å svare på kritikk om en læresetning eller praksis i Kirken.

D. Todd Christofferson, "Fast og standhaftig i troen på Kristus"

Du kan begynne å drøfte denne talen ved å tegne en linje på tavlen med *Sosialt motivert* på den ene enden og *Kristus-lignende engasjement* på den andre. Innby medlemmene til å

Quentin L. Cook, "Dyp og varig omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus"

Medlemmene kan være interessert i å høre fra hverandre om hva deres første reaksjoner var da de hørte om endringene beskrevet i eldste Cooks tale. Hvis en venn med en annen tro spør dem hvorfor Kirken gjør disse endringene, hva ville de ha sagt? Oppfordre dem til å se etter mulige svar i eldste Cooks tale. Hva kan vi gjøre som enkeltpersoner og familier, og som et quorum eller en Hjelpeforening, for å sikre at endringene oppfyller Herrens intensjoner? Som en del av denne drøftelsen, kan du også dele innsikt fra president Nelsons innledende kommentarer som inspirerer medlemmer til å "ta imot" disse forandringene "med entusiasme".

Ronald A. Rasband, "Vær ikke bekymret"

Eldste Rasbands tale belyser flere skriftsteder som kan hjelpe oss å fordrive enhver frykt vi kan ha for de vanskelige tider vi lever i. Be medlemmene om å søke i disse skriftstedene etter råd som de kan dele med noen som er redde for fremtiden. Hva annet kan de dele fra eldste Rasbands tale? Hvordan kan "frykt begrense" perspektivet til Guds barn? Innby medlemmene til å dele hvordan de har lært å overvinne sin frykt og leve med tro.

Eldste David A. Bednar, "Samle alt til ett i Kristus"

Vurder å ta med et tau og en sjekkliste å vise frem. Innby medlemmene til å drøfte forskjellen mellom å se på evangeliets sannheter

lese avsnittet som begynner med "De fleste av oss befinner oss i dette øyeblikk på [en] skala ..." og overveie hvor de føler at de er på denne skalaen. Hva lærer vi fra eksemplene i eldste Christoffersons tale som inspirerer oss til å være faste og standhaftige i lidelse? (se også Alma 36:27–28). Oppfordre medlemmene til å dele eksempler på mennesker de kjenner som har vist Kristus-lignende engasjement for evangeliet, selv når de har stått overfor lidelse.

Ulisses Soares, "Én i Kristus"

Hvordan representerer Amazonas-elven medlemmer av Jesu Kristi gjenopprettede kirke, ifølge eldste Soares? Hva lærer denne sammenligningen oss om påvirkningen nye medlemmer kan ha på Kirken? Hvordan kan vi som et quorum eller en Hjelpeforening følge eldste Soares' råd om å oppmuntre, støtte og ha omsorg for nye konvertitter? (se Moroni 6:4–5). Kanskje noen medlemmer kan dele noen utfordringer de møtte som nye medlemmer av Kirken og hvordan andre medlemmer hjalp dem. Dere kan også drøfte måter nye medlemmer har styrket deres menighet eller gren på.

Gerrit W. Gong, "Vårt leirbål av tro"

Vurder å vise et bilde av et leirbål og innby noen til å dele en erfaring der han eller hun

var takknemlig for å ha et leirbål. Be medlemmene drøfte hva eldste Gong mente da han snakket om et "leirbål av tro." Deretter kan du dele klassemedlemmene inn i grupper og be hver gruppe gjennomgå og dele en av de fem måtene eldste Gong foreslo at et "leirbål av tro" kan oppmuntre oss på. Gi medlemmene tid til å grunne på hvordan de kan styrke sin egen tro eller troen til noen de kjenner.

Dieter F. Uchtdorf, "Tro, elske og gjøre"

Du kan begynne en drøftelse av denne talen ved å skrive *Håpløshet* og *Lykke* på tavlen. Innby medlemmene til å søke i talen etter holdninger og trosoppfatninger som fører til håpløshet og lykke og skrive dem på tavlen. Innby medlemmene til å dele måter de har opplevd lykken som kommer av å tro på, ha kjærlighet til og gjøre det som eldste Uchtdorf lærer oss. Oppfordre medlemmene til å finne et oppmuntrende sitat fra talen, som de kan ha fremme i sine hjem eller dele med en venn.

Joy D. Jones, "For Ham"

Vurder å dele historien i begynnelsen av søster Jones' tale og be medlemmene tenke på tilfeller der deres innsats i å hjelpe og yte omsorgstjeneste kan ha virket som det "gikk upåaktet hen ... ikke ble verdsatt eller til og

med var uønsket." Etter å ha drøftet historien, vurder å skrive *Hvorfor skulle vi utføre tjeneste?* på tavlen. Innby medlemmene til å svare på dette spørsmålet ved å gjennomgå resten av søster Jones' tale og se etter ny innsikt (se også Lære og pakter 59:5). Hvordan kan søster Jones' råd endre måten vi tar vare på og yter omsorgstjeneste til hverandre på?

Michelle D. Craig, "Guddommelig utilfredshet"

Søster Craig nevner "avstanden mellom hvor og hvem vi er og hvor og hvem vi ønsker å bli." Hva vil Gud at vi skal føle for denne avstanden? Hva vil Satan at vi skal føle for den? Hvert medlem kan søke i en av de tre delene i søster Craigs tale etter svarene på disse spørsmålene. Hva kan vi gjøre for å sikre at vår "guddommelige utilfredshet" ikke blir til "lammende motløshet?"

Cristina B. Franco, "Gleden ved uselvisk tjeneste"

For å undervise at "kjærlighet helliggjøres gjennom offer," deler søster Franco to historier – én om Victoria og én om en enke. Du kan innby to medlemmer til å komme forberedt til å dele hva de lærte om kjærlighet og offer fra disse historiene. Hvilke andre erfaringer kan vi dele som underviser det samme prinsippet? Å vise videoen som viser Frelseren som tjener andre (som "Lys for verden – følg Jesu Kristi eksempel" på LDS.org) kan føre til drøftelse av hvordan vi kan følge hans eksempel på "[tjeneste] sammen med kjærlighet og offer."

Henry B. Eyring, "Kvinner og læring av evangeliet i hjemmet"

Skriftstedene og sitatene fra "Familien – en erklæring til verden" som president Eyring bruker i sin tale gir innsikt om viktigheten av kvinners påvirkning i hjemmet. Medlemmene kan samarbeide om å finne disse skriftstedene og sitatene og drøfte hva de lærer. Hvilke innbydelser gir president Eyring? Hvilke løfter gir han? Overvei hvordan det å synge

eller lese en salme om hjemmet, som "Vi kan gjøre hjemmet vårt til himmel" (*Salmer*, nr. 152), kan berike samtalen.

Dallin H. Oaks, "Foreldre og barn"

Når du forbereder deg til å undervise, overvei hvilken del av president Oaks' tale som er mest relevant for dem i ditt quorum eller din Hjelpeforening. Her er mulige spørsmål du kan stille for å oppfordre til drøftelse av talen hans: Hvordan kan de moderne trendene nevnt i president Oaks' tale i del I gå imot vår himmelske Faders plan? Hvilke eksempler på trofaste kvinner kan vi dele som er eksempler på uttalelsene om kvinner i del II? Hvordan kan vi oppmuntre de unge kvinnene vi kjenner til å følge president Oaks' konkrete råd til dem i del III?

Russell M. Nelson, "Søstrenes deltagelse i Israels innsamling"

Hvis du underviser Hjelpeforeningen, overvei å dele søstrene inn i fire grupper og be hver gruppe lese om en av de fire innbydelsene i president Nelsons tale. Gruppene kan drøfte hva det er som gjør inntrykk på dem med innbydelsen, erfaringer de har hatt med å handle

i samsvar med den og ideer om hvordan handle i samsvar med den i fremtiden. Deretter kan hver gruppe dele med alle hva de har snakket om. Hvis du underviser prestedømsbærere, kan du be dem om å finne uttalelser i president Nelsons tale som gir uttrykk for hva vår himmelske Fader føler for sine døtre. Hva kan vi gjøre for å støtte og oppmuntre søstrenes deltagelse i Israels innsamling?

M. Russell Ballard, "Synet om de dødes forløsning"

Du kan innby medlemmene til å ta imot president Ballards innbydelse og lese Lære og pakter 138 før drøftelsen. Be medlemmene dele sine erfaringer med og sin innsikt fra denne delen under møtet. Spørsmål som disse kan hjelpe medlemmene å forstå viktigheten av denne åpenbaringen: "Hvordan gir denne åpenbaring oss trøst?" og "Hvilke sannheter inneholder denne åpenbaringen som kan påvirke måten vi lever vårt liv på i dag?"

Bonnie H. Cordon, "Å bli en hyrde"

For å hjelpe medlemmene å overveie måter de kan forbedre sin innsats i å yte

omsorgstjeneste på, kan du dele dem inn i tre grupper og be hver gruppe om å lese en av de tre delene av søster Cordons tale. Innby dem til å dele prinsippene for omsorgstjeneste som de har lært. Hvordan kan det å streve etter å følge disse prinsippene hjelpe oss til å "[bli] hyrdene Herren ... trenger at vi blir?" Innby medlemmene til å dele erfaringer der en annen har ytet omsorgstjeneste for dem og hjulpet dem å føle seg kjent og elsket av Frelseren.

Jeffrey R. Holland, "Forlikelsens tjeneste"

Du kan begynne en drøftelse om eldste Hollands tale ved å innby medlemmene til å tenke på et forhold i deres liv som har behov for helbredelse eller forlikelse. Så kan de søke i eldste Hollands tale etter hvordan Brad og Pam Bowen klarte å hjelpe sin far å bli helbredet. Hvilke velsignelser kom på grunn av denne innsatsen? Hvilken innsikt får medlemmene som kan hjelpe dem å helbrede sine egne forhold?

Neil L. Andersen, "Såret"

Som en introduksjon til eldste Andersens tale, kan dere lese sammen Lukas 10:30–35 eller se videoen "Parable of the Good Samaritan" [Lignelsen om den barmhjertige samaritan] (LDS.org). Hvordan er vi alle lik mannen som falt blant røvere? På hvilken måte er Jesus Kristus "vår gode samaritan" ifølge eldste Andersen? Hvordan kan vi ta imot hans helbredelse? Kanskje du kan innby medlemmene til å dele måter Frelseren har helbredet deres sår på eller sårene til noen de har kjær. De kan også søke i eldste Andersens tale etter et oppmuntrende budskap som de kan dele med noen som er såret.

Russell M. Nelson, "Kirkens riktige navn"

Jesus Kristus har befalt at Kirken skal kalles etter hans navn. Du kan hjelpe medlemmene til å styrke sitt ønske om å følge denne rettledningen ved å innby dem til å søke i president Nelsons tale etter grunner til hvorfor "Kirkens navn [ikke er] gjenstand for

forhandling." Deretter kan du be dem søke i slutten av president Nelsons tale etter løfter han sier vil komme når vi virker for å "gjenopprette det riktige navnet på Herrens kirke." Hva kan vi gjøre for å bistå i dette arbeidet?

Henry B. Eyring, "Prøv, prøv, prøv"

President Eyring reiser "to viktige spørsmål": "Hva må jeg gjøre for å påta meg [Frelserens] navn?" og "Hvordan kan jeg vite at jeg gjør fremgang?" Kanskje du kan skrive disse spørsmålene på tavlen og innby medlemmene til å dele innsikt de har fått angående disse spørsmålene fra president Eyrings tale og søster Eyrings eksempel. President Eyring viser til sangen "Jeg prøver å ligne Jesus" (*Barnas sangbok*, 40). Hva bidrar ordene i denne sangen med til drøftelsen?

Dale G. Renlund, "Velg i dag"

Medlemmene kan tenke på noen de har lyst til å oppmuntre til å følge vår himmelske Faders plan, som et familiemedlem eller noen de yter omsorgstjeneste til. Deretter kan de gjennomgå eldste Renlunds tale for å oppdage hva vår himmelske Fader og Jesus Kristus føler for oss. Hvordan hjelper de oss å velge lydighet? På hvilke måter viser deres eksempel oss hvordan vi kan forbedre vår innsats i familien og i vår omsorgstjeneste?

Gary E. Stevenson, "Å være en hyrde for sjeler"

Dem du underviser kan ha stilt et spørsmål som dette fra eldste Stevensons tale: "Hvordan vet vi at vi yter omsorgstjeneste på Herrens måte?" De kan dra fordel av å drøfte mulige svar på dette spørsmålet som de finner i denne talen. Eller så kan du ta med et bilde av Frelseren som hyrde (se *Kunst inspirert av evangeliet* [2009], nr. 64) og innby medlemmene til å dele en sannhet fra eldste Stevensons tale som bildet representerer. Medlemmene kan deretter dele ting de har blitt tilskyndet til å gjøre som et resultat av drøftelsen.

Fjerde søndags møter (oktober – desember 2018)

SKRIFTSTUDIUM ENKELTVIS OG SOM FAMILIE

På fjerde søndager i 2018 vil eldstenes quorumer og Hjelpeforeninger drøfte skriftstudium for enkeltpersoner og som familie. Ledere eller lærere kan velge å lede drøftelser av noen av de følgende prinsippene.

Personlig skriftstudium

For å hjelpe og inspirere medlemmene til å studere Skriftene regelmessig, overvei å innby hvert medlem til å velge ett av følgende skriftsteder å lese: Josva 1:8; 2 Timoteus 3:15–17; 1 Nephi 15:23–25; 2 Nephi 32:3; Lære og pakter 11:22–23; 33:16–18. Etter at de har fått tid til å lese og overveie, kan de dele med noen andre i rommet hva deres skriftsted lærte dem om skriftstudium.

Du kan også innby medlemmene til å dele sitt vitnesbyrd om velsignelsene de mottar når de studerer Skriftene. Medlemmene kan også ha nytte av å høre hverandre fortelle om hva de gjør for at personlig

skriftstudium skal bli mer meningsfylt (se noen eksempler i "Forslag for å forbedre ditt personlige skriftstudium" i *Kom, følg med meg – for enkeltpersoner og familier*). Du kan også dele med medlemmene hva eldste Quentin L. Cook sa om "formålene og velsignelsene tilknyttet [tilpasningen i søndagens møteplan] og andre nylige endringer" (se "Dyp og varig omvendelse til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus", *Ensign* eller *Liahona*, nov. 2018). Medlemmene kan også drøfte hvordan vår innsats for å forbedre vårt skriftstudium kan hjelpe å oppnå disse formålene. Følgende videoer på LDS.org kan også inspirere medlemmene: "Words with

Friends” [Ord med venner], “The Blessings of Scripture” [Velsignelsene knyttet til Skriftene], “Daily Bread: Pattern” [Daglig brød: Mønster], og “What Scriptures Mean to Me” [Hva Skriftene betyr for meg].

Konsekvent studium av evangeliet

Eldste David A. Bednar sammenlignet konsekvent skriftstudium som familie, og andre gode vaner, med små penselstrøk som utgjør et vakkert maleri. For å hjelpe medlemmene å forstå hva eldste Bednar underviste om, kan du kanskje vise et maleri der artistens penselstrøk er synlige. Medlemmene kan deretter lese eldste Bednars analogi som finnes i “Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme” (*Ensign* eller *Liahona*, nov. 2009, 19–20) og drøfte hvordan penselstrøkene i maleriet er som skriftstudium. Hva har hjulpet oss å overvinne hindringene for konsekvent studium av evangeliet som enkeltpersoner eller familier? Hva lovet president Russell M. Nelson dem som “ombygge[r sitt] hjem til et senter for læring i evangeliet?” (se “Bli eksemplariske siste-dagers-hellige”, *Ensign* eller *Liahona*, nov. 2018). Gi medlemmene tid til å overveie og dele det de er inspirert til å gjøre på grunn av det de har lært i dag.

Samtaler om evangeliet hjemme og i kirken

En måte å hjelpe medlemmene å forstå viktigheten av samtaler om evangeliet hjemme og i kirken, kan være ved å invitere et barn og en mor eller far til å synge “Lær meg å vandre i lys av Guds Sønn” (*Salmer*, nr. 193). Hva lærer samhandlingen mellom barnet og dets mor eller far i denne sangteksten oss om å lære om evangeliet? Kanskje noen av medlemmene vil være villige til å dele sine tanker om hvordan man kan gjøre samtaler om evangeliet til en naturlig og regelmessig del av familielivet. Følgende skriftsteder kan gi innsikt: 5 Mosebok 11:18–20; 1 Peter 3:15; Mosiah 18:9; Moroni 6:4–5, 9; Lære og pakter 88:122. Hvordan kan våre samtaler hjemme og i kirken bringe oss nærmere vår himmelske Fader og Jesus Kristus?

IDEER FOR Å STØTTE SKRIFTSTUDIUM I HJEMMET I 2019

I løpet av 2019, vil alle menighetens medlemmer studere Det nye testamente – hjemme og i søndagsskolen og i Primær. I quorums- og Hjelpeforeningsmøter skulle ledere og lærere minne medlemmene på skriftstedsplanen for kommende uke i Kom, følg med meg – for enkeltpersoner og familier som de kan studere hjemme. Denne enkle påminnelsen kan gis skriftlig, muntlig eller begge deler.

Eldstenes quorum og Hjelpeforeningens ledere og lærere kan oppmuntre til dette skriftstudiet ved å finne anledninger til å bringe med seg innsikt fra Det nye testamente til møter i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen. Ledere og lærere i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen kan for eksempel:

- Legge merke til hvordan historier eller læresetninger fra deres skriftstudium er anvendelig i en leksjon i eldstenes quorum eller Hjelpeforeningen. Ledere og lærere kan dele denne innsikten på et søndagsmøte.
- Dele med medlemmene hvordan historier eller doktriner fra Det nye testamente gjelder deres ansvarsoppgaver i eldstenes quorum eller i Hjelpeforeningen.
- Dele med medlemmene positive opplevelser de kan ha hatt med å studere Det nye testamente hjemme, og oppfordre medlemmene til å dele disse opplevelsene også.

“Vår Herre og Frelser, Jesus Kristus, frelser oss gjennom sin forsonings uvurderlige gave ikke bare fra død og gir oss tilgivelse for våre synder når vi omvender oss. Han står også rede til å frelse oss fra vår sårede sjels sorg og smerte.

Frelseren er vår barmhjertige samaritan, sendt for å ‘forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte’ [Jesaja 61:1]. Han kommer til oss når andre går forbi. Med medlidenhet har han helbredende balsam i våre sår, og forbinde dem. Han bærer oss. Han tar seg av oss. Han sier til oss, ‘[Kom] ... til meg ... og jeg skal helbrede [dere]’ [3 Nephi 18:32].”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Såret” 84–85.

Good Samaritan,
[Den gode samaritan]
av Annie Henrie Nader

“Det nye hjemme-sentrerte, Kirke-støttede integrerte pensumet har potensial til å utløse familienes kraft, når hver enkelt familie konsekvent og nøye bruker det til å omforme sitt hjem til et troens tilfluktssted,” sa president Russell M. Nelson under det avsluttende møtet av Kirkens 188. halvårslige generalkonferanse. “Jeg lover deg at hvis du flittig arbeider for å ombygge ditt hjem til et senter for læring i evangeliet, vil *dine* sabbatsdager over tid virkelig bli en lyst. *Dine* barn vil være ivrige etter å lære og etterleve Frelserens læresetninger, og den ondes innflytelse i *ditt* liv og i *ditt* hjem vil avta. Endringene i din familie vil bli betydelige og vedvarende.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE